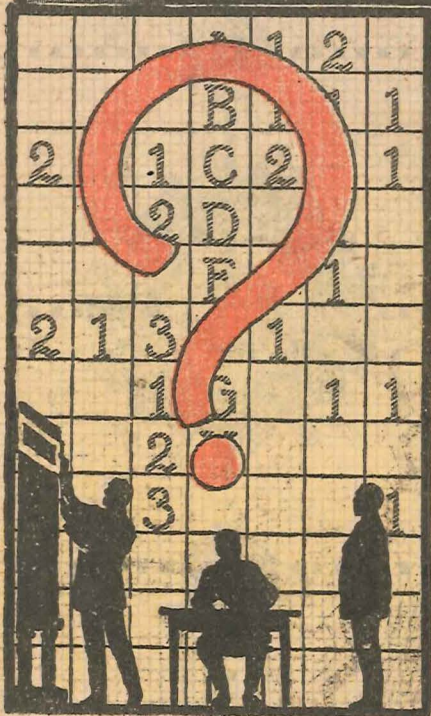

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Intelligensprøver.

Først og fremst hos de praktisk anlagte amerikanere, men ogsaa efterhaanden hos andre folkeslag er man kommet ind paa en interessant metode til undersøgelse af hvilke evner og anlag et bestemt menneske sidder inde med, saa at hans dygtighed for et bestemt fag derved kan bestemmes. Disse intelligensprøver har tilsyneladende et „teoretisk“ præg. Man skulde tro det var vanskelig paa forhaand at prøve f. eks. et menneskes dygtighed til at styre en elektrisk sporvogn sikkert gennem en storbys trafik af kjørende og gaaende ved at prøve ham „paa papiret“, d. v. s. undersøge om han kan finde sig tilrette mellem nogen tal og bokstaver

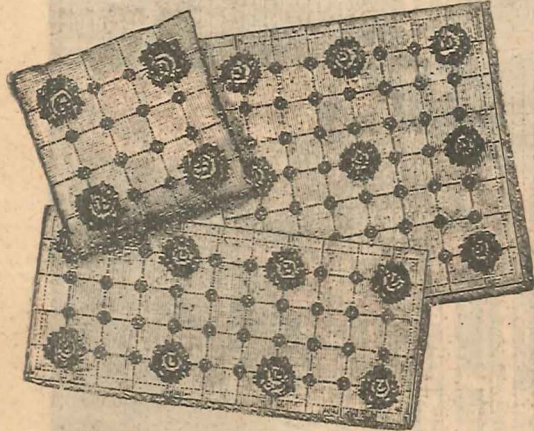
paa en papirstrimmel, som han faar lov til at se paa i saa og saa lang tid (se det lille, indrammede billede nederst tilvenstre). Allikevel har erfaring vist at den som bestaar en slik „papirprøve“ ogsaa er dygtig i praksis, mens omvendt den som „dumper“ ved prøven inde i forsøksalen, heller ikke kan klare sig, naar han kommer op paa platformen paa den elektriske sporvogn og faar styreapparatene ihænde. Og nu gaar disse intelligensprøver, hvorom der findes en særskilt artikel inde i bladet (side 12 og 13) sin seiersgang verden over, indtil de vel ogsaa en vakker dag holder sit indtog hos os.

Hvad der interesserer damene.

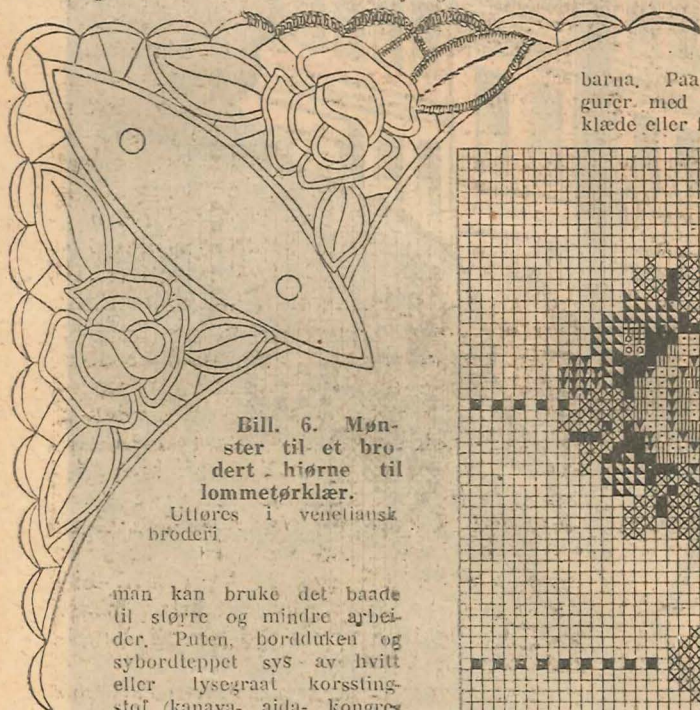
Pute, bordduk og sybordteppe med korsstingbroderi. Kan udføres i forskellige størrelser.

(Hertil hører bill. 1-5.)

Til alle disse tre gjenstander er anvendt samme mønster, og det kan gjentas flere eller færre gange, saa

Bill. 1-3. Pute, bordduk og sybordteppe med korsstingbroderi. Kan udføres i forskellige størrelser.

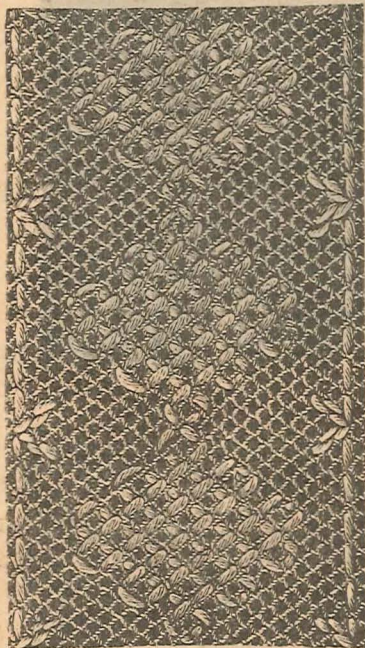

Bill. 6. Mønster til et broderet hjørne til lommestørklær.

Udføres i venetiansk broderi.

man kan bruke det baade til større og mindre arbejder. Puten, bordduken og sybordteppet sys af hvitt eller lysegraaat korsstingstof (kanava, aida, kongres og panamastof, javallerret osv.), paa hvilket 3 korssting

tyder 1 cm., og puten blir da 43 cm. stor i kvadrat, bordduken — med en 2 cm. bred fald — 66 cm. og sybordteppet 40 cm. bredt. Man broderer sybordteppet og bordduken efter type-mønstret bill. 5 og puten efter type-mønstret bill. 4 med perle- eller glansgarn. De punktete linjer skal være

Bill. 7. Filert mellemværk til bluser, linnen osv.

sorte, sekskantene ved linjenes krydsningspunkter graagrønne og sorte, blomstene lyserøde, blaa, røde og gule og bladene grønne som sekskantene.

Da mønstret er inndelt i smaa kvadrater, kan man sætte sammen arbeidene av stofrester; de punktete linjer dækker da sammensyningene.

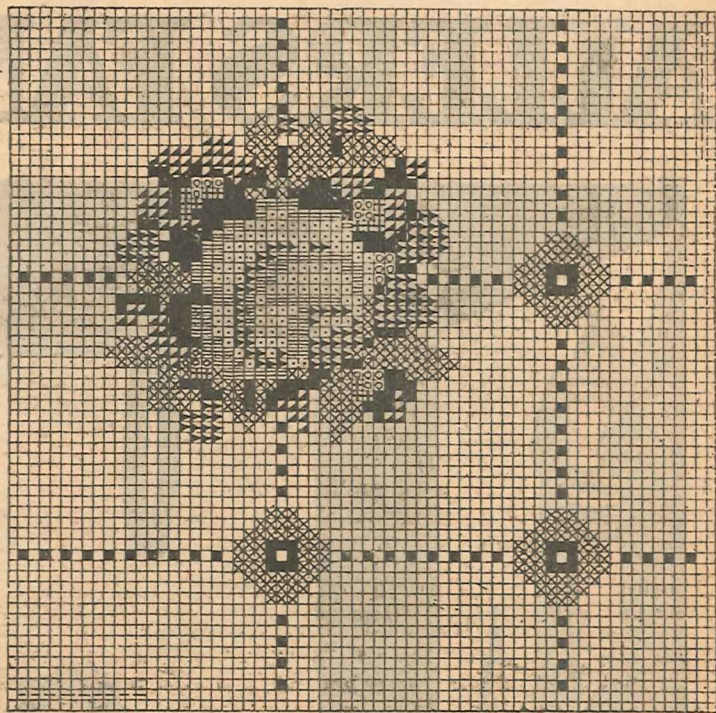

Anvendelse av smaa silkerester.

Det er meget viktig at der ikke gaar noget tilspilde i en husholdning, og at ogsaa restene blir anvendt paa en nyttig maate. Man kan saaledes meget godt anvende smaa, kulørte rester av klæde og silke, likeledes av fløiel. Man bør altid gjemme dem, tiisidst har man mange; de kan da anvendes til at trække over knapper og særlig til applikationsarbeide. Det er en pen, beskjæffigelse, ogsaa for uøvede hænder. Man kan beskjæffige større barn med det, ogsaa gutter. De klipper ut av de brogede silke- og toiuapper drager, sommerfugler, rosetter, biller og stjerner; dette klippes efter et papmønster, og det monteres i almindelighet

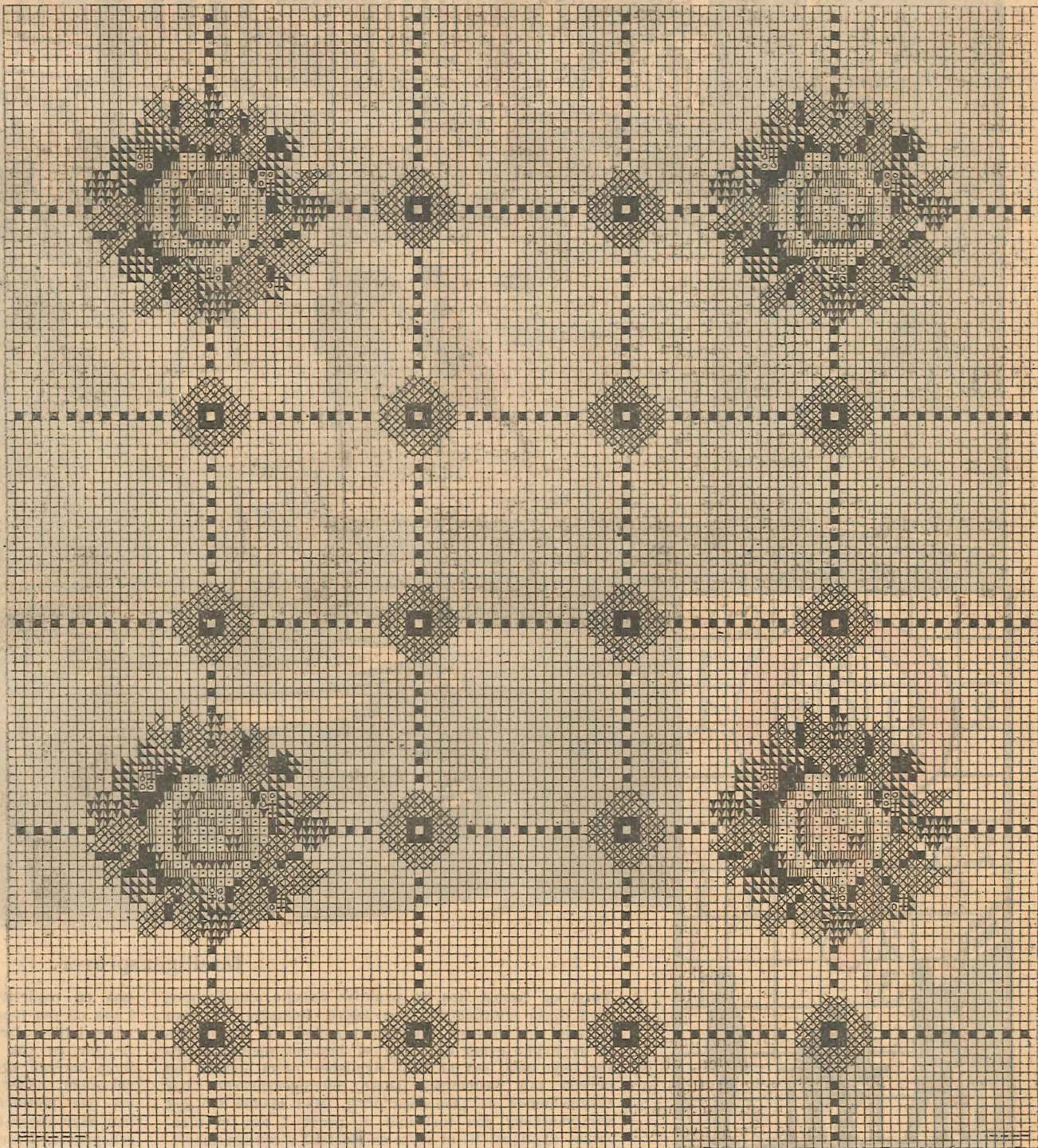
barna. Paa vrangen fugter man derpaa de utklippede figurer med gumm, hvorpaa de klæstres paa et stykke klæde eller filt som kan være mørkeblaa, oliven eller mu-

segraaat. Derpaa blir de traaktet og senere paasydd med kulørt uldgarn, silke- eller guldtraad (ogsaa rester).

Bill. 4. Typemønster (en fjerdedel) til puten bill. 1

Forklaring af Tegnene: ■ sort, □ grøn, □ lysrosa, □ mellemrosa, □ mørkrosa, □ mørkeblaa, □ gul, □ mørkegul.

Bill. 5. Typemønster (halvdelen) til sybordteppet bill. 3. Bordduken bill. 2 broderes ogsaa efter dette mønster.

Forklaring af Tegnene: ■ sort, □ grøn, □ lysrosa, □ mellemrosa, □ mørkrosa, □ mørkeblaa, □ gul, □ mørkegul.

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 10

4 mars 1920.

44 aarg.

Market Street, den store hovedgate i San Francisco.

Fot Underwood.

Her som i alle amerikanske byer vrimler det med reklamer paa gavler og taker. Se bare det kjempemæsse sige „57“ tilhøre, en reklame for en cigar.

Californiens hovedstad.

(Se ovenstaaende billede.)

For et halvt hundre aar siden laa der her bare stokhus og tømmerkøier hvor guldgraverne holdt til paa sine fridager. Bret Harte har git levende beskrivelser av dette. Nu træffer man her en fuldstændig amerikansk by. Store deler av San Francisco eller som man med et kortere navn kalder den, „Frisco“ og deriblandt ogsaa Market Street, er imidlertid av ny dato, idet de er bygget op efter det store jordskjælv i 1906. Katastrofen for 14 aar siden rev mange huser med sig. Nu har man forankret husene saa dypt ned i jorden, at man trenger de skal kunne motstaa selv kraftige jordskjælv. San Francisco blev i sin tid endestasjonen for den første jernbane tvers over Amerika. Senere er der kommet andre Pacifikbaner bl. a. ut til Vancouver, men selv om San Francisco ikke er vokset saa sterkt som andre ame-

rikanske byer, er den allikevel en rik og vakker by med en vældig trafik. Det kan man ogsaa se paa dette billede av den firedobbelte række av elektriske sporgvogn, der som en stadig strøm farer gjennom den brede hovedgate.

Man kalder det kjærlighet.

Av

H. Courths-Mahler.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

„Slet ikke. Men jeg kjender ham tilfeldigvis og vet at han er en meget ekscentrisk mand. Slike mennesker er uberegnelige. Han kunde finde paa at trække politiet ind i saken. Det vilde være ubehagelig saavel for Dem som for os. Des-

uten vilde De allerede ha brutt den ene betingelse — den, ikke mer at begaa en uhæderlig handling. Overenskomsten gjælder fra denne time. Her er checken. Vil De skrive her i hvilken utenlandsk bank De ønsker at hæve Deres livrente.“

Han rakte hende blyant og et stykke papir.

Hun skrev en fransk bank, for hun visste at Justus helst vilde leve i det sydlige Frankrike. Saa gjemte hun checken i vesken sin.

„Hvis De skulde skifte opholdssted i utlandet, saa behøver De bare at gi denne bank underretning om paa hvilket andet sted De vil hæve Deres penger. Men — som sagt — ikke her i landet,“ sa han høllig.

Hendes ansigt fortrak sig haanlig.

„Ja — vær ganske rolig — jeg skal ikke mer betræ dette lands jordbund,“ sa hun tænderskjærende.

Han bukket.

„Saa er vor samtale slut. Deres nærvær her i huset er ikke mer nødvendig. Jeg skal melde min tante og komtesse Bøkeholm at De sender dem Deres hilsen. Min forlovede skal ikke vite hvem De i virkeligheten er — hun skal først og fremst ikke vite at Deres egtefælle har votet at trænge sig ind i hendes nærhet — han som er den samme mand som har skutt hendes far til krøbling.“

Han gikk hurtig bort til døren og aapnet den. Höflig, men koldt, traadte han tilbake.

Hun var faret sammen. Hendes tænder bet sig fast sammen. Endnu et glødende, hadefuldt blik streift hans vakre, aristokratiske ansigt. Saa gikk hun hurtig mot døren.

Et øieblik blev hun staaende foran ham.

„Farvel, baron Rif — lykke og held i Deres egteskap, — vi ses forhaabentlig aldrig mer,“ sa hun haanlig.

Saa forlot hun værelset, opfyldt av et brændende ønske om at hevne sig paa ham for den ydmygelse hun hadde lidt.

Da han hørte entredøren slaa i efter hende, pustet han lettet ut.

„Hvorledes kunde jeg elske en slik kvinde,“ tænkte han skamfuld.

Ute av stand til straks at vise sig for Pias rene øine efter dette møte kastet Rif sig i en stol og støttet hodet i hændene.

Han vilde med magt fortrænge den scene han netop hadde oplevet fra sin erindring. Men det vilde ikke lykkes ham. Først da han tvang sig til at tænke paa Pia, utslottedes det indtryk Liane Brinken hadde efterlatt. Overfor Pias elskelige billede forsvandt alt det som pinte ham som en ond trolddom. Han gjenkaldte i hukommelsen Pia som han hadde set hende i den luftige, hvite blondkjole med hele hendes yndes trylleri. Hun hadde staaet for ham saa egte kvindeligg i den yndigste, bly forvirring. Hun var usselig veket tilbake for hans kys. Hun visste nu hvad et kys mellem mand og kvinde betydde. Hun visste nu at hun med et kys gav en rik gave.

Blodet pulserte hurtig gjennom hans aarer, og han følte sig igjen ung og lykkelig. Han var skjæbnen inderlig taknemlig, fordi den hadde ført denne rene, ædle lykke paa hans vei. Rolig og betænksomt, efter fornøftig overveielse hadde han strukket haanden ut efter den. Nu higet han efter den med brændende længsel — nu visste han at Pia representerte den egte, sande lykke for ham.

„Pia — lille,

søte Pia!“

Han følte sig saa lykkelig. Glemte var Liane Brinken — glemt var hele verden — bare hans unge forlovedes yndige, elskelige billede stod forklaret for hans øine.

Da gikk døren sagte op. Pia tittet ind og saa ham sitte ubevægelig med ansigtet skjult i hændene.

Forskrækket saa hun bort paa ham. Han hadde ikke hørt døren bli aapnet og visste ikke at han ikke var alene.

Han sukkel dypt. Det var et suk av befrielse og lettelse. Men det visste Pia ikke. Hun mente at suk alltid maatte være fremkaldt av sorg og smerte.

„Hans!“ sa hun frygtsomt.

Han fór sammen og saa likesom drømmende paa den lyse skikkelse foran sig.

„Aa, Hans — jeg saa fra viuet at fru Brinken kjørte bort, og da du ikke kom gikk jeg hitind. Jeg vilde høre om alt nu er ordnet.“

Han sprang op og hun undret sig over hans bleke, bevægede ansigt. Hun hadde aldrig set ham saa bevæget før.

Overfor hendes forskrækkede øine gjenvendt han sin ro.

„Alt er ordnet, Pia. Din stedmor faar en fast, aarlig livrente saa længe hun lever, og behøver ikke mer at lide nød.“

Hun pustet lettet ut.

„Aa, det var godt. Og fru Brinken — hvorfor hadde hun ikke holdt sit løfte?“

„Hun — ja — hun hadde glemt hvad hun hadde lovet dig. Jeg skal hilse fra hende. Hun kom for at ta avsked, da hun reiser allerede idag.“

„Aa — men da skulde du ha ropt paa mig.“

„Hun hadde det saa travelt, og — jeg skal som sagt hilse dig.“

Hun saa usikkert paa ham. Det forekom hende at Hans skjulte noget for hende. Men hvad kunde det være. Hele dagen maatte hun tænke paa det, skjönt Hans gjorde alt for at adspredde hendes tanker. Hun kom ikke med flere spørsmaal, for hun følte at Hans ikke kunde besvare dem uforbeholdent. Et var hun sikker paa, nemlig at samtalen med fru Brinken hadde sat Hans i sterk sindsbevægelse. Der maatte være foregaat noget leit, fordi han hadde sittet saa hensunken og hadde sukkel. Det hvilte som en mare paa hendes bryst.

Heldigvis kom tante Marie nu hjem.

— — —

Senere paa dagen hadde Hans Rif en samtale med sin tante. Han ansaa det for riktig at indvie hende i hvem fru Brinken var, og hvorledes han hadde ordnet saken med hende.

Grevinden blev meget forskrækket, da hun hørte hvem det var hun hadde aapnet sit hus for, og bebreidet sig at hun ikke hadde passet bedre paa Pia.

Hans beroliget hende.

„Du kunde jo umulig vite hvem hun var, tante Marie. Denne kvinde kan skuffe de bedste menneskekjendere.“

„Ganske vist. Alle var begeistret for hende, og alle ansaa hende for fyrst Irkans tilkommende gemalinde. Naa — han kommer ogsaa til at opleve en skuffelse, selv om du har forhindret at det ædle par forarsaker ham pekuniær skade. Forresten virket den vakre dames saakaldte svoger alltid usympatisk paa mig, og Pia syntes rent ut han var uhyggelig. Der findes da ogsaa sikre instinkter. Men la nu dette ubehagelige tema hvile. Si mig om du er tilfreds med Pias forvandling.“

Han tok hendes haand og kysset den.

„Jeg kan ikke uttrykke mig i ord, tante Marie. Du har fuldbragt et sandt mesterverk,“ sa han varmt.

Hun smille.

„Det er ikke min fortjeneste. Pia har paa en overraskende maate fundet sig tilrette i alt. Hun er en av disse misundelsesværdige, lykkelige skabninger, der som ingenting lærer alt det, andre med stort besvær maa tilegne sig. Hendes fødsel og naturlige anlæg har vel ogsaa gjort sit. Jeg har ikke hat stor uleilighet. Jeg glæder mig ogsaa over at se hvor nydeligg hun har utviklet sig. Du gjør dig ikke noget begrep om hvor avholdt hun er i vore kredser. Alle synes hun er bedaarende, og hun har, Gudske lov, ikke mistet sin naturlighet og sin oprindelighet. Hun virker opvende og forfriskende paa alle.“

Hans Rif hørte paa sin tante med straalende øine. Saa spurte han nølende:

„Tar jeg feil, eller var hun ikke litt ufri og trykket idag?“

„Nei, — du tar ikke feil, Hans. Hun har i flere dager forekommet mig saa stille og særligg idag. Men det har vel sin forklaring i den sak som denne eventyrske har indviklet hende i. Og saa, kjære Hans — saa har din pludseligg og uventede ankomst vel ogsaa gjort sin virkning paa hende.“

„Mener du det?“

Grevinden nikket smilende.

„Du maa ta i betragtning at det ikke bare er det ydre hos hende som har undergaat en saa stor forandring. Den sjælelige forvandling er kanskje endda større end den legemlige.“

„Ja, hun er blit en vidunderlig yndigg, ung pike,“ sa han og trak pusten dypt.

Hun saa forskende paa ham.

„Nu vil det kanskje ikke falde dig saa tungt ikke bare at aapne dit hus, men ogsaa dit hjerte for hende. Pia fortjener at eie en mands hele hjerte — og jeg tror

hun elsker dig høit. Hvis noget falder tungt for hende, behøver jeg bare at si at det vilde glæde dig, og saa overvinde hun alle vanskeligheter.“

Han tok grevindens hænder saa fast, at det næsten gjorde ondt.

„Jeg tror at jeg alltid har elsket hende, tante Marie. Men det blev mig først klart, da jeg saa hende igjen nu. Det er en anden og bedre kjærlighet end den jeg ødslet paa en uværdigg. Nu ønsker

Stille stunder.

Et litet utvalg av de mest kjendte salmer og andre religiøse sanger i let harmonisering.

Guds Søn er kom-men til os ned Af høi-e Himmel-ri-ge, For-di vi in-gen Raad os veed Der-

op til ham at sti-ge. Vor Gjerning ei ret-færdiggjør, Men Kri-stus kommer; li-der, der; Han har os Him-len vun-det.

Hvad Gud i Loven budet har,
Vi kunde ei opfylde,
Vi derfor under Vreden var,
Og monne Straf forskyldte.
Det hed: Vær god af Hjertens Grund!
Men vi er onde allen Stund,
Vor Dyd, den intet duer,

Dog maatte Loven holdes vist,
Hvad heller vi fortabes,
Thi sendte Gud os Jesum Krist,
Lod ham for vor Skyld plages,
Han enest har Guds Lov opfyldt,
Vor Dom afvendt, Guds Vrede stilt,
Af Naade er vi frelst.

jeg ikke bare selv at bli lykkelig, men at gjøre lykkelig.“

Grevinden saa glad paa ham.

„Det glæder mig inderlig, kjære Hans, baade for dig og for Pia. Jeg er kommet til at holde saa meget av hende, og det vil bli tungt for mig at undvære hende. Naar kommer hendes far for at bortføre hende?“

„Han kommer saa snart jeg melder ham at det Brinkenske egtepar er reist. Jeg vil be ham om at bli her nogen dager, og hvis Pia vil det, deklarerer vi straks vor forlovelse. Saa følger du med til Rifsborg og blir der en tid. Vi faar kanskje en vakker høst.“

„Først maa jeg vel besøke min datter nogen uker,“ svarte grevinden, „og saa vil jeg gjerne komme til Rifsborg. Det er jo vakkert paa Rifsborg om vinteren ogsaa.“

Nu traadte Pia ind. Hun hadde klædt sig om, da de skulde ta en kjøretur. Hans reiste sig og gik hende imøte med straalende øine. Hun saa sky og usikkert op paa ham.

Han tok hendes haand i sin.

„Vi talte netop om, Pia, at din far kommer om nogen dager. Har du noget imot at vi deklarerer vor forlovelse da? Tante Marie vil gjerne arrangere et hyggelig, litet forlovelsesselskap for os og invitere dine nye venner og bekjendte til det.“

Hun rødmet og saa forvirret mot gulvet.

„Ja — som du vil, Hans.“

Han kysset ømt og blidt hendes haand.

„Nei — som du vil, Pia.“

Hun trak hurtig sin haand til sig og skyndte sig bort til tante Marie.

Grevinden strøk hende smilende over haaret.

„Det er synd at dine to tvillingveninder ikke kan være med. Jeg tror Hilde og Herta Linden vil bli lei over at de ikke kan være tilstede ved festen. Og hvor forbauset de vil bli over at deres lille Pia har forlovet sig saa fort.“

Pia lo sagte. Saa tænkte hun paa det hendes veninder hadde sagt om kjærligheten: „Englene kalder det himmelsk fryd — djævlene kalder det helvedes pine — menneskene kalder det kjærlighet“. Hun sprang op.

„Skal vi kjøre nu?“ spurte hun hurtig.

Da de sat overfor hverandre i vognen, følte hun sig lettere og friere om hjertet. Hans saa hende med straalende øine ind i ansigtet, og hendes hjerte banket saa urolig.

„Aa, gid han kunde elske mig — elske mig opriktig av hjertet!“

„Dette ønske formet sig i hende som en inderlig bøn. Og hendes hjerte banket stadig hurtigere og mer urolig. Hun maatte med sorg tænke paa hvor rolig hans hjerte hadde banket, dengang han hadde holdt hende i sine armer.“

De kjørte forbi det hotel hvor fyrst Irkan og Brinkens bodde. Tilfældigvis stod netop fyrsten og nogen andre herrer under portalen. Blandt disse herrer var ogsaa Brinken.

Herrerne hilste høflig, og fyrst Irkan gjenkjendte Hans Rif som han gjentagende hadde truffet paa reiser. Han vinket glad gjenkjendende til ham, og Hans vinket igjen. Men saa kom der pludselig et avvisende uttrykk i Hans' ansigt. Han hadde kjendt Brinken, som ogsaa hilste. Et øieblik hvilte de to mænds øine i hverandres. Hans Rifs øine saa skarpt og koldt, Brinkens flakket urolig og usikkert. Og saa var vognen kjørt forbi.

Liane Brinken var i sterkt oprør vendt tilbake til hotellet, efterat hun hadde forlatt Hans Rif. Hun var netop kommet ind

i værelset, da hendes mand ogsaa traadte ind.

Hun kastet sig med en hulkende lyd i hans armer og klamret sig om hans hals.

„Hvad er hendt, Liane? Hvor har du været?“ spurte han urolig.

Han hadde endnu aldrig set hende saa helt ute av fatning.

Hun drog ham ned ved siden av sig paa divanen og fortalte ham hviskende og i heftig sindsoprør hvad der var hendt.

Først blev han meget forskrækket, da hun fortalte ham om møtet med Hans Rif. Men da han hørte resultatet av samtalen, pustet han lettet ut og bedækket hendes ansigt med kys.

„Men da er jo alt godt, Liane. Nu er vi jo sikret mot nød.“

Hun sukket dypt og saa mørkt hen for sig.

„Ja — men hvis du visste hvor ydmyget jeg stod overfor denne stolte aristokrat — aa, jeg maa gjengjælde det — jeg maa hevne mig for den ydmygelse han har tilføiet mig,“ mumlet hun mellem tændene.

„Hvad vil du gjøre, Liane? — Vær forsiktig — Sæt ikke paa spil det du netop har vunnet.“

Hun sprang op med et merkelig smil.

„Vær ganske rolig. Bare en liten spøk. Jeg vil bare efterlate hans forlovede, komtesen, en liten erindring om mig. Det er bare at gjøre en god gjerning mot denne lille uskyldighet, at gi hende nogen opplysninger om hendes tilkommende egtefælle. Derved faar hun et vaaben mot ham, hvis han vil optræ for meget som herre og spille den overlegne overfor hende. Paa den maate kan jeg takke hende fordi hun hadde medlidenhet med sin ukjendte stedmor, og samtidig hevne mig paa ham.“

„Vil du sende hende hans brever?“

„Ja — heldigvis har jeg opbevart dem. Jeg hadde en anelse om at jeg kanskje kunde faa bruk for dem senere.“

„Gjør det ikke, Liane — det kunde skade os.“

„Paa ingen maate — alt er avgjort. Disse brever kan ikke forandre noget ved det. La mig gjøre det, ellers kvæles jeg av sinne. Og fyrst Irkan vil jeg ogsaa til avsked si nogen elskværdigheter, — hvor velgjørende skal det ikke bli at vise ham riktig tydelig, hvor latterlig jeg finder ham.“

Hun kastet sig igjen i Brinkens armer.

„Kys mig, Justus — imorgen, ja, imorgen begynner vi et nyt liv.“

De blev endnu en stund sammen og raadsløg om hvad der kunde gjøres før avreisen.

Ved middagsbordet ventet fyrst Irkan forgjæves paa at fru Brinken skulde komme. Hans hjerte higet nu længselsfuldt efter hende. Hendes synlige kulde og tilbakeholdenhet hadde egget ham. Hittil hadde han alltid været den som hadde trukket sig tilbake, naar han begyndte at tro sin frihet alvorlig truet. Ogsaa overfor Liane hadde han allerede naadd det punkt da han begyndte at frygte for sin frihet, og han hadde allerede i tankene blaast retrækten. Men da var den vakre kvinde begyndt at vise ham en saa iskold tilbakeholdenhet, at hans kjærlighet var blusset op i nye flammer og han virkelig for ramme alvor begyndte at overveie om han ikke skulde gjøre hende til fyrstinde Irkan. Hendes stolte tilbakeholdenhet opnaadde det som alle hendes hete blik og søte smil ikke hadde kunnet opnaa.

Idag hadde hun igjen undgaat ham hele formiddagen, skjønt han hadde bedt hende og hendes svoger foreta en utflugt med sig op i fjeldene. Mismodig maatte han noie sig med Brinkens selskap.

Og nu blev hun ogsaa borte ved middagen. Hun vilde uten tvil straffe ham for

den tilbakeholdenhet han var begyndt at lægge for dagen.

Han blev ganske ute av sig selv da heller ikke Brinken viste sig — ham hadde han kunnet spørre om grunden til at Liane ikke viste sig. Og saa tok han den beslutning likesaa godt at fri til den vakre frue. Han tvilte ikke et øieblik paa at hun da straks vilde bli forsonet.

Han reiste sig fra bordet, og da han gik gjennom hotellets vestibule hørte han tilfeldig at en opvarter og portieren snakket om at herskapet paa nr. 9 og nr. 12 skulde reise med aftentogel.

Han slanset et øieblik. Han visste at det var fru Brinken og hendes svoger som bodde paa nr. 9 og nr. 12.

I sterk sindsbevægelse vendte han sig om og spurte portieren om han hadde hørt riktig. Og han fik bekræftelse paa at hr. og fru Brinken skulde reise.

I al hast sendte fyrsten en tjener i en blomsterforretning for at hente et kostbart blomsterarrangement han allerede hadde bestilt. Det sendte han til fru Brinken med sit kort og lot spørre om fruene straks vilde motta ham i et viktig anliggende.

Tjeneren bragte den besked tilbake at fru Brinken vilde motta hans høihet klokken fem i det lille konversationsværelse.

Det var endnu næsten to timer til.

Denne tid faldt fyrsten uendelig lang. Han begyndte at længe voldsomt efter Liane og røkte i sin nervøse uro den ene cigar efter den anden.

Endelig var klokken blit fem. Paa slaget traadte han ind i det elegante og hyggelig indrettede konversationsværelse. Det var ganske tomt. Det blev sjelden benyttet og fyrsten hadde sørget for at den næste time blev uforstyrret.

Han gik urolig op og ned paa gulvet.

Liane lot vente paa sig. Hvert minut forekom ham som en evighet, og Liane lot ham gjennemleve femten slike evigheter, før hun viste sig.

Hun var klædt i en ganske enkel, hvit kjole, som faldt i bløte folder om hendes legeme. Hendes mørke haar var ordnet ganske løst i to fletter som var sat op paa det fine hode. Nogen løse lokker faldt ned over den hvite pande og under den straalte de mørke øine med sanseberusende glans. Og om den røde, fint tegnede mund laa et gaadefuldt smil.

Der var noget ungpikagtig over hende i denne enkle, men meget elegante dragt.

Lyset som blev dæmpet av guldfarvede gardiner gav hendes ansigt et ungdommelig skjær.

Fyrst Irkan traadte bort til hende med et henrykt utrop og trykket hendes haand til sine læber.

„Endelig — endelig, min kjære, ærede frue!“ utbrøt han bevæget.

„Aa — Jeg har vist latt vente paa mig? Deres høihet maa undskylde — min kammerpike holder paa at pakke, og jeg hadde forskjellige arrangementis at træffe.“

Hun lot sig yndefuldt gli ned paa en stol ret overfor. Der stod bare et litet bord mellem dem, men fyrsten skjøv det heflig tilside.

„Er det virkelig sandt? Skal De reise?“

„Ja, Deres høihet, allerede iaften.“

„Og det har jeg ikke faat vite,“ sa han bebreidende.

Hun saa paa ham som en slinks.

„Jeg kunde ikke vite at det hadde nogen interesse for Dem, Deres høihet.“

Han grep hendes haand.

„Det maatte De vite, Liane — lek nu ikke mer med mig. Jeg kan ikke holde Deres kulde ut længer. De vet jo at jeg elsker Dem, Liane, kjæreste Liane.“

Hun trak hurtig haanden til sig.

„Nei, Deres høiheet, det vet jeg ikke. Jeg vet bare at De et øieblik har behandlet mig med saarende kulde. Dette øieblik har bevist mig tilstrækkelig at De ikke elsker mig. Og fra det øieblik blev De fremmed for mig.“

Han bedækket hendes haand med kys.

„Aa, hvor jeg elsker Dem for denne stoltheits skyld, Liane, jeg tilber Dem, og jeg vil gi Dem det høieste bevis paa min kjærlighet. Jeg har bedt Dem om denne samtale for at hindre Deres avreise. Bli her, Liane, og tillat mig at betrakte Dem som min forlovede. De er værdig til at bli fyrst Irkans gemalinde.“

Der kom et triumferende glimt i hendes øine. Denne triumf skyldte livet herde. Det var hendes skjønheits sidste, store seier. Hun visste hvad det betydde at ha erobret denne sommerfugl som hadde smuttet ut av saa mange fælder. Og i denne seier tok hun avsked med den store verden — og skaffet sig dertil opreisning for mange ydmygelser hun hadde lidt.

Hun ventet nogen øieblik med svaret og saa med et grusomt, gaadefuldt blik ind i fyrstens bevægede ansigt. — Ende!ig sa hun langsomt med eftertryk paa hvert ord.

„Men fyrst Irkan er ikke værdig til at bli Liane Brinkens egtfælle.“

Han for sammen.

„Liane — det gaar for vidt!“

Hun smilte underlig.

„Aa — det er Dem ubegripelig, Deres høiheet? De tror jeg spøker? Aa nei — det er mit ramme alvor.“

„Vil De dermed si at De avslaar mig?“ spurte han helt ute av fatning.

„Javist — det er hvad jeg mener.“

„Og hvorfor — hvorfor?“

„Min Gud — jeg er vel ikke forpligtet til at nævne grunder. Men — jeg skal allikevel gjøre det, Deres høiheet. De skal ikke bli i uklarerhet. Altsaa — jeg gir avkald paa den ære at bli fyrstinde Irkan, fordi jeg har indset at De ikke er den mand en Liane Brinken kan elske. Den, som vil eie mig, Deres høiheet, maa beile ganske anderledes til mig — han maa kunne rive mig med som en stormvind og fare avsted med mig over godt og ondt, over ret og uret. Han maa ikke indbilde sig at jeg gir mit hjerte for at vinde en fyrstekrone og rigdom og glans. Jeg kunde kanskje række en mand som Dem min haand, men aldrig mit hjerte. Og da De vel forlanger baade haand og hjerte av mig — saa beklager jeg — —! Og saa farvel, Deres høiheet! Vi har ikke noget mer at si hverandre!“

Hun reiste sig, boide hodet let og yndefuldt og gik mot døren.

Fyrsten sprang op og stillet sig iveien for hende. Han kunde ikke fatte at han virkelig hadde faat en kurv.

„Liane — De driver en grusom spøk med mig!“ ropte han ute av sig selv.

Da glødet hendes øine som i vrede og had. Hun syntes fyrsten representerte hele den begunstige og eiende del av menneskeheten, til hvilken hun og Justus ikke hørte. Hele hendes had til fattigdommen glødet i hendes blik.

„Hvor arrogant, Deres høiheet! Skil en gang Deres fyrstetitel og Deres rigdom ut fra Dem selv, og se hvilket ynkelig menneske der blir tilbake. Saa vil De forstaa at De intet, slet intet har at by en kvinde som mig. La mig nu gaa — vi har ikke noget mer usagt!“

Med stolt løftet hode og flammende øine gik hun forbi ham ut av døren.

Han stod som forstenet og stirret efter hende. Længe blev han staaende slik med hjertet fuldt av bitre følelser. For første gang i sit liv folte fyrst Irkan en dyp

ydmygelse. Og han glemte den aldrig. Aldrig glemte han denne kvinde som hadde git ham avslag — saa stolt og foragtelig — og han fik aldrig vite hvilken komedie hun hadde spillet for ham. Liane Brinken forsvandt fra hans liv — han saa hende aldrig mer, og allikevel glemte han hende aldrig — fordi hun hadde været uopnaelig for ham. Aldrig fikk han vite at hun hadde været en eventyrerske. — —

Med tilfredslikt hevnlyst traadte Liane Brinken alter ind paa sit værelse. Hendes mand ventet paa hende. Med et stolt smil fortalte hun ham om sin samtale med fyrsten. Han tok hende i sine armer og kysset hende lidenskabelig — og i hans armer glemte hun alt had, alt raseri og var bare en elskende kvinde. Om aftenen samme dag ringte Liane paa hotellets stuepike. Da denne kom ind, spurte Liane smilende:

„Har De lyst til at tjene tyve kroner uten større bryderi?“

Det erklærte piken sig straks villig til.

„Har De en halv time fri?“

„Ja, frue.“

„Vet De hvor grevinde Egberg bor?“

„Ja, frue, grevindens kammerpike er min veninde, og jeg besøker hende av og til.“

Lianes øine skinnete.

„Det er godt. Vil De saa ta denne lille pakke og gaa med den til Deres veninde, grevinde Egbergs kammerpike. Spør hende om hun iaften for herskapet gaar tilsengs vil lægge denne lille pakke paa komtesse Bøkeholms skrivebord, men slik at ingen ser det. Det er en fødselsdagsgave, forstaar De — ingen uten komtesse maa faa se den.“

„Det skal ske, frue,“ svarte piken; „fruen kan stole paa at det skal bli besørget.“

„Godt — her er tyve kroner til Dem og ti til Deres veninde, forat hun ikke skal staa med tomme hænder. Naar De kommer tilbake, saa meld mig at det er besørget.“

„Ja, frue.“

Piken forsvandt. Og knapt en halv time efter kom hun tilbake og meldte at alt var besørget.

Straks efter kjørte Liane med sin mand til stationen.

Fyrst Irkan hadde trukket sig tilbake til sit værelse. Næste dag reiste ogsaa han.

Den store sæson i Baden-Baden var forbi.

Da Pia om aftenen kom ind paa sit værelse, kom grevindens kammerpike Rosa bort til hende.

„Undskyld, naadige komtesse — jeg vilde bare melde at der ligger en pakke til Dem paa skrivebordet. Den er sendt fra hoellet, fra fru Brinken, og ingen maa vite noget om den, da den indeholder en fødselsdagsgave!“ sa hun.

Pia blev meget forbauset. Hun visste ikke at der var nogen fødselsdag forestaaende. Men en instinktmæssig følelse raadet hende til at tie.

„Det er godt, Rosa. Men gaa nu ind til grevinden, hun har bruk for Dem. Og vil De sende Marta ind til mig.“

Rosa gik og straks efter kom Marta, Pias kammerpike, ind.

Pia hadde imens kastet et blik paa pakken som laa paa skrivebordet. Den var forseglet og forsynet med hendes adresse. Pia folte paa den. Den indeholdt tilsynelatende papirer.

„Kanskje det er opplysninger om min stedmor,“ tænkte hun, og en merkelig følelse av angst grep hende.

Hun lot piken hjelpe sig med at ta paa en komfortabel morgenkjole og løse hendes haar. Hun likte saa godt at sitte en halv times tid med utslaaet haar, for hun lot det flette for natten.

„Saa, Marta, jeg vil bare sitte og læse en halv times tid — saa skal jeg rope paa Dem.“

Marta forlot værelset.

Da Pia var alene satte hun sig paa stolen ved skrivebordet og aapnet den lille pakke. Da det første papir var fjernet kom et brev lilsyne og en tyk konvolut uten paaskrift og ombundet med en snor

Først aapnet Pia brevet og læste.

„Kjære komtesse!

Det blev mig ikke forundt at si farvel til Dem. Deres forlovede, baron Rif — en gammel bekjendt av mig, som jeg til min forbauselse traf istedenfor Dem — hindret mig i det. Han var vel ræd for at jeg skulde robe vort tidligere forhold.

Men vi kvinder skal holde sammen — det gjør jo mændene ogsaa. Mændene vil ha rede paa enhver detalj i den kvindes fortid, som de gjør til sin hustru; men kvindene skal helst vite saa litet som mulig om mændenes fortid. Og det er ofte meget interessantere.

Da jeg anser Dem for at være en meget elskværdig, ung dame, er det mig imot at De skal være i uvidenhed om det som for ikke længe siden er passert mellem baron Rif og mig. Derfor sender jeg Dem vedlagte brever som baron Rif har skrevet til mig. De finder sted og dato paa dem. Jeg tror denne lektüre vil interessere Dem og berike Deres erfaring. Kanskje kan De en dag bruke disse brever som et vaaben mot en altfor stor selvbehagelighet hos Deres strenge hr. gemal. Det skulde isaafald glæde mig. Jeg raader Dem ialfald til i Deres egen interesse ikke at robe til nogen at De er i besiddelse av disse brever — for da er De forsvarsløs. Da jeg nu staa i begrep med at reise, sender jeg Dem mine venligste hilsener og ønsker Dem lykke i Deres kommende egleskap.

Deres Liane Brinken.“

Pia stirret bestyrret paa brevet. Med en følelse som om noget ondt nærmel sig hende løste hun snoren om den tykke konvolut og tok brevene ut. Der var bare fire av forskjellig længde. Pia begyndte at læse.

I disse brever fandt hun de glødende uttryk som en mand bruker, naar han er grepet av en stor og mægtig lidenskap.

Der gik en febergysen gjennom Pias legeme. For første gang blev hun bekjendt med en het kjærlighets glødende ord.

Hendes hænder som holdt brevet rystet. Blad efter blad gled gjennom hendes skjælvende fingrer og de varme, ildfulde ord satte sig fast i hendes sjæl med dyp smerte, og vakte allikevel en sterk længsel efter at disse ord skulde bli sagt til hende.

Men alt dette hadde Hans Rif skrevet til en anden kvinde — til den vakre Liane Brinken. Hun var altsaa den vakre, unge enke som den gamle, ekle statsraadinde hadde talt om, og som han hadde elsket vanvittig.

Aa, hvor ganske anderledes talte han ikke til denne kvinde end til hende! Hvor kolde og rolige hadde ikke hans brever til hende været!

Det var altsaa kjærlighet! Ja — slik var den sande kjærlighet — en slik kjærlighet maatte præge sig for evig i et menneskehjerte — den maatte gløde derinde i al evighet.

Der stod jo ogsaa: „Slik som jeg elsker dig, min tilbedte Liane, slik har jeg aldrig for elsket en kvinde og vil aldrig komme til at elske nogen. Dig alene tilhører mit hjerte til evighet — og min længsel efter at eie dig er grænseløs.“

Pia stirret stivt paa alle disse glødende ord. Der for en let gysen gjennom hende, og en dyp, bitter smerte snørte hendes hjerte sammen. Aa, hvorledes kunne han ville ha hende, — en dum, ung pike — til hustru, naar han elsket en anden saa høit? Hadde hun virkelig git ham nei? Folk sa jo at hun skulde gifte sig med fyrst Irkan.

Derfor var det altsaa at Hans Rif hadde trukket sig tilbake til sit stille slot og begravet sig der med sin længsel efter den uopnaaelige elskede! Aa — hvis han hadde lidt slik som hun nu led — hvor forferdelig sorgmodig maatte han ikke ha været?

Saa hadde hun krydset hans vei — som en viller, kaat gut — og saa — saa hadde han av en eller anden ydre grund villet gjøre hende til sin hustru — fordi han ikke kunde faa en anden.

Og nu da hun visste alt dette, nu, da hun saa det skrevet med hans egen haand at han elsket en anden — nu forekom det hende pludselig aldeles umulig at bli hans hustru. Tunge tanker stormet ind paa hende og satte hende i voldsomt sindsoprør, som fuldstændig berøvet hende hendes likevegt. Hun tænkte ikke over hvorfor Liane Brinken hadde sendt hende disse brever, tænkte ikke over at den kjærlighet disse brever aandet ut, forlængst kunde være død. Hun følte bare den smertelige visshet at Hans Rif vilde gjøre hende til sin hustru uten at elske hende.

Det blev hende mer og mer klart at hun ikke kunde bli hans hustru — ikke nu, da hun hadde læst disse brever, efterat hun hadde faat vite hvor dypt og varmt han kunde elske.

Hun for gysende sammen og slog hændene for ansigtet. Aa — hvor hun elsket ham, og hvor det gjorde ondt at han ikke elsket hende!

Hun følte ogsaa en brændende skam over at hun hadde samtykket i at bli hans hustru. Med en smerte som næsten foltes legemlig tænkte hun paa, at han da han kom idag hadde villet ta hende i sine armer og kysset hende. Det var godt hun hadde avverget dette kys! Aldrig — aldrig maatte hans læber berøre hendes, ellers maatte hun forgaa av skam. Han vilde jo bare kysse hende, fordi hun nu engang var hans forlovede og fordi han ansaa det for sin pligt at være om og kjærlig mot hende. Aa, for en skam og smerte! For en forferdelig, sønderrivende tanke!

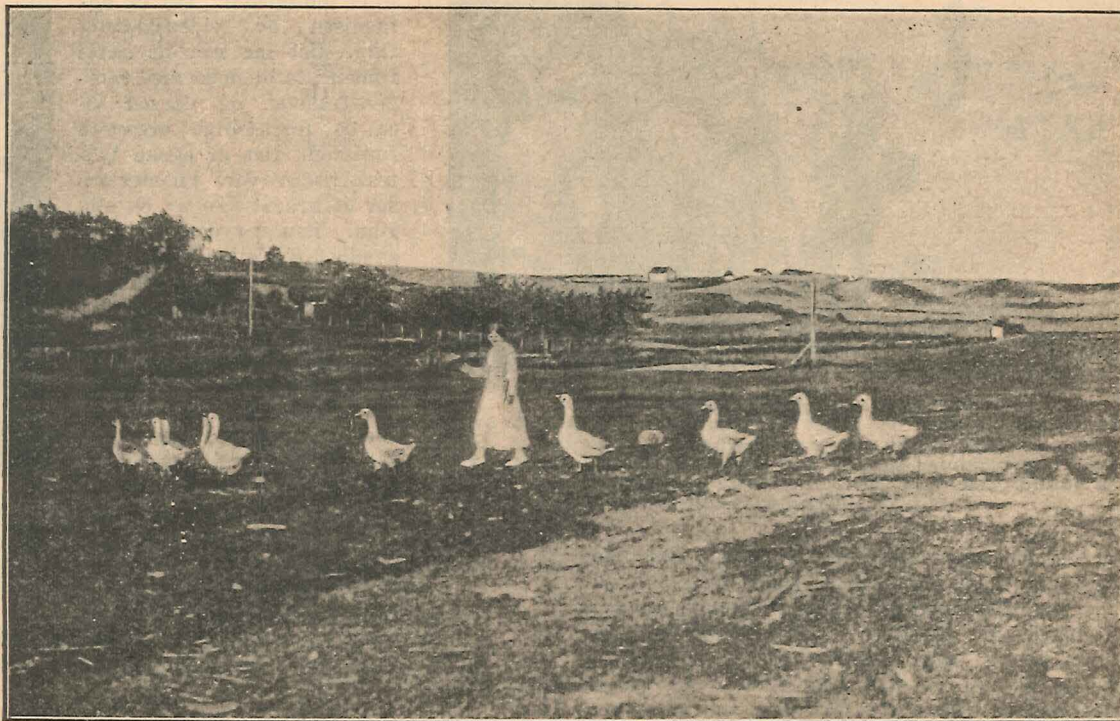
Hun sprang op og forfulgt frem og tilbake i varelset. Hvad skulde hun gjøre? Det forekom hende umulig at se ham ind i øinene igjen. Allerhelst vilde hun løpt sin vei med det samme som hun gik og stod — saa langt hendes ben kunde bære hende. Men hvorhen?

Nei — idag kunde hun ikke komme bort — nei imorgen — ja, imorgen tidlig for han kom, vilde hun bort. Hun vilde reise hjem til sin far. Han maatte ikke komme hit først. Forlovelsen maatte ikke bli deklareret. Ja — slik maatte det være — hun maatte bort — ikke se Hans igjen.

Men — hvad skulde hun si til tante Marie, naar hun saa pludselig vilde reise? Tante Marie vilde kanskje slet ikke la hende reise, men først utspørre hende og sende bud efter Hans. Saa vilde han trænge ind paa hende med forbausede spørsmål, og han vilde se paa hende med de øine som hittil hadde forekommet hende saa straalende, som hun elsket saa høit, og som hun allikevel frygtet som ikke noget andet i verden.

Hun blev staaende og knugnet hændene fast mot sit bankende hjerte i skjælven- de angst.

Nei, nei, det maatte ikke ske — hun kunde

Gaasegang.

ikke møte ham nu — ikke for nogen pris. Han vilde læse alt det som stormet i hendes ansigt, og saa stod hun for ham i hele sin skam. Aa nei, — hun maatte bort for han kom imorgen, det stod fast hos hende.

(Fortsættes).

Brønden.

Jeg har vandret over veiene den lange sommerdag, nydende hver skjønhed i det aapne land, og nu stanser jeg iaften, hviler ut i ro og mak i det lange, bløte græs ved bakkens rand. Og jeg stirrer imot himlen, den er klar og æterblaa, uten anelse om skyer, lys og skjønn. Men da blikket i det lave streifer om paa maa og faa, stanser det med undren ved en gammel brønd.

Ved min venstre side gaper den — et hul i bakkens sand, overskygget av et frodig ugræsflor, bak de meterhøie nesler søker jeg et glimt av vand, men av væte findes ikke mindste spor. Brønden tømtes, hver en aare i dens dyp er sandet til eller opslukt av en underjordisk strøm, aldrig mer skal den speile klodeskyens farvespil eller stjernehimlens dunkle midnatsdrøm.

Engang var den dog et centrum, hvortil alle søkte hen, naar man plagedes av varme, stov og sved; — lange, leddeløse gutter, ældre muskelsterke mænd — her faldt hele skaren som i andagt ned. Sindiig øste de med haanden eller med et bulket krus av naturens allerbedste svaledrik. Her var lægedom at hente, ingen vild og hidsig rus, som gir glemsel — for et stakket øieblik.

Her har byens unge piker skyllet godt sit fine tøy paa en stille, solrik vaardag i april;

jeg fornemmer som en gjenlyd av de unges kaale støi, ser hvert ansigt blusse under lyse smil. De er spændstige og sterke, alle har de korn-gult haar, hvorom Solen lægger glorier av guld, hver og en er jo i forbund med den underfulde vaar, som med blomster klæder Norges magre muld —

Det er fortid, lutter fortid, hvad jeg i et nu har set, medens fantasien gik paa flugt i løn, og her sitter jeg bak aasen — kun en evneløs poet, hvis symbol blev denne sammensunkne brønd. — Og dog vel jeg det har sprudlet i mit indre sterkt og rikt fra en kilde med melodisk tonespil, la dens sidste draaper da fortælte sig i dette digt, for den spinkle aare ganske sander til. Anders K. Olsen.

Filmen fortæller hvad der sker i verden.

Filmen er blit et supplement til teatret. Der er ingen grund til at tro at den i en overskuelig fremtid skal fortrænge talescenen. De to kan godt eksistere side om side. Og filmen er ogsaa blit et supplement til den skrevne og trykte avis. Ihvertfald i vore dager vil den ikke naa at fortrænge den. Hvad fremtiden vil bringe i denne retning er det vel ikke godt at uttale sig om endnu. Enhver begivenhet vil først naa ut til publikum gjennom den trykte avis, takket være telegraf, telefon og traadløs, som reducerer avstandene til intet; men faa uker, eller kanskje faa dager efter, kommer filmen med sine billeder som setter selve begivenheten op like for øinene paa tilskueren, og hvor meget større er ikke interessen for det levende billede end for det døde ord! At man paa selve lerretet kan se det som man har læst om kort tid i forveien er vel det som har gjort „filmavisen” saa yndet, og der findes vel nu næsten ikke det filmteater som ikke bringer den ukentlige revy over begivenhetene i verden.

„Filmavisen” har sine reportere, akkurat som den skrevne avis. Man træffer dem overalt, i allslags veir, ved alle anledninger. Under krigen var det begivenhetene ved fronten og bak fronten man

Filmoperatoren er den moderne reporter.
Man møter i krigens og filmens begivenheter som det overmodet var mulig at komme paa nogenlunde nært hold. Ofte vaaget filmoperatoren sig saa nær indpaa de fiendtlige linjer at han maatte bote med livet. De fleste krigførende land brukte filmen i propagandatjeneste.

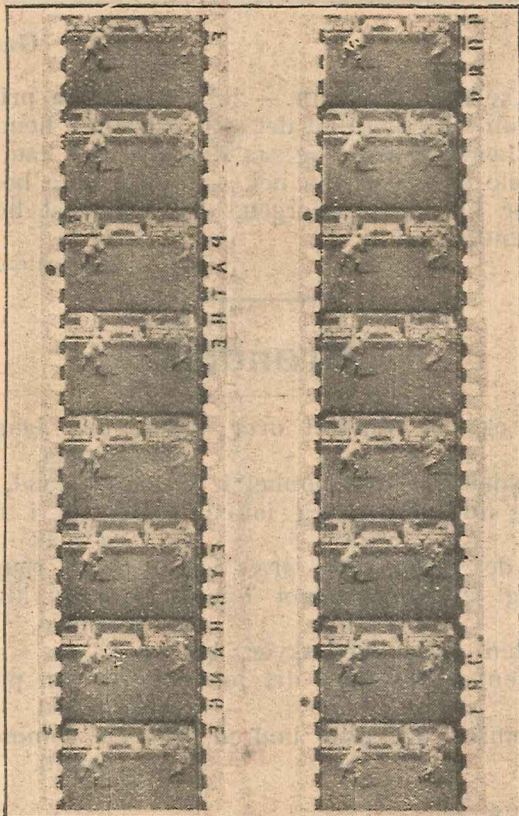
saa, og den store betydning de krigførende land tillia filmen i propagandagens tjeneste fik man ofte bevis for. Centralmagtene som til at begynne med ikke brydde sig om at ta filmen i sin tjeneste, forandret hurtig denne taktik. Nu er der næsten ikke en begivenhet som ikke filmes: en stabeløpning, en egenbetalt, en framst og fremst alle større sportskamper. Naar der i London kjæmpes om verdensmesterskapet i boksning, naar Oxford og Cambridge ror om kap paa Thames, naar der paa en sportsplads i New York kjæmpes en stor base-ball eller fotballmatch, er der altid filmoperatører tilstede for at opta begivenheten. Ofte har et enkelt filmkompani kjøpt sig eneretten til optagelsen av en slik sportskamp, og da kompaniet ofte har betalt eneretten med flere hundre tusen kroner, vaaker det nøie over at ingen anden kommer i nærheten med et kamera. Ved en slik sportskamp la det privilegerte kompani spioner merke til en mand som trods den forfærdelige paa sportspladsen sat sin sin forfærdelige med floshat paa hodet. Det var mistankelig, derfor yppet de strid med ham og fik slaat hatten av ham, og oppe i hatten sat der ganske riktig et optagelsesapparat som han dirigerte ved hjelp av en luftball i en av lommene. Ved boksekamper brukes almindelige optagelsesapparater, men f. eks. ved base-ball eller fotball brukes ofte apparater som kan opta 128 billeder i sekundet. Hastigheten høres fænomenal, men kommer allikevel ikke op mot den som utvikles f. eks. ved tyskeren dr. Crantz' apparater. Disse kan opta indtil 500 billeder i sekund, belysningen sker ved en elektrisk gnist, og ved hjelp av disse apparater kan man fotografere en kule i flugt og vise hvorledes den suksessivt trenger ind gjennom en staalplate. Her er vi ind paa et nyt felt, hvor filmen har

Man møter op i sne og regn og alslags veir for at filme enhver større begivenhet.

store muligheter. Det er optagelsen av videnskabelig film. Det laa nær at sette filmen i forbindelse med røntgenstrålene og derved vise de forskjellige organers funktion. Det er ogsaa lyktes. Et av vore billeder viser et brudstykke av en slik film. Man ser her en ufri og sundhetsskadelige stilling en fot maa indta i en støvel med altfor høi hæl. Av stor interesse er ogsaa filmoptagelser av insekters og smaadyrs liv. Det som det menneskelige øie har den største vanskelighet med at opdage, optar filmen, og gir det igjen fra sig med stor klarhet. I

Amerika er der saaledes optat billeder av en vandbille som spiser op et mindre insekt. En opfindelse som blev gjort av to amerikanere og som kaldes „undervandskameraet" har til og med muliggjort optagelsen av levende billeder nede paa havets bund paa ganske betragtelige dybder.

Optagelse paa film av en base-ball-match paa en amerikansk sportsplads. Filmen blev optat med en hurtighet av 128 billeder i sekundet, for at man kunde følge hver enkelt av spillernes bevegelse. Ved projekteringen paa lerretet viste bare 16 billeder i sekundet, saa man maatte her dreie otte ganger langsommere end ved optagelsen.

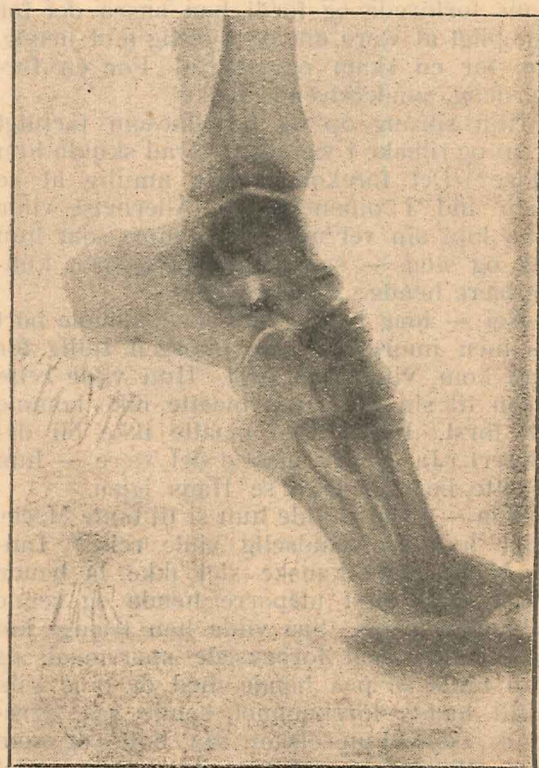
Dette kamera sitter i den ene ende av en tube som stikkes ut fra bunden av et skib. Tuben er bøielig og der kan ledes luft igjennem den. At bringe nogen beskrivelse av den vil føre for langt her. Den blev først prøvd paa Hampton Road ved den amerikanske kyst, men her var vandet for grumset til at der kunde tas klare billeder. Større held hadde man i de vestindiske farvander, hvor vandet er klart og sollyset sterkt. Her lyktes det at opta levende billeder av gutter som dukket tilbagerne paa en damper, som blev kastet ut av passagerene paa en damper. Men kunde se guttene finde pengestykkene i sanden og dukke op med dem i munden. Saa længe dybden ikke er mer end 10 meter og naar bunden er hvit sand, behøver man ikke kunstig lys. Men dette blir nødvendig naar man gaar dypere ned. Med en sterk Cooper-Hewitt-lampe er det lyktes at opta billeder paa 25 meters dybde. Man har faat de vidunderligste panoramaer av disse undersjøiske dyreverden og mysterier. Et av vore billeder viser en dykker som holder paa at undersøke en skibskiste ved et vrak paa havbunden. Det er optat ved hjelp av en slik undersjøisk tube. Ved hjelp av denne kan man nu ogsaa henlægge scener av en komedie til havets bund. Naar man paa

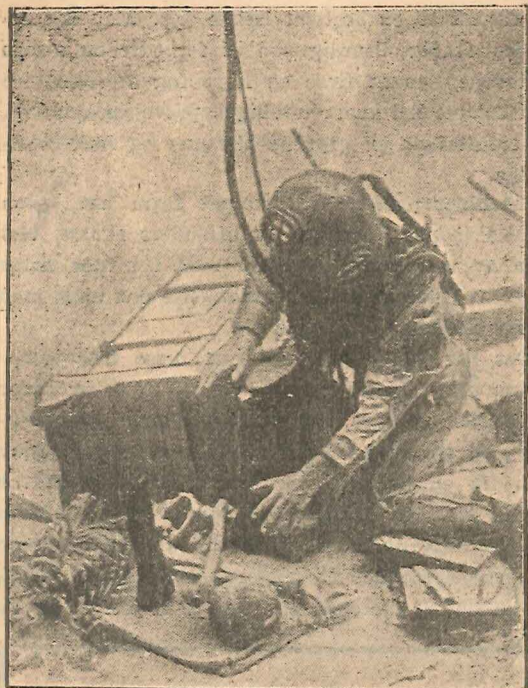
Og han møter i fredstid med sit optagelsesapparat for at bringe de sidste nyheter fra parlamentene. Her staa operatorer utenfor det franske deputeretkammer for at opta de elsassiske deputertes ankomst. Fra timer etter saa man billedene paa en masse teatres lerreter.

lerretet ser to dykkere i kamp som forsøker at skjære luftslangen over for hverandre, vil kanskje mange tro at dette er et filmtricks. Men det er det ikke. Bare luftboblene som stikker ut fra dykkernes hjelmer skulle fortælle tilskuerne at det hele virkelig er utspillet paa havbunden. Her er det igjen undervandskameraet har været i virksomhet.

Saavidt spænder altsaa filmen. Den fortæller menneskene paa en ene side av jordkloden om livet paa den anden side, den rekonstruerer historien, den underviser i geografi, den fortæller om den usynlige verden, den gjør det livløse levende, og den tar os ned til havets bund. Den er en illustrert avis som forstaar at sette sig ut over alle sprøgrænser, og som forstaar av malaieren og negeren, likesaa godt som av barnet i Norden eller gutten i Amerika, og den er det uovertrufne middel til at adspredde og more menneskene. Hvor stor dens rolle blir i fremtiden kan man ikke ha nogen mening om. Men det som er naadd bare paa femten-tyve aar er saa enormt, at man har grund til at vente det vidunderlige. For øieblikket er det vel endnu filmkomedien som fængsler de fleste av filmens beundrere, og det er paa dette omraade at filmen har feiret sine største triumfer. Og det er forstaaelig, for den kan sette de bedste følelser i bevegelse, og den kan fylde os baade med spænding og med skjønnhet. Og derfor har den ogsaa ret til at kalde sig kunst.

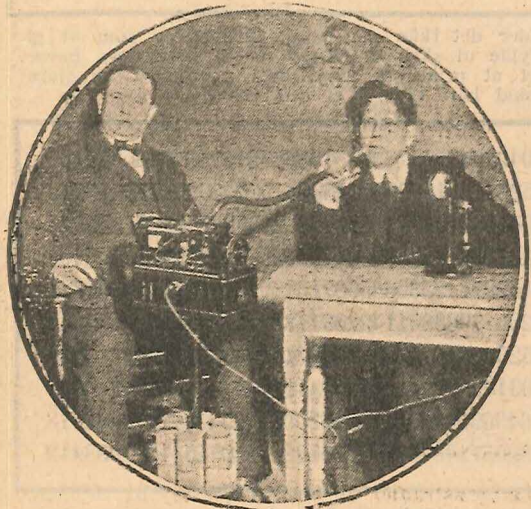
Røntgenstråler og et filmapparat har her arbeidet sammen for at vise hvorledes man pincer sine føtter og ødelægger dem ved at gaa med altfor høihælte sko. Paa billedet ser man ikke bare alle knoklene i foten, men ogsaa spikerne i skoens hæl. Naar filmen rulles ser man knoklens bevegelse.

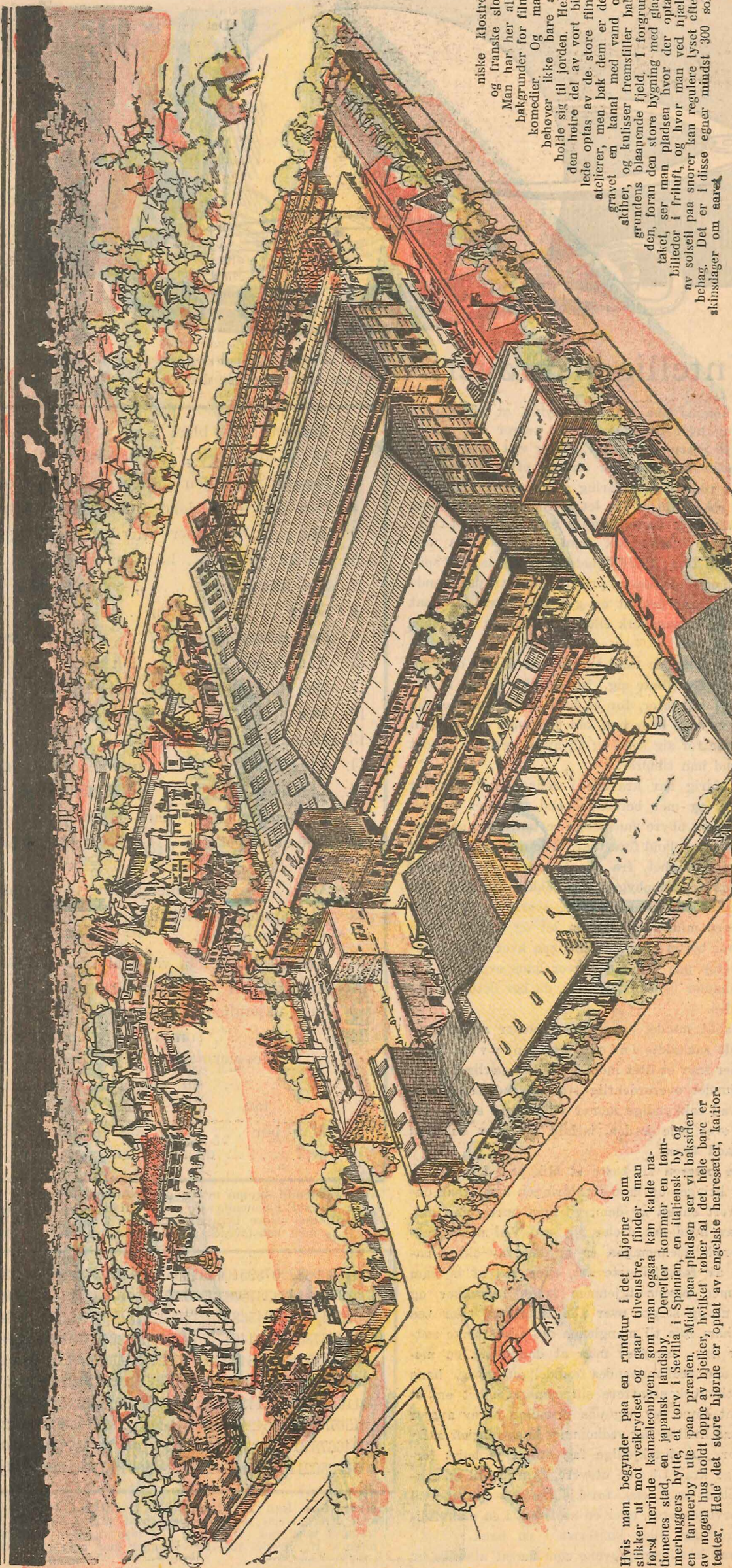
Der er ikke noget filmtrick med i spillet paa dette billede. Det er virkelig en dykker som er gaat ned paa havbunden til et vrak og billedet optas ved hjælp av en tube som er sænket ned fra dykkerskibets bund; denne tube bærer optagelsesapparatet og en lampe med en lysstyrke av indtil 40.000 lys.

Det er ved hjælp av denne tube med kamera og lampe at man kan læ en film foregaa nede paa havbunden. Her er det to dykkere som er kommet i slagsmaal og som forsøker at skjære hverandres luftslange over. Luftboblene som stiger op fra de to dykkerhelmer fortæller at dette ikke er noget filmtrick. Scenen er utspillet paa 10 meter dybt vand.

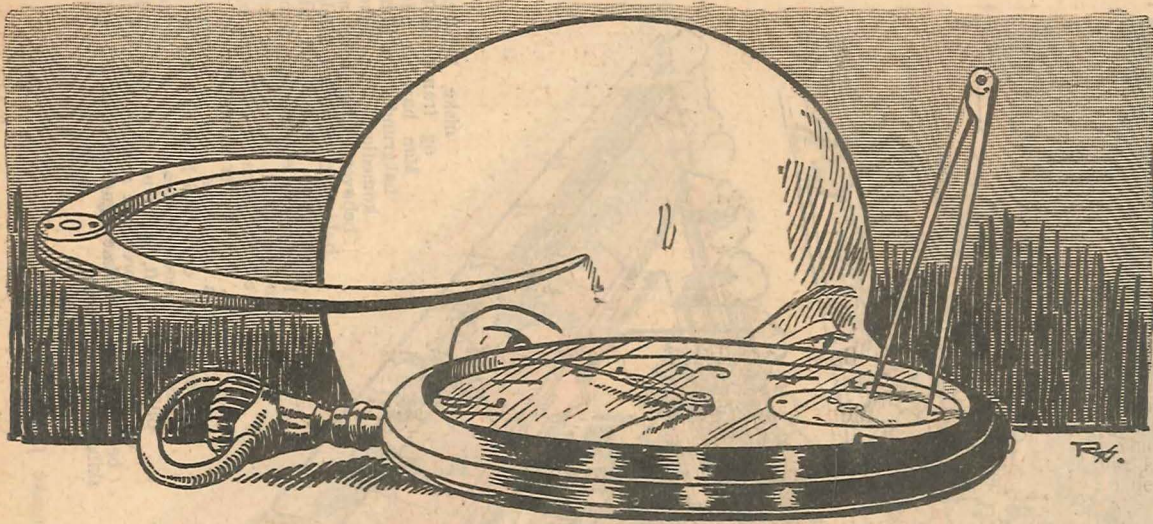
Filmen er færdig og direktøren kaster et sidste mønstrende blik paa den. Og eftersom hver akt eller scene rulles op for ham, dikterer han i en diktafon den titel vedkommende afsnit skal ha.

niske klostrer og franske slot. Man har her alle bækgrunder for filmkomedier. Og man behøver ikke bare at holde sig til jorden. Hele den høire del av vort billede optas av de store filmateljeter, men bak dem er der gravet en kanal med vand og skibet, og kulisser fremstiller bakgrundens biddende fjeld. I forgrunden, foran den store bygning med glastaket, ser man pladsen hvor der optas billeder i fritluft, og hvor man ved hjælp av solseil paa snorer kan regulere lyset efter behag. Det er i disse egner mindst 300 solskinsdager om aaret.

Her er et av de store filmateljeter i det solbeskinne Kalifornien. Det er bygget utelukkende til optagelse av film for det store amerikanske filmselskap „The Famous Players Lasky Co.“ hvis film spilles over hele verden.

Hvis man begynder paa en rundtur i det hjørne som stikker ut mot veikrydset og gaar tilvenstre, finder man først herinde kamæleonbyen, som man ogsaa kan kalde nationenes stad, en japansk landsby. Derefter kommer en tommerhuggers by, et torv i Sevilla i Spanien, en italiensk by og en farnerby ute paa prærien. Midt paa pladsen ser vi baksiden av nogen hus holdt oppe av bjelker, hvilket rober at det hele bare er teater. Hele det store hjørne er optat av engelske herresæter, kaffiteater.

Intelligensprøver.

At komme paa sin rette hylde, at virke i en gjerning hvor personens evner svarer saa nogenlunde til gjerningens krav, det er vist hvad de fleste mennesker altid har strævet efter. Men mange kan sikkert av erfaring gi et ord med i laget, at det ikke altid er saa let at finde den hylde som for hver især kan betegnes som den rette.

I gamle dager tok man det ikke saa nøie med slike ting; tilfældighetene hadde da frit spillerum, og det eneste princip man tilsynelatende har fulgt var det, at en gut fortrinsvis blev sat til sin fars haandverk eller metier. Men nye tider, nye skikker.

Det man hadde raad til i gamle dager, det kan nutiden ikke tillate sig. Nu gjælder det at utnytte alle muligheter, for at hver mand kan komme paa den plads hvor han kan yde mest — til gagn og glæde for sig selv, og til nytte og held for det samfund han tilhører.

Og aldrig har kravene i denne retning været sterkere og mer berettiget end nu efter krigen, la store og uhyre vanskelige restaureringsarbeider i alle verdens land forestaar. Alle midler som staa til vor raadighet, fra de største til de mindste, maa tas i gjenopbyggelsesarbeidets tjeneste, sier tidens ledende mænd jorden over. Og hvis der findes et middel til paa en let og sikker maate at kunne sortere menneskene, saa hver mand kommer netop paa den plads hvor hans evner og anlæg kommer bedst til sin ret, da bør dette middel anvendes.

Et slikt middel er det man mener at ha funnet i de saakaldte intelligensprøver, hvori man her faar et litet indblik. De har særlig i Amerika fundet overordentlig stor anvendelse, og efter hvad sakkyndige mener vil de gaa sin seiersgang over hele jorden, ialfald der hvor kulturen er naadd frem.

Hvis læseren vil kaste et blik paa de skemaer vi her bringer og læse forklaringen som staa under hvert enkelt av dem, vil man hurtig faa indtryk av hvad det dreier sig om. Ved at la vedkommende gjennomgaa en krydsild av eksaminationer av forskjelligste art, eller ved at la ham løpe med øinene igjennem lange talrækker og finde ut og stryke over alle tretallene, eller ved at la ham føie til manglende ord i en række setninger osv., forsøker man at danne sig en mening om vedkommendes aandelige anlæg, hans evne til at koncentrere sin oppmerksomhet om et bestemt emne osv., og paa grundlag herav avgjør man saa hvilket fag vedkommende er spesielt skikket for. De forskjellige fag stiller jo høist forskjellige krav til sine utøvere, kravene til en maskinsætter er f. eks. forskjellige fra kravene til en sporvognsfører, eller en assistent i en manufakturforretning, eller kontorist i en bank.

Skjønt intelligensprøvene som nævnt allerede er

meget anvendt i praksis, og saaledes har dokumentert sin brukbarhet, er deres anvendelighet endnu

begrænset til en bestemt række fag. Men der arbeides stadig ihærdig paa at forbedre og utvide metodene, saa at flere og flere fag etterhaanden kan komme ind under intelligensprøvenes omraade, og resultatene av prøvene blir mer og mer paalidelige.

Intelligensprøvene i tillempet form har ogsaa vundet indpas i mange av utlandets skoler, idet man av resultatene sammen med lærernes skjøn spørker at finde ut hvilken utdannelse den unge med størst utbytte bør tilegne sig.

Det har været indvendt mot disse intelligensprøver eller „tests“, som de kaldes, at de er altfor teoretiske og bare kan betraktes som „papirprøver“, og at det let kunde tænkes at et menneske som fik en daarlig „karakter“ ved disse prøver kunde vise sig særdeles brukbar i det praktiske liv. At slike undtagelser kan forekomme benægter intelligensprøvenes tilhængere ikke, idet de hævder at det er undtagelsene som bekræfter regelen.

1. Himlen blaa.
2. Skynd dig bort bedstefar!
3. Jørgen den fattige mand en krone.
4. Den lille leker med sine dukker.
5. Tid ofte mer værd penger.
6. Gutter og blir engang og kvinder.
7. Det lille barn, som om det var sykt.
8. Solen op om, og ned om
9. Det glæder mig at din stemme, min ven.
10. Han kommer, han selv det.
11. Den fattige, lille har intet spise, han meget sulten.
12. Den haand vasker den
13. Mænd som oftest mer til at utføre haardt arbeide kvinder.
14. Kjærlighet er og mener, at ingen den.
15. Utaalmodighet aldrig forbedret en situation, men ofte den
16. Et hjem er bare et sted, man leve behagelig.
17. Det er meget at bli kjendt mennesker, som meget sky.
18. At paa mange ting aldrig fullføre dem en vane.
19. Et menneskes virkelige viser sig ofte i hans end i hans tale.
20. Man skal la være at, fordi fuglene av kornet.
21. Kundskapen ildens bruk er av viktigste kundskaper, har, ukjendt dyrene.
22., som os av en ven, bør lettere tilgis fornærmelser, fremsat av en, ikke er sint.
23. At en ven, naar han, er alltid den værd, som tar.
24. Man bør sig for at gode vaner, for det ofte at daarlige vaner

Ovenstaaende skema er en modenhetsprøve og her gjælder det ikke saa meget hurtigheten som at gi gode og vel gjennomtænkte svar. Hvis man bare kan fylde ut skemaet i løpet av en halv time, hører man til den bedre begavede halvdel. Det bedes bemerke at prikkenes antal ikke har noget at gjøre med bokstavernes antal i de manglende ord. Der skal bare tilføies et ord paa hvert sted.

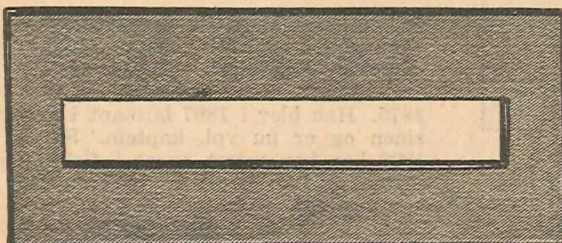
7934120983730789540125709518189322708066560232569042768916478206910896121578290145872150
 4508973621408367508129751122584670812194165270347526842116593071486967512480961753418952
 156290456780764568379215894267519073411890280584263708413691475087563215098746215790624
 9071456783675224461785167329003226451820915418563160789112756980576142865729004573194108
 6802564971822706459208775224458134760805161013507462971425366850071648946135810742989321
 2469632251679807854167924570953568111279044215704263779088611422637785426094511608295542
 001163446702511426789062244790875621321893759764526903157622469086745123085714984315228
 124567890987654217592468134689753781490063215257903462.975422337908514768092657801246098
 1234667890526176894526710377125008944522518919875643690139763268459001212547802175446518
 6357908621154709865420971245678910576211890423257890571437689570968225768934561120983412

Hvor fort kan De finde alle tretallene i ovenstaaende talrækker? Sæt med en blyant en strek over hvert tretal og la en ven med uret i haanden kontrollere hvor lang tid dette tar. Der er fem tretal i hver rad. Hvis man kan løse opgaven paa paa mindre end 120 sekunder, fortjener man karakteren s. ff., tar det 120—135 sekunder faar man m. ff., 135—160 ff., og tar det over 160 sekunder maa man finde sig i at faa ng.

			A	1	2	
			B	1	1	1
2	1	1	C	2	1	1
	1	2	D		1	
			E		1	
2	1	3	F	1		
		1	G		1	1
	1	2	H			
		3	I		1	1
1	1	3	J			
	1	2	K		1	3
			L		1	

„Vognførerprøven“ I Tyskland prøver man om folk egner sig som elektriske vognførere ved at la en papplate med en række bokstaver og tal passere forbi deres blik, idet bare én tværrække er synlig av gangen. Midtrækken med bokstavene representerer skinnene som vognen kjører paa. Den næste række paa hver side er fotgjængere, den følgende almindelige vogner, og den ytterste automobiler. Vognstyreren maa nemlig opdagte fotgjængere naar de er ganske nær, vogner naar de er litt længer borte, og automobiler naar de er temmelig langt væk. Den som prøves, skal nu rope ut de tal som kommer i betragtning som „farepunkter“, altsaa i første længderække alle 1-tallene, i anden alle 2-tallene, og i tredje alle 3-tallene, og for hver feil han gjør faar han et minus. Læseren kan ved hjelp av nedenstaaende „maske“ med spalten i prøve sine kvalifikationer som vognfører.

Ved hjelp av denne „maske“ i hvilken det hvite rum i midten klippes ut, kan man i forbindelse med ovenstaaende tabel over gatetrafikken prøve sin evne til hurtig og sikker orientering i en storbys travle færdsel, idet man lægger masken over tabellen, saaledes at bare en tværrække er synlig av gangen, og derpaa utroper de tal som svarer til rækkens nummer (se nærmere herom i underskriften til tabellen). Etter et sekunds forløp skal „masken“ flyttes, saa at en ny række tal kommer tilsyne i spalten.

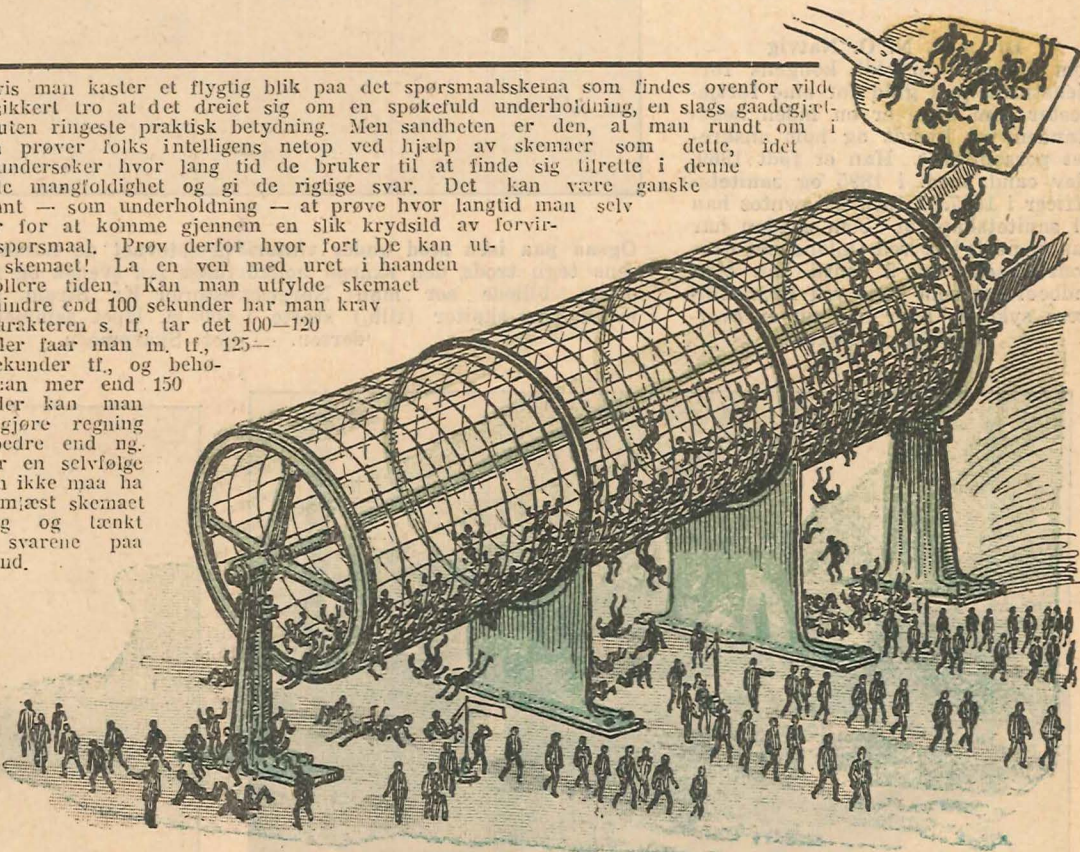
Nord
sur
ut
bløt
god
efier
under
syk
langsom
stor
rik
mørk
foran
lav
aapen
sommer
ny
løs
lør
smal

Motsætningsprøven. Ved denne prøve gjælder det saa hurtig man kan at nævne de motsætningsord som svarer til en række oppgivne ord. Man faar f. eks. oppgit et ord som nord og skal da nævne ordet syd, eller der oppgis et ord som liten og man skal si motsætningsordet stor. Her paa siden findes en række stikord, tyve ialt. Opgaven bestaar altsaa i at nævne de tilsvarende motsætningsord saa hurtig som mulig. Prøv hvor fort De kan gjøre det og la en ven kontrollere tiden ved hjelp av et ur med sekundviser. Hvis det tar under 21 sekunder at komme gjennom hele rækken, har man fortjent karakteren særdeles tilfredsstillende, tar det 21—25 sekunder, faar man karakteren m. ff., 25—29 sekunder ff. og bruker man over 29 sekunder faar man bare ng. i karakter.

Før man læser nedenstaaerde skema, bør man læse underskriften!

Sæt med en blyant en prik over hvert av disse bokstaver: L, M, N, O, P, og et komma efter det længste av følgende tre ord: Piken manden konen. Saa sætter man et kryds her , hvis man mener, at det er jul i oktober maaned, men hvis man ikke mener det, gaar man videre og noterer at Solen staar op i Skulde man mene at det var Benjamin Franklin som opdaget Amerika, stryker man over det man netop skrev. Mener man derimot, at det var en anden som opdaget Amerika, sætter man det rigtige tal ind her: En hjort har ben. Skriv derefter „ja“ her uten hensyn til, om Siam ligger i Afrika eller ikke. Gi derpaa et galt svar paa dette spørsmaal: Hvor mange dager er der i en uke: Skriv et eller andet bokstav, likegyldig hvilket, bare ikke k, d, v eller a, efter dette komma, og skriv „nei“, hvis to ganger to er fire Dersom fredag kommer efter mandag i samme uke, sætter man to kryds her , men hvis ikke, tegner man en liten sirkel her: eller ogsaa en liten firkant her: Sæt tre kryds mellom disse to navner: Jens Karl. Bemerk disse to tal: 7—9. Dersom jern er tungere end vand, skriver man det mindste tal her: Angi ved et kryds, naar nættene er længst: om sommeren? om vinteren? Gi et riktig svar paa dette spørsmaal: Loper vand opover? og gjenta svaret her: Skriv intet her: 5 plus 3 = , med mindre man har sprunget over det foregaaende spørsmaal. Skriv tilslut det første bokstav av Deres fornavn og det sidste bokstav av Deres etternavn her:

Hvis man kaster et flygtig blik paa det spørsmalsskema som findes ovenfor vilde man sikkert tro at det dreiet sig om en spøkefull underholdning, en slags gaadegjøting, uten ringeste praktisk betydning. Men sandheten er den, at man rundt om i verden prøver folks intelligens netop ved hjelp av skemaer som dette, idet man undersøker hvor lang tid de bruker til at finde sig tilrette i denne brogede mangfoldighet og gi de rigtige svar. Det kan være ganske morsomt — som underholdning — at prøve hvor langtid man selv bruker for at komme gjennom en slik krydsild av forvirrede spørsmaal. Prøv derfor hvor fort De kan utfylde skemaet! La en ven med uret i haanden kontrollere tiden. Kan man utfylde skemaet paa mindre end 100 sekunder har man krav paa karakteren s. ff., tar det 100—120 sekunder faar man m. ff., 125—150 sekunder ff., og behøver man mer end 150 sekunder kan man ikke gjøre regning paa bedre end ng. Det er en selvfølge at man ikke maa ha gjennomført skemaet grundig og tænkt over svarene paa forhaand.

Ved de moderne intelligensprøver sorteres menneskene. idet man ved hjelp av disse ikke bare undersøker det man spesielt forstaar ved folks intelligens, men deres aandelige evner i det hele tatt: om de har anlag for behandling av tal, om de kan orientere sig hurtig i sterk trafik, om de har god hukommelse, om de er paapasselige, om de er utholdende eller blir fort trøtte osv. Etter utfaldet av disse prøver finder man ut de forskjellige personers brukbarhet i de forskjellige fag, saa at enhver paa den maate kommer paa sin rette hylde. Det ligger derfor nær at sammenligne disse prøver med sorteringen av sten i de bekjendte rotationssold, hvor et blandet materiale heldes ind i den ene ende og ved hjelp av den forskjellige maskevidde sorteres etter finheten. Det er denne likhet mellom intelligensprøvene og det roterende sold, som aapenbart har foresvævet den fantasifulde tegner, hvis pen har frembragt ovenstaaende billede. Her ser man hvorledes det blandede menneskemateriale, forsøksobjektene, paa en kjempespade sendes ind i det roterende sold og der underkastes de forskjellige prøver, — her representert ved den forskjellige maskevidde. Øverst blir de „fineste intelligenser“ ulsortert, længer nede de grovere, og ut av tromlens nederste ende kommer de mennesker som er saa uheldige at være for „grove“ til selv de største masker i nettet, og som derfor med en beklagende haandbevegelse vises hjem av den vakthavende kontrollør. For de øvrige er der — som man vil se — ved opsatte veivisere sørget for at de efter endt prøve kan finne veien til sin rette hylde.

Det store vinteridrætsstevne i Kristiania som begyndte den 19. februar og sluttede den 24. blev en idrætsfest av høi rang. Det omfattet saavel utendørs- som indendørsport. Den første indtok som ventelig var hæderspladsen, og skiløpningen dannet igjen indenfor denne det mest fremtrædende element. Saavel fra Sverige som fra Finland møtte der dygtige løpere for at prøve kræfter med vore egne gutter, men de evnet ikke at hamle op med disse hverken i kraftpræstationene eller færdighetsprøvene i hopbakken. Tilv. og tilh. ser man etpar av vore bedste løpere: henholdsvis Thorleif Haug og Ivar Aasen og paa midtbilledet ses storløperen Grøttumsbraaten under start. — Skarpmoen.

Dr. med. N. O. Natvig som forleden erholdt kongens fortjenstmedalje i guld for sine fortjenester som læge er en inden lægestanden vel kjendt og høit anskrevet personlighed. Han er født 1869, blev cand. med. i 1895 og sanitets-officer i 1897. I 1900 utnævntes han til sanitetskaptein. Som saadan har han tjenestgjort ved Oplandenes dragonregiment nr. 2 indtil han blev indbeordret som læge ved Kr. a militære sykehus hvor han nu er overlæge og bestyrer.

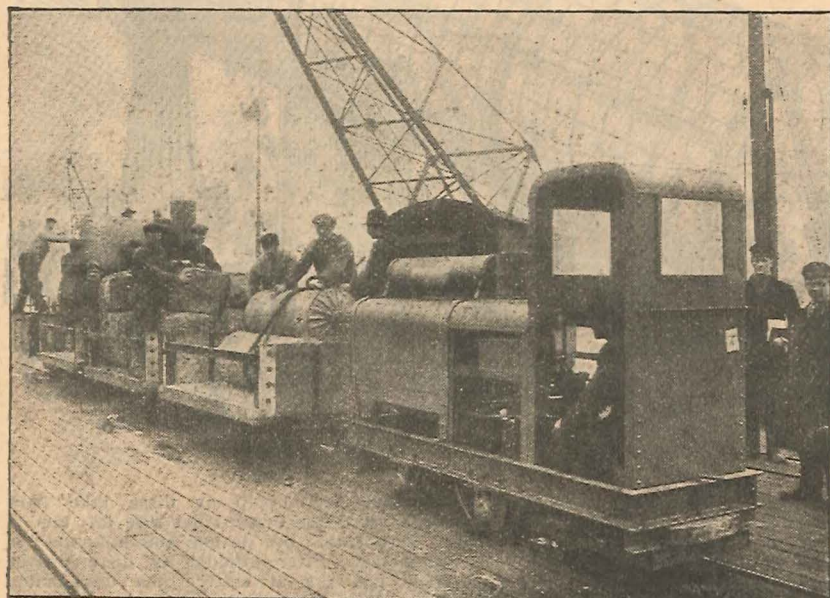

Ogsaa paa isen stod under vinteridrætsstevnet de norske farver i seirens tegn trods den skarpe konkurranse fra svensk og finsk side. Paa ovenst. billede ser man Norgesmesteren Kr. Strøm, stevnets bedste mand paa skøiter (tilh.) starte i 500 m. løpet sammen med Th. Pedersen. — Fot. Skarpmoen.

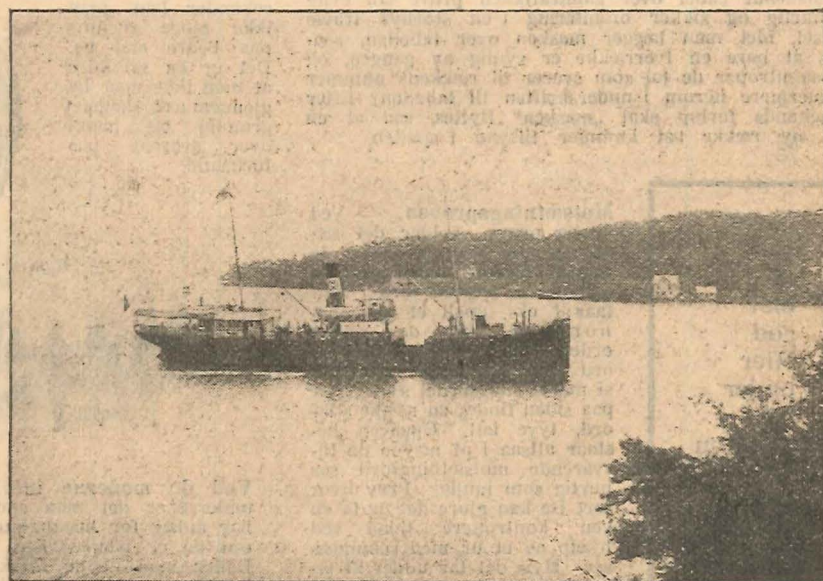

Fiskeriinspektør Birger Aagaard

er nu beskikket til inspektør for ferskvandsfiskeriene efter fiskeriinspektør Landmark som tok avsked fra nyttaar. Hr. Aagaard er født 1875. Han blev i 1897 løjtnant i marinen og er nu vpl. kaptein. Siden 1898 har han været ansat i fiskerietaten og han har i de forløpne 21 aar nedlagt et betydningsfuldt arbejde for vore ferskvandsfiskeriers fremme. Især har han studert kunstig utklækning av ferskvandsfisk.

Nye træk i Kristianas havneliv. Paa den lossebro som fra den kjæmpemæssige havnelagerbygning, den største i sit slags i Skandinavien, i tredje etage høide fører ut til skibene er der bl. a. anlagt en lilleputbane av 60 cm. sporvidde hvor bensinmotor-lokomotiver fører tipvognene ind gjennem lageret. To av disse lokomotiver er levert av Levahn Motor Co. De hændige maskiner med sne 14—16 hk. er et godt bevis for norsk industris fremmelighet og konkurranseevne.

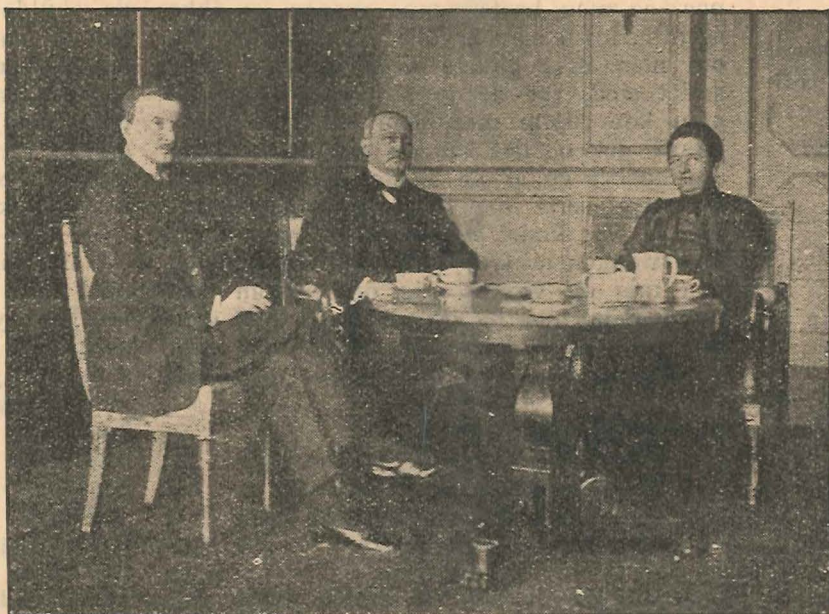

Naar spanskesyken herjer. Som man vet har vore fiskere rettet henvendelse til Socialdepartementet for at faa utlevert brændevin som medikament mot spanskesyken. Istedetfor at imøtekomme anmodningen har departementet leiet ovenst. lille dampskib, „Vikingen” tilhørende Hardanger-Søndhordlandske Dampskibsselskap, for at benytte det som hospitalsskib under fiskeriene. Det er en hyggelig liten rutebaat men meningen er delte om hvorvidt arrangementet er praktisk.

Vinder forsonligheten terræng?

Baron von Lersner, den nu hjemkaldte tyske gesandt i Paris, som mottok listen over de 900 „krigsforbrydere“ men negtet at ekspedere den og forlot Paris.

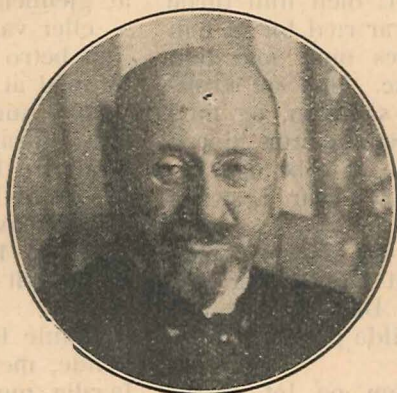

Tysklands nye gesandt i Paris Mayer-Kauffburen med sin irue og sekretær i gesandtskapspalæet i Paris. Gesandten sitter i midten. At det er en meget vanskelig og ubehagelig stilling hr. Mayer har faat gav hans forgjænger et demonstrativt bevis paa, og man spør uvilkaarlig hvad mon de næste rivninger vil gaa ut paa?

Chassin de Marcilly, den franske gesandt i Berlin som nu skal føre de videre forhandlinger om opfyldelsen av fredstraktatens tunge forpligtelser.

Efterat vi nu er kommen et stykke ind i det nye aaret synes der endelig at skulle melde sig en forsonlighets luftning over det oprevne Europa. Den storm av uvilje som ententens krav om utlevering av de 900 „krigsforbrydere“ vakte ikke bare i Tyskland men ogsaa i nøytrale lande og for en del ogsaa inden selve ententelandene følte som noget av et rensende uveir. Dette krav blev karakterisert ikke bare som uklokt fordi det præsumptivt maatte anses ugjennemførlig, men man kritiserte ogsaa den maatte hvorpaa utleveringslistene var blit sammensat. Avdøde personer var opstillet blandt dem som krævedes utlevert, mens andre blev notert for forbrydelser paa steder som de hadde forlatt da misgjerningen blev utført. Disse og andre indvendinger bidrog i høi grad til at svække utleveringsnotens krav paa at anses som et dokument fremsprunget av en ren og usminket retfærdighetsfølelse. Ved midten av februar var fredskonferansen blit henlagt til London, og denne omstændighet synes at ha paavirket vedkommende politikeres tankegang i mer moderat retning end den som hersket under Clemenceaus præsidium. Utleveringskravet blev saaledes modificert og

Den tyske maskinfabrikant Guggenheimer som av den tyske regjering er beordret til at samle og tilbakesende alle de maskiner som tyskerne bortførte fra Belgien og Nordfrankrike. Guggenheimer var under krigen direktør for det selskap som hadde faat monopol paa at bortføre eller ødelægge de belgiske og franske industrianlægs maskiner og kjøler, saa han maa antas at vite hvor hver enkelt maskin befinder sig.

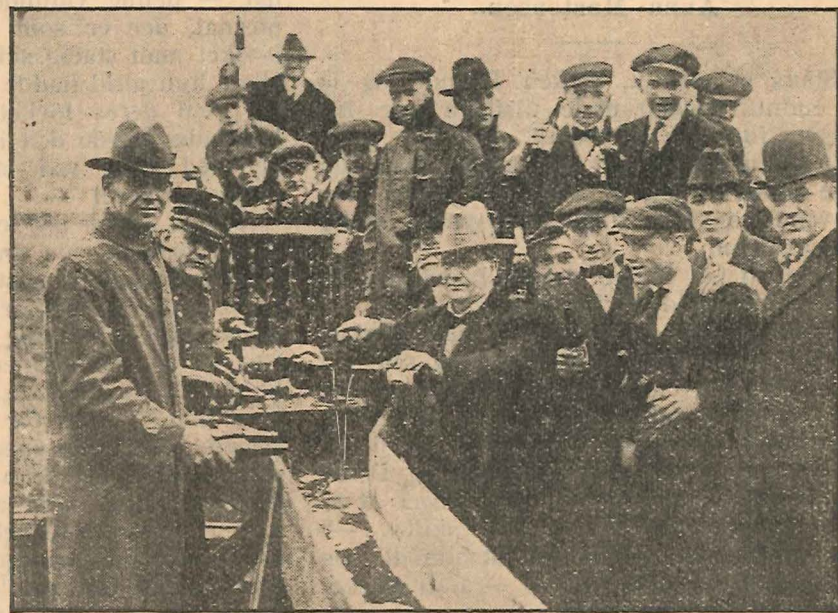

Den engelske finansmand Sir George Paish som har været i Amerika for at utvirke De forenede Staters finansielle hjælp til et stort internasjonalt laan paa 35 milliarder dollars. I amerikanske finans kredser tok man meget kjølig mot forslaget og der er mest utsigt til at Europa hvis det vil ha forandring i valutakursene maa søke at undgaa alle indkjøp i Amerika og sørge for sig selv ved forøket produktion.

utleveringslistene tat under revision samtidig med at tyske domstole blev anset som et tilstrækkelig fyldestgjørende forum for retsforfølgningen mot krigsforbryderne — dog under kontrol av repræsentanter for de allierte som anklagere. Denne vending i saken skyldes ganske vist ikke bare de tilsynelatende uoverkommelige vanskeligheter ved at faa krigsforbryderne utlevert, men sikkert ogsaa den voksende forstaaelse av det nødvendige i en mer forsonlig og tilidsfuld stemning som grundlag for det svære gjenopbygningsarbeide Europa nu maa gaa til hvis dets befolkning skal kunne oppnaa levelege kaar. Under de diplomatiske forhandlinger i London blev der i selve det engelske parlament sagt mange sandhetsord i denne retning da man drøftet de liberales forslag om en revision av fredstraktaten. Vel blev dette forslag forkastet som ugjennemførlig i øieblikket men i moralsk henseende betegnet dog forhandlingene en fremgang for revisionstanken som neppe undlot at øve indflydelse paa fredskonferansens mænd. I sammenheng med disse foreteelser maa man vel ogsaa se den vending som det russiske spørsmaal nu holder paa at ta.

Præsident Poincarés sidste regjeringshandling var at foreta en reise til endel av de sønderskutte byer i Belgien og overrække dem krigskorset. Her er han kommen til byen Furnes der i flere aar var den sidste sydlige stung av Belgien som blev holdt av den belgiske hær. I midten ses kong Albert av Belgien. Paa hans høire side staar præsident Poincaré og paa hans venstre marskalk Foch. Furnes' gamle borgermester holder velkomsttalen.

Amerika er siden 15. januar tørlagt og al spiritus er blit forbutt i De forenede Stater. Man har nu bare lov til at drikke visse „soft-drinks“ og deriblandt alkoholsvake ølsorter. Træffer man omkring i handelen eller i „saloonene“ øl av høiere alkoholprocent blir det uvægerlig tømt i rendestenen. Det er en slik scene man ser paa ovenstaende billede. Tusener av flasker med øl blir trukket op og hældt i en rende, hvorfra den gule nektar som en strid strøm rinder ut i byens kloak.

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1747.
Av V. Holst, Kjøbenhavn. (Original.)

Sort: K, 3 B = 4 br.
Hvit: K, T, S, 2 L, 5 B = 10 br.

Hvit gjør mat i 3 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1747.

1. Th 7 — h 4.

Løsning av gaaden i forr. nr. 1
Kran — krans.

Gaade.
Kjæmpe er han, færdes
mellem guder,
— de som læste man i
mangt et kvad, —
Gudene han gjør dog
ofte knuder.
Foi to bokstaver til
navnets rad,
og du ser en yndig her-
skerinde,
ikke menneke, skjønt
menneke likt.
Mon du disse skabnin-
ger kan finde:
Kjæmpen og den under-
skjønte kvinde?

Løsning av gittergaaden
i forr. nr. 1:

G	S	E				
G	E	R	T	R	U	D
R	A	T				
S	T	A	N	L	E	Y
R	L	R				
E	U	T	E	R	P	E
D	Y	E				

Gaadespørsmål.

Hvorledes kan man skrive $\frac{1}{4}$ krone med tolv tal?

Vinge-gaade.

Bokstavene i denne vinge-
figur skal omstilles slik
at der dannes følgende
navner i de rækker, som
er merket med tallene 1, 2,
3 og 4: 1. By i Belgien,
2. By i Italien, 3. Hoveds-
mand fra det gamle testa-
mente, 4. By i Rusland.

Hjertefred.

Av

Anna Mortensen.

„Stans et øieblik, frøken Brandt, og la os endnu engang nyde utsigten her fra haugen, før vi gaar hjem!“

Et urolig og nervøst uttrykk gled over den unge pikes ansigt, til hvem disse ord blev henvendt, og hun fulgte øiensynlig uvillig opfordringen.

„Ja, men far venter vist med længsel paa kaffen sin, Herløv —“ protesterte hun.

„Husk paa at det er sidste gang, frøken Astrid,“ svarte den unge mand og saa paa hende med et vemodig uttrykk i sine mørke øine, saa hun følte hun rødmet og vendte hodet bort. „Det har været slik en deilig tid for mig, dette aar hos Dem og Deres far, og jeg synes jeg har saa meget at si Dem tak for, nu da vi skal skilles —“ Den unge pike gjorde en utaalmodig og avvergende haandbevægelse — hun ønsket øiensynlig helst samtalen avbrutt, men Herløv fortsatte: „Da jeg fik posten her hos Deres far paa sorenskriverkontoret glædet jeg mig igrunnen ikke til at komme ut paa landet. Begrepet 'naturen' var for mig som for de fleste bymennesker bare en forandret

søndagsdekoration om restaurant- og selskapslivet. Græs og blomster var til at traa paa, og man brøt grønne grener av, ikke egentlig fordi man brydde sig om dem; selv om man ikke glemte dem igjen et eller andet sted, var de jo allikevel visne, før man kom hjem med dem — men andre gjorde det, og det var nu engang en skik. Jeg husker en av de første ganger jeg var ute og spaserte med Dem og jeg gik tanke-løst og slog hodet av blomstene langs veien med stokken min. Da skjændte De alvorlig paa mig og gjorde mig opmerksom paa min vandalisme, og De citerte et litet vers som jeg naturligvis godt kjendte fra min barndom, men det var som om jeg først

da forstod dets betydning:

Gik alle konger frem paa rad
i deres magt og vælde
de magtet ei det mindste blad
at sætte paa en nælde.

Med engang hadde De aapnet mine øine for det ufattelig store i det tilsynelatende smaa og lært mig at traa varsomt i naturens helligdom. Naar jeg nu herefter skal gaa min vei i ensomhet har jeg da denne lærdom at glæde mig ved — og, utdype.“

Astrid følte hans blik hvile paa sig spørrende og forventningsfuldt; men hun turde ikke se paa ham — hun var ræd for at han skulde læse det i hendes øine som han forde mindre pris maatte vite. Med en kraftanstrengelse tok hun sig sammen, og med et tvungent smil og en stemme hun gjorde ualmindelig kjølig for ikke at røbe den bevægelse hun i virkeligheten var i, svarte hun:

„De overvurderer mig, hr. Herløv, men hvis De virkelig mener at De skylder mig noget, saa kan De jo ta Dem litt av far, mens jeg er borte — da vilde jeg være Dem inderlig taknemlig.“

Hun rakte ham haanden og lot et vinkende blik streife hans ansigt. Saa trak hun den hurtig til sig og gik fort nedover haugen.

Herløv fulgte hendes skikkelse med øinene, indtil den forsvandt ind i haven. Saa saa han endnu engang utover engen som lyste rød i skjæret fra den synkende sol, og fulgte stien som forsvandt i skogen. Der var avskedens vemod i hans blik, — aldrig vilde han føle den fryd ved at gaa paa disse stier mer, som det hittil hadde været.

Sent om aftenen stod Astrid oppe paa sit værelse og saa ut i den lyse sommer-nat — denne vidunderlige, nordiske sommernat, der er som et let slør, gjennom hvilket man stadig skimter den gyldne dag. Hvor hun altid hadde elsket disse lyse nætter med deres forjættende trylleskjær, — hvorledes burde den ikke nu ha fyldt hende med jubel ved tanken paa morgenen — og allikevel —

Astrids tanker gik fem aar tilbake i tiden — til dengang da hun hadde lovet Karl Hagen at vente trofast paa ham, mens han reiste over til det fremmede land for at skape sig en stilling og bygge hende et straalende fremtidshjem. — Nu hadde han holdt det han hadde lovet, — og imorgen kom han — kom for at hente hende med tilbake til det fremmede land, — nu skulde, nu maatte hun holde det hun hadde lovet; hun vilde aldrig kunde tilgi sig selv en slik troløshet, hvis hun brøt sit ord. Naar han imorgen kom hende tillidsfuldt imøte, da maatte han ikke ane at hendes hjerte hadde forvildet sig.

Uten skyld fra nogen av sidene var dette kommet.

Som hendes fars fuldmægtig var Herløv kommet til dem ifjor sommer. Det faldt av sig selv at de sluttet sig sammen i den

landlige ensomhet — spilte sammen, læste sammen og spaserte sammen. Først nu da de skulde skilles hadde de merket hvor fast de var knyttet til hverandre. Men det ord hun dengang hadde git Karl, og som han hadde trodd paa, maatte ikke brytes. Naar hun følte sig sikker paa at det hun gjorde var det rigtige, da maatte hun vel faa ro i sit sind og vinde sin tapte hjertefred tilbake.

I tre dager hadde Astrid været sammen med Karl — de tre tungeste dager i hendes liv, syntes hun. Hvor de hadde forandret sig i forskjellig retning i de aarene som var gaat! — Likesaa fremmed som hans sprog var blit, likesaa fremmed forekom hele hans tankegang hende — den hjertefred som skulde være en følge av at gjøre sin pligt, ventet hun forgjæves paa.

Hendes ærlige natur oprørtes mot den forestilling hun maatte leve i fra morgen til aften. Lyktes det hende at forestille sig? Hadde ikke Karl allikevel opdaget at ikke alt var som det burde være? Ofte hadde hun en følelse av at Karls væsen ogsaa var forcet og unaturlig, og hvis hun saa paa ham naar han trodde sig ubemerket, syntes hun han saa forpint og ulykkelig ut. Hadde hun allikevel ikke kræfter til at gjennomføre det hun hadde foresat sig — eller var det til ingen nytte. Hvem burde hun betro sig til, hvem skulde hjelpe hende med at bringe klarhet i hendes tanker?

Som hun gik frem og tilbake i værelset, helt tvilraadig og hjelpeløs, kom — som sendt fra himlen — „tante Bruhn“ paa visit. — At hun ikke hadde tænkt paa hende før, sin avdøde mors veninde, og sin egen gudmor! Hvem bedre kunde hun betro sig til end til den rettænkende og kloke „tante Bruhn“!

„Tante Bruhn“ hørte i ro og taushet paa hende, men saa hadde hun ogsaa sit svar færdig med det samme.

„Kjære lille Astrid,“ sa hun, „hvis en hadde lovet dig et skrin med vakre smykker, men paa en eller anden maatte hadde været saa uheldig at miste smykkene, vilde du da nøie dig med skrinet og mene at du ikke var blit bedraget for noget? Den feil som du her holder paa at begaa har været grunden til mange ulykke'ige egteskaper, den at mennesker, enten som du av misforstaaet pligtfølelse, eller at betydelig mindre ædle grunder, for vindings skyld, mener at det er nok at gi sin person, uten ogsaa at gi sin personlighet. Den mand som nøiet sig med det, vilde ikke være værd det offer det kostet dig. Din feil var at du gav løftet, men din ungdom og uerfarenhet maa være din undskyldning. Nu er der ikke noget andet at gjøre end at være sand, det skylder du dere alle tre. Paa falske forutsætninger kan du aldrig bygge dig et lykkelig hjem — harmonien — hjertefreden vil mangle! — Tænk nu over det jeg har sagt og ta mod til dig til at være sand, noget andet raad kan jeg ikke gi dig.“

Saa tok „tante Bruhn“ den graatende Astrid i sine armer og kysset hende — og Astrid varatter alene.

Men nu var det kommet til at staa hende klart at hun maatte følge sin gamle venindes raad. Hun badet sine forgraatte øine og gik op paa utsigtsbænken hvor hun visste hun paa denne tid vilde træffe Karl.

Hun satte sig stillfærdig ned ved siden av ham, og med nedslaatte øine og skjælvende stemme begynte hun sin forklaring — at hun var ræd for at hun ikke mer var saa glad i ham som da han reiste; hun hadde jo været saa ung, og ikke riktig forstaaet hvad det var hun lovet; han maatte ikke domme hende for strengt.

Karl var sprunget op fra bænken, og med en stemme som dirret av sindsbevægelse likesaa meget som hendes spurte han:

„Astrid, er du glad i — i Herløv?“

Astrid var ikke forberedt paa et slikt direkte spørsmål. Hvis hun nu svarte bekræftende? — Frygtelige ting om mord og drap foresvævet hendes ophidsede fantasi. Men hendes taushet hadde vel allerede været svar nok! Nu kunde hun like godt si sandheten helt ut! Frygtsoomt fremstammet hun: „Ja, jeg er ræd for det, Karl!“ og saa løftet hun øinene. Men da hun saa hans ansigt sprang hun ogsaa op i forbauselse, for istedetfor sorg straalte der ut en saa tydelig glæde, at det blev ganske forandret. Jublende grep han begge hendes hænder.

„Er det sandt, Astrid — virkelig sandt? — Ja, for jeg skal si dig jeg er ogsaa kommet til at bli glad i en anden derover; men jeg mente at jeg ikke vilde svigle dig som hadde ventet paa mig saa længe, — men nu kan alt bli godt og vi skal allesammen bli

Da Herløv efter denne skjæbnens omvæltning hadde summet sig saa meget at han igjen kunne tænke klart, var hans første spørsmål:

„Tror du ikke, Astrid, at du vil komme til at angre hvad du har git avkald paa i motsætning til det jeg kan by dig?“

Astrid sænket sine alvorlige blaa øine

II.

„Aa, dere to kjære — jeg vet godt at jeg er frygtelig paatrængende! Min mand sa at han likefrem skammet sig over mig; men jeg kunde ikke la være — jeg maatte hit og ønske dere velkommen! Vi skal snart tilbake til byen! Jeg skulde ønske at alle domstoler og retslokaler og hele sæsongen laa paa havets bund — samt al selskabelighet! Det vilde kanskje bli litt kjedelig i lengden, men undertiden hader man det! Ida, du ser mer pragtfuld ut end nogensinde — du kjære! Du maa ikke helt begrave dig selv her. Det gaar ikke an. — Men, Francis — jeg vet ikke rigtig hvad jeg skal si om Dem! De ser jo ut som en alabasterstatue — med en lampe brændende inde i — og det kan ikke være videre behagelig. Ida, han har da vel ikke været syk? Det har du aldrig talt om.“

„Nei, han har ikke været syk; men han er træt og kjed av Rivieraen, og jeg maatte holde ham der, indtil stedet her var færdig. Det var tilsidst saa varmt og støvete der — Solen brændte saa glødende — og saa hændte der ting —“ de sidste ord hvisket hun ind i Lettys rosenrøde øre. „Jeg skal fortælle dig det senere. Nu skal jeg gjøre alt for at han skal glemme det. — Se — han liker allerede dette sted godt! Det kan jeg se av uttrykket i hans ansigt. Det var en overraskelse for ham. Det vilde kanskje ha været bedre hvis jeg hadde talt til ham om det. Men jeg vilde saa gjerne utføre mine planer paa min egen maate — og vi har ikke altid samme mening. Jeg tror nu at han blir glad over det hele her —“ saa hævet hun sin stemme og nævnte hans navn med en øm klang som Letty straks la merke til.

„Francis — jeg vil gjerne vise dig dit arbeidsværelse. Bli med du ogsaa Letty. Letty har hjulpet mig til at faa de ting jeg har ønsket. Nu længter jeg meget efter at se resultatet.“

Letty var fyr og flamme av iver og spændt forventning. De var inde i den nydelige dagligstue hvis farver var holdt i citron- og ravgult. Der var store speiler i matte guldrammer og paneler, betrukket med silke som dannet en storartet bakgrund for de dype lænestoler og sofaer som Ida hadde kjøpt av den forrige eier og hadde latt trække efter sin egen smag. Der syntes at hvile en gylden glans over hele værelset. Hvor øiet end saa hen, hvilte det paa en vakker og værdifuld gjenstand. Allikevel var det store værelse ikke overfyldt og ledet ikke tanken hen paa en marskandiserbutik. Det var harmoni og smag over det hele — der var luksus, men den var ikke overdreven. Al overdrivelse var heldig undgaat. Om der end ikke var noget som særlig tiltrak Francis, saa var der heller ikke noget som frastøtte ham og virket irriterende paa hans nerver. Ida var begyndt at forstaa at hans nerver var en faktor i hans liv som ikke maatte ringegles.

„Aa ja, arbeidsværelset!“ utbrøt Letty ivrig. „Kom, la mig føre dere dit ind! Det er fortryllende. Jeg tror virkelig at endog jeg kunde skrive en bok derinde. Kom nu og la mig vise dere veien!“

Hun trippet i forveien — yndig at se i en luftig, hvit, flagrende kjole med grønne baand. Ida la sin haand paa sin mands arm og de fulgte efter Letty nedover den lange korridor som var belagt med bløte, mosegrønne tepper. Til den ene side var der vinduer, og tilhøire var væggen behængt med malerier, fra hvis mørke guldrammer gamle ansigter saa ned paa disse moderne ansigter, halvt undrende, halvt foragtelige — slik forekom det Francis Grey. Ida lænte sig let til ham, idet hun sa:

dypt i hans, og med nderlig overbevisning i stemmen svarte hun:

„Der er ikke noget i verden som er saa værdifuldt som hjertefred, og det kan du gi mig!“
Og deres læber møttes i et stille, høitidelig kys.

I det stille hus.

Av

E. Everett-Green.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

lykkelige.“ Og i overstrømmende glæde svingte han hende rundt under det store epletræ, som drysset sine blekrøde blomster nedover dem som sit bidrag til befrielsesfesten.

Herløv gik sin ensomme spasertur og mer av gammel vane end av interesse for utsigten tok han veien op til haugen — der hvor han og Astrid pleide at gaa op for at se Solen dale. Da han kom op paa toppen, stanset han i maaløs forbauselse, — der paa bænken sat jo hans drømmes dronning lyslevende og alene i sin hvite kjole. — Han gik nølende etpar skritt frem mot hende som om han var ræd for at hun skulde forsvinde, hvis han kom nærmere.

„Sitter De her, frøken Brandt — alene?“

Hun saa paa ham med sine ærlige øine, som nu aapent møtte hans.

„Ja, Herløv, det er blit forbi mellem Karl Hagen og mig — for —“ hun begyndte at stamme litt — „han er nemlig ogsaa glad i en anden —“

Rød og forlegen slog hun øinene ned; men nu var Herløv hurtig ved siden av hende.

„Ogsaa — Astrid — mener De — tør jeg tro at —?“

Nu løftet Astrid igjen øinene og i dem læste han tydelig hvad hun mente og hvad han turde tro, saa alle spørsmål blev overlødig.

Da Herløv dreiet fra stien ind paa haugen, stanset han ørat, — der paa bænken sat hun jo i sin hvite kjole.

„Francis, jeg har forvandlet det forrige billardværelse til dit studerværelse for at du kan være sikker for al forstyrrelse og uro. Det ligger i en tilbygning; i gamle dager var det selskapsal for damene — saa blev det billardværelse, men uten lys ovenfra. Der er tre store karnapvinduer — et mot nord, et mot øst og et mot vest. Nu skal du se. Betragt bare de nydelige, solide dører som Letty nu aapner gjestfrit for os. Ingen lyd kan trænge gjennom dem, naar de har lukket sig efter dig — og mig.“

Mand og hustru stod stille paa dørtreskelen og saa sig tause omkring. Letty vendte sig mot dem med en meget talende bevægelse med sine nydelige hænder.

„Sel!“ utbrød hun med en triumferende klang i stemmen.

Det var et firkantet, høit værelse med utskåret cedertræstak, ned fra hvilket der hang tunge, utskårne lysekroner, tre dype karnapvinduer med forskjellig og like vakker utsigt fra hvert, et umaadelig stort tyrkisk teppe som næsten dækket hele gulvet, møbler av ibenholt med klofötter, sølvlaaser og -haandtak, rikt prydet med elfenben, høie bokhylder, fyldte med bøker — klassiske verker i originalbind — de mer moderne bøker i blødt ruslær av en mørk, gyldenbrun farve som harmonerte med det gulbrune skind hvormed de makelige stoler og sofaer var betrukket, gamle, antikke portier og gardiner og en vidunderlig utskåret kamingesims som naadde halvt op til taket — og hele værelset fyldt av duft av cedertræ og ruslær. Det var et stille, fredelig sted, passende for drømmere av store, merkelige drømmer.

„Her er det sted hvor De skal skrive vakre, vidunderlige bøker!“ utbrød Letty med øine lysende av begeistring. „Lugt paa disse bøker, Francis! Jeg har været herinde en masse ganger for at se hvorledes de har tal sig ut. Det er ruslær, men saa blødt og fint at man næsten kunde tro det var hanskeskind! Og se paa utsigten! Herfra ser De rosenhaven som om en maanedstid vil være som en drøm. Like overfor har De havens vildnis — det maa se ut som et ferike i aftenbelysning. Og se, her mot nord har De et glimt av høidedraget — De kan herfra se Deres egen sjø lyse. Sel!“

Let som en hind sprang Letty op paa den polstrede bænk under det nordlige karnapvindu og fra dette stode pekte hun ut. Det var som hun hadde sagt: fra dette vindu kunde man skimte de skogbevokste høidedrag som omgav huset mot nord. Linjen av høidedraget var brutt, og gjennom aapningen her og der hul som menneskehænder hadde frembragt mellem skogens trær, aapnet der sig en vidunderlig vakker og utstrakt utsigt til en lang eng, oversaadd med vilde stedmorsblomster og skraanet ned mot sjøen som nu begyndte at faa det magisk lysende skjær, som bebudet aftenens komme.

Francis Grey saa længe og alvorlig ut paa det vakre syn, og Ida, hvis varme, sterke haand endnu hvilte fast paa hans arm, sa med sin rike, omme, men litt bydende stemme:

„Francis, her vil du igjen bli istand til at skrive!“

Uvilkaarlig gjorde han en bevægelse som om han vilde befri sig for trykket av den faste haand. Han følte sig grepet av en fornemmelse som om han skulde kvæles. Med en næsten voldsom bevægelse rev han op vinduet og lænte sig ut i den rene, friske aftenluft som han indsuget i dype drag.

Hvad kunde det komme av at han alltid, naar hans hustru talte til ham om arbeide, følte sig frastøtt og oppirret, følte, at hvis

han hadde levd i urtiden og været en av urtidens mennesker, saa hadde han vendt sig mot hende og bragt hende til at tie med et slag av sin kolbe? Hadde hun ikke giftet sig med ham paa grund av det geni som hun vilde dyrke og utvikle? Hadde hun ikke holdt sin del av kontrakten og git ham netop de ting som han før hadde manglet — livets erfaringer — livet som det var, ikke som han hadde tænkt sig det! Hadde hun ikke vist ham sælsomme, vidunderlige, overvældende og belagende ting som skulde fylde hans fremtidige arbeider med egenskaper, verden vilde prise og feire? Hvorfor saa hendes forventning om de verker, han skulde skape, som en mare paa ham?

Hadde hans egenskap tilintetgjort noget i ham? Var den hellige ild som hadde glødet i ham i hans yngre dager blitt slukket, uten at han selv visste hvorledes og ved hvad? Hadde han ikke engang følt at Ida kunde virke inspirerende og ausporende paa ham? Hvad kunde det saa komme av at tysten til arbeide gradvis ebbet ut i ham, at de tidligere vakre, glimrende fantasier aldrig mer visste sig for ham, mens alle de oplevelser som for kort tid siden hadde draget ham til sig, holdt ham fast, baade fortryllet ham og støtte ham tilbake? Var det ikke som om han nu saa for sig en øde strækning av utbrændt aske — med oplevelser og rædsler som det var ham en lidelse at tænke paa — umulig for ham at skildre!

„Romanen om et likhus!“ Skulde det bli det arbeide, hans hustru vilde sette ham til. Var det det mesterverk, for hvis skyld han hadde giftet sig med hende? Paa deres reiser hadde hun ofte spurt ham, om han ikke fik ideer, om det eller det ikke hadde inspirert ham, om han ikke var kommet til klarhet over planen til det mesterverk som skulde bli resultatet av alt sammen? Han hadde alltid svart det samme. Han kunde ikke skrive, mens han reiste. De var aldrig i ro i flere dager av gangen.

Han hadde begyndt at skrive op forskjellige ting og indtryk. Han hadde flere bøker fulde av slike optegnelser. Men i den senere tid hadde han gjort faa optegnelser. Der syntes at være saa litet at tilføie. Han var blitt overfylt og overmattet med indtryk og følelser. Han trængte til ro, hvile og ensomhet.

Her vilde han faa alt dette og i rikelig maal. Hvorfor led han saa under den samme ulidelige følelse av tomhet og mangel paa skaperevne — her paa dette vakre, fredelige sted? Hvorfor pinte det ham at høre hans hustru tale om det arbeide, han skulde utføre her?

Var ilden i ham virkelig slukket? Vilde den aldrig blusse op igjen? Eller hadde overmættelsen av luksus, rigidom og det overdaadige, makelige liv virket dæmpende paa den hellige beandelse som hadde været kilden til hans dypeste glæder før i tiden? Hadde han grepet de solide, materielle glæder for at finde at de udødelige, æteriske substanser hadde svigtet ham?

Han vendte sig om med en stum bøn i sine øine. Hans fine, uttrykstilte ansigt hadde et forpint uttryk som om han var trykket av en eller anden sorg, han ikke kunde undslippe fra.

Ida saa det og hendes hjerte blev igjen fyldt av en sælsom, merkelig følelse. Hvad var det som hun ikke forstod hos sin mand og som hun ikke kunde utgrunde? Der var ikke det som kunde faas for penger som hun ikke vilde lægge for hans føtter. Han var næsten træt av at uttale det aller mindste ønske, for enten det var virkelig eller paalat eller utslaget av en forbigaa-

ende sindsstemning, saa blev det alltid oppfyldt. Hun gav ham all — ønsket bare evnen til at gjøre ham lykkelig, til at gjøre ham berømt. Skulde hun opdage at disse to ting laa over hendes evne? Vilde han fremdeles smutte fra hende og motarbeide hendes hensigter, skjønt de alle var gjennemtrængt av hendes egen store kjærlighet og ønsket om at gi ham glæde og tilfredshet?

„Francis, du er træt,“ sa hun blidt. „Skal vi gaa, saa du kan faa hvile?“

„Jeg er ikke træt; men jeg vilde gjerne se litt paa disse bøker og du maa sørge for at Lady Letty faar en kop te.“ Han gjorde stor anstrengelse for at befri sig for det tryk som hadde lagt sig over ham. „Jeg vil ogsaa gjerne ha litt te. Skal vi drikke den her? Det er et meget pent værelse; jeg har aldrig tænkt mig muligheten av at faa et slikt arbeidsværelse. Det er jo et værelse som kunde passe for en konge. Jeg maa pakke ut mine bøker og optegnelser og alle de nydelige fotografier, vi har kjøpt. De vil bedre end alt andet bringe mindet om vore reiser tilbake. Jeg har været doven altfor længe — nu maa jeg vende et nyt blad i min bok — jeg maa ordne mine tanker og mine ideer systematisk —“

„Og gjøre mig til din sekretær, hvis du trenger en, Francis,“ avbrød hans hustru ham. „Du vet at jeg har øvelse i at skrive paa skrivemaskin. Jeg tror ogsaa jeg kunde hjelpe dig i mer end en henseende —“

„Aa,“ utbrød Letty med sin rene, lille latter, „det minder mig om noget som vil interessere Francis umaadelig meget. Det kan jeg fortælle ham, mens vi drikker te — og saa maa jeg skynde mig hjem til min mand og mine barn. Francis — husker De Deres sekretær med det sjeldne navn — Silence Desart? Aa — hvad var det dog —“

En liten broncestatue som Francis hadde tat for at undersøke den nøiere, faldt ut av hans hænder og ned paa gulvet. Han høide sig for at ta den op. Den var altfor solid til at gaa istykker, og efterat ha betragtet den meget nøie, satte han den atter tilbake paa dens plads. Han vendte hele tiden ryggen til damene; men han besvarte Lettys spørsmål med en beundringsværdig ro og likegyldighet.

„Miss Desart — Silence Desart — den er slet ikke gaat istykker, Ida — men hvor lunge disse figurer er! — Ja, naturligvis husker jeg hende, Lady Letty. Hun var til stor hjelp for mig. Hun er meget blink til at stenografere og skrive paa skrivemaskin — hun skrev begge mine bøker for mig —“

Francis stanset brat; for han følte sig slaat av sine ords store betydning. Det forekom ham pludselig saa meningsløst og mangelfuldt at tale om eller tænke paa Silence Desart bare som sin sekretær og avskriver. Lyden av hendes navn fik hans puls til at banke voldsomt. Han maatte stanse, for hans læber og strupe blev brændende tørre.

„Silence — det er det merkelige navn, man undertiden hører i Ny-England,“ sa Ida. „Francis, jeg har aldrig visst at du har hatt en sekretær. Du har aldrig talt om hende.“

„Jeg trodde ikke, det vilde interessere dig. Lady Letty, hvor har De truffet hende? Jeg har ikke hørt noget om hende siden jeg forlot England.“

„Aa, det er netop det interessante, jeg har at fortælle! Francis, kan De se Deres sjø skinne der borte? Vet De hvad der ligger paa den anden side?“

„Nei, jeg har bare været her en gang

forrige sommer. Jeg har vist ikke engang været inde ved sjøen."

"Det var jeg," sa Ida. "Saavidt jeg husker, var der paa den anden side av sjøen en eng og ved den laa en gammel gaard. Ja, jeg hørte noget om at der skulde bo en gammel gnier der, og jeg tænkte at det saa ut til at være netop et slikt gammelt, forfaldent sted som passet netop for en gnier."

"Naa, ja, den gamle gnier var en Mr. Desart og han døde forrige sommer og efterlot alt hvad han eide til sin niece, Silence Desart, skjønt hun aldrig hadde set eller hørt noget til sin onkel. De hadde endei møje med at faa opspurt hende. Hun har bodd der siden i høist, og jeg har været og besøkt hende. Hun lever aldeles tilbaketrukkent og ønsker ikke at omgaa nogen. Hun sier at hun har altfor meget at bestille til at kunne ta del i selskabelighet og hun har heller ikke raad til det. Men der er noget meget tillalende over hende. Jeg besøker hende en gang imellem — og hun finder sig i det, fordi hun ikke slipper. Jeg vil besøke hende. Francis, jeg vet ikke, om De nogensinde igjen trenger til en sekretær, eller om hun igjen vil paata sig et slikt arbeide; men kanskje hun vil gjøre det, fordi De er en gammel ven av hende. Men jeg er sikker paa at De er blitt glad over at vite at hun er i nærheten, og hun vil vist bli umaadelig glad, hvis dere vil besøke hende en dag. Hun maa være forfærdelig ensom, skjønt hun tilsynelatende ikke bryr sig om det. Hun gjør et merkelig indtryk paa en — jeg er betat av hende — og huset gjør ogsaa sit til det. Jeg vet ikke hvori det ligger — jeg kan ikke uttrykke det, men jeg føler det. Jeg kalder det 'The House of Silence'. Det er et pent, gammelt, fredelig sted — der falder en saadan fred over en. Naa, der er teen — det er et deilig sted! — Francis, De ser virkelig daarlig ut — det kan ikke nytte at negte det. Min mand sier altid at Rivieraen er et rede av baciller. Det kan jo paa en maate være godt, for saa er det daarlige humør jo bacillens og ikke ens egen skyld. Men paa den anden side er det litt nedtrykkende at skulle drøfte tingene med en bacille — man kan jo ikke alltid ha det store mikroskop ved haanden — og uten det kan man jo ikke finde bacillen —"

Saaledes pludret Letty paa sin lette, flygtige maate, fordi hun instinktmæssig følte at der laa et tryk over dem. Francis laa tilbaketrukkent i en skjodesløs stilling i en lænestol, hvis lysebrune træk fremhævet hans gyldenbrune hode og meget bleke ansigt. Det faldt pludselig Letty ind at han var overmaade vakker og at hans ansigt hadde vundet betydelig i den tid, han hadde reist omkring i verden. Men hvorfor saa han saa træt og blek ut? Og hvad

var meningen med det opmerksomme, undersøkende blik, Ida fæstet paa ham, mens hendes sorte øine syntes at gløde av en skjult, fortærende ild?

Saa snart Lady Letty hadde drukket sin te, reiste hun sig, og Ida fulgte hende ut av værelset.

Neppe var Francis alene, før han fór op og gik frem og tilbake med hurtige, ivrige skritt, indtil han pludselig gik bort til vinduet og fra den lave vinduskarm lot sig gli ned paa jorden. Saa næsten sprang han bortover den lange, aapne plads som førte ned til sjøen.

Den nedadgaende sol kastet et rødgyltent skjær over træernes blader. Blaaklokkenes fine farve var likesom overgydt med en gylden taake. Alt glødet og aandet i det svindende dagsskjær. Og der laa det skinnende vand som gjenspeilte himlens farver og mindet Francis om digterens ord: "Et hav av glas, blandet med ild".

Men han gik ikke ned til bredden av sjøen; han dreide om og gik op paa høidedraget. Skogene tok sig majestætiske ut i den farverike skjønhed. Rundt om lød fuglenes dæmpede stemmer mellem grenene. Naturens verden var fylt av kjærlighet og glæde. Han følte det med hver fiber i sit legeme — hver streng i hans sjæl dirret. Hans føtter bar ham høiere og høiere op; hans sjæl var et bytte for de mest forskjellige følelser.

Han stanset ikke, før han stod helt oppe paa toppen av høidedraget og saa over skogen et langagtig, lavt hus, adskilt fra ham ved vandets flate og litt græs og haveland, som skraadde let opad og omgav den efeubevokste bygning som lyste gyldenrød i den synkende sols straal.

Længe stirret han paa denne bygning; hans strupe snørte sig sammen og hans hjerte banket næsten hørlig. Det forekom Francis at disse ord hele tiden blev hvisket i hans øre: "The House of Silence — Silences hus!"

III.

Ida Dexter hadde giftet sig med Francis Grey av to grunder.

Den første var at skaffe sig social magt og anseelse som i betragtning av hendes store rigdom ikke vilde bli vanskelig for hende at erhverve sig — især siden Lady Letty Lancaster var rede til at staa ved hendes side under hendes debut i verden.

Den anden var at gjøre hendes mands talent saa frugtbringende som mulig, idet hun iidsaa at ikke bare penger vilde fæstne deres anseelse. Hun vilde inspirere og beaande ham, saa han skulde hæve sig op til den største litterære storhet og deres hus skulde bli samlingsstedet for alle store

aander, og hendes skjønhed og talent skulde straa over alle som lysende stjerner og gi deres hjem et ry som skulde gjøre det kjendt og søkt over hele London.

Men nu var der kommet et tredje element som frembragte store forviklinger. Hun var blitt forelsket i sin mand. Hendes følelser for ham var nu slik som hun aldrig hadde ventet eller ant at de skulde bli. En lidenskabelig skinsyke, en heftig fordring paa eiendomsretten til ham hadde veket pladsen for hendes første følelse av triumf og glæde over at ha vundet ham saa let og hurtig. Hun hadde giftet sig med ham uten ængstelse; hun hadde slet ikke følt, slet ikke lagt merke til hvor litt frygig og øm han hadde været og at det var hendes egen kraftige vilje og sterke, bydende karakter som hadde tvunget dem sammen.

Men nu følte Ida mer og mer at der var noget som manglet i deres samliv og egteskap.

Hun var i besiddelse av en skarp klarhet i sin opfatning og det laa ikke for hende at gjøre sig illusioner. Hun saa situationen nøgternt i øinene. Francis elsket hende ikke saaledes som hun elsket ham. Hun var ikke nødvendig for hans lykke. Hendes nærvær fyltde ham ikke længer med glæde eller fryd, hendes fravær efterlot ingen tomhet hos ham — saaledes som det — efter hvad hun ialfald hadde trodd — hadde været tilfældet i deres første hvetbrødsdager, da alt hadde været nyt og friskt for ham og han med sin barnslige iver hadde nydt hver oplevelse og hver ny erfaring.

Han var blitt træt av at reise — var pludselig blitt træt og slapp av det — og Ida hadde tænkt at det var fordi han trængte til arbeide og fordi det var umulig for ham at arbeide under deres nuværende urolige levevis.

Saa førte hun ham tilbake til England. Hun indrettet en bolig til ham som hun følte kunde bli inspirerende for ham og som paa samme tid kunde danne passende omgivelser for hendes sociale ærgjerrighet og ønsker.

Men hendes planer hadde været at hellegge en stor del av sin tid til sin mand — hun vilde være med i hans arbeide, vilde sitte hos ham, saa han skulde komme til at trænge til hende, til at savne hende naar hun ikke var i hans nærhet.

Men ingen av disse ting hadde hendt.

Der var et element i situationen som hun ikke hadde tat tilstrækkelig i betragtning. Hun visste at The Woodlands laa litt ensomt, bare med faa større eiendommer i nærheten; men hun hadde ikke tænkt paa at man ved hjelp av en automobil kan komme langt paa kort tid. Neppe hadde Mr. og Mrs. Grey bosat sig paa det vakre gods, før de fik besøk av flere av

Den fortrollede bjørn eller da de smaa hustrøld fik sig en uventet dukkert.

1. „Goddag, smaa trolldunger!“ sa den store bjørn. „Kan dere ikke si mig hvor jeg kan træffe prinsesse Hjertensfryd?“ „Jo, det kan vi godt!“ sa hustrøldene. „Men først skal du ta os med paa en ridetur! Vil du ikke det?“

2. Ja, det vilde den snille, store bjørnen saa gjerne. Og saa klatret alle smaa-trolldene op paa ryggen av bjørnen. „Det er bedst jeg faar en ridepisk med!“ sa et av trolldene og tok en stok som stod utenfor heksens hule.

3. Saa gik det i trav bortover veien: Trip-trap, trip-trap! Hustrøldene lo, og den lille grisen som sat bakerst slog krøl paa halen av bare fryd over den deilige ridetur. Saa kom de til en bred elv. „Ja, det er den veien, vi skall!“ sa det forreste trolld.

4. Enten bjørnen vilde det eller ikke, saa maatte den over. Heldigvis var der nogen store stener i vandet og dem traadte den paa. Men tilsidst blev den træt og stanset. „Naada!“ ropte det forreste trolld og pirket bjørnen paa næsen med stokken.

5. Rilsch-ratsch-bums! Da skedde der noget høist merkelig: stokken var en trylestok, og ikke før hadde den rørt ved bjørnen, før denne blev forvandlet til en prins. Og alle de smaa hustrøldene og grisen faldt forskrækket ned i elven.

6. Og mens smaa-trolldene og den lille gris krøp iland — noksaa vante og slukored! — saa de prinsen vandre op til prinsesse Hjertensfryd som han fridde til. „Min skal passe sig for fortrollede prinser!“ sa hustrøldene da de gik hjem.

de nærmeste familier, og Ida maatte anskaffe sig et par nye automobiler for at kunne gjengjælde disse besøk og iagttahøflighetens fordringer, og det varte ikke længe, før det selskabelige liv la sterkt beslag paa hende og fylde hendes tid.

Men Francis gjorde oprør. Hans hustru kunde jo gjøre som de andre og maatte vel tute med de ulver, hun var iblandt; men han vilde be sig fritat — han vilde ikke ødelægge og kaste bort sin tid i selskabelighetens trædemølle. Hvis han nogensinde igjen skulde skape et verk, saa maatte han faa lov til at føre sit eget liv. Han vilde gjøre det som var absolut nødvendig, men ikke smule mer. Han trak sig tilbake indenfor sit arbeidsværelses fire vægger, og med sine papirer og optegnelser spredt omkring sig strævet han ivrig efter at holde fast paa de fantasibilleder og ideer som tidligere var kommet saa let til ham og hadde git saa store, rike løfter.

Ida gik ofte ind til ham; hun forsøkte at vinde hans fortrolighet med hensyn til hvad han skrev eller vilde skrive. Undertiden stod hun bak hans stol og kjærtognet hans bløte, krøllete haar med sin juvelbesatte haand. Hun prøvde paa at gjenkalle i hans erindring nogen av de forestillinger og tanker som han i begyndelsen av deres egteskap hadde prøvd paa at betro hende under indflydelse av alle disse nye indtryk. De hadde været berørt av geniets ild, og hun hadde været sikker paa at de vilde slaa an hos publikum, naar de blev sat i form. Men det var som om han gøs tilbake for hendes forslag og begeistring. Tanken paa at skildre livet slik som hun fremstilte det for ham og ønsket at han skulde skildre det var ham forhadet. Hans forlægger mindet ham om at det var paalide at han sendte ut en ny bok paa bokmarkedet. Forlæggeren henvendte sig til ham med stor ærbødighet som til en mand der nærmer sig berømmelsen og for hvem pengene ikke lenger spiller nogen rolle. De forebragte ham bare publikums ønske — der var saa stor mangel paa gode og læste romanforfattere — de haabet ogsaa sikkert at han meget snart vilde komme frem i første række.

Ida hadde listet sig ind og læste forlæggerens brev over hans skulder. Han lot hende alltid læse hans korrespondance. Det var hendes stolthet og glæde at han tilsynelatende ikke hadde nogen hemmelighet for hende, at der ikke i hans liv var perioder som han holdt skjult for hende.

„Kjære Francis — nu begynner du vel at skrive? Det er aldeles sikkert hvad der staar i brevet. Vi ønsker en ny bok av dig — og du kan godt gi os en hvis du prøver paa det. Hvad venter du efter?“

Hans øine var uutgrundelige, da han nu vendte dem om mot det nordlige vindu som vendte ut til den vidtstrakte, grønne eng som gik ned til sjøen. Den blaaagtige taake var forsvundet; men paa sjøens flate laa de hvite vandliljer sovende — —

Bare i et minutt i deres egteskabelige liv hadde Ida kjendt en svak og ubestemt frygt og ængstelse. Det var den gang, da Letty i det samme værelse hadde uttalt Silence Desarts navn og hadde talt om det arbeide, hun hadde utført for Francis — noget, han aldrig hadde talt til hende om. Hun hadde ventet at han senere vilde tale til hende om denne ukjendte Miss Desart, men han hadde ikke gjort det.

Andre opplevelser og følelser hadde jaget bort mindet om dette korte øieblikks mistanke og uro. Men nu vendte det tilbake — og hun følte et litet stik i hjertet som frembragt med et skarpt instrument.

„Francis, la mig faa hjelpe dig! La mig være din sekretær!“

Han reiste sig pludselig. Et øieblik stod han og stirret ut av vinduet; hun syntes at hans høie, slanke skikkelse skalv let. Saa vendte han sig om og sa paa sin sedvanlige, rolige, langsomme maate:

„Kjære Ida, det kan der jo slet ikke være tale om. Du har dine egne pligter at passe. Du er jo en stjerne paa den selskabelige himmel. Du har ingen tid at ofre paa mine cmflakkende fantasier og vandrende tanker —“

„Jeg vil det saa gjerne, Francis. Kan du huske vor første samtale — og alle de som fulgte etter? Jeg skulde være din lærer — skulde inspirere dig. Det første var nok, jeg har været — — — kjæreste ven, skat jeg aldrig kunne bli det sidste?“

Hendes halvt ømme, halvt utfordrende væsen vilde ha opildnet og opflammet mange mænd, for Ida var meget vakker. Men hun følte med smerte at hun ikke opildnet sin mand. Det blik hvormed han maatte hendes prægtige skikkelse i den vakre, elegante dragt var ganske rolig og behersket. Det forekom hende at han saa paa hende uten at se, og en heftig vrede blusset op i hendes hjerte — men denne vrede gjaldt ikke Francis. Den var mer rettet mot den blinde skjæbne som hittil hadde smilt til alt hvad hun hadde foretat sig i sit liv, men som nu syntes at ville svigte hende i hendes egteskap — den viktigste episode i hendes liv.

Saa styrte Ida like løs paa det.

„Francis — kunde du ikke tænke dig at be Miss Silence Desart om at hjelpe dig igjen? Man sier, hun er fattig. Hun vilde vist bli glad over at faa et slikt arbeide. Skal jeg besøke hende?“

„Det kan du ikke!“

„Kan jeg ikke?“

„Nei — hun har bodd her længst og hun har ikke avlagt os besøk. Du kan ikke gjøre visit hos hende.“

„Ikke paa almindelig selskabelig maate — men i forretningsanliggende —“

„Det er umulig. Jeg ønsker ikke nogen sekretær. Mindst av alle Silence Desart.“

„Hvorfor mindst av alle hende? Var hun ikke sit arbeide voksen?“

Ida iagttok sin mand med øine som pludselig var blit haarde og næsten mistroiske. Hun kunde ikke utlede noget bestemt av hans væsen — for Francis overrasket hende saa ofte ved den maate hvorpaa han svarte hende. Var denne følelse av skinnsyke som grep hende uberettiget? Eller hadde det været noget — kunde der tænkes at komme igjen noget som vækket hendes smerte? —

Francis var vendt tilbake til sine papirer som laa spredt rundt om ham. Han satte sig ned og begyndte at samle dem og blade i dem.

„Dine gjester vil savne dig, Ida. Gaa til dem. Jeg vil forsøke paa at ordne mine tanker og se, om jeg kan faa sat min intrige i form. Enhver forfatters plage er tanken paa at den historie, han vil fortælle, er blit fortalt tusen ganger bedre, end han selv kan vente at gjøre det. Men nu vil jeg se hvad jeg kan gjøre —“

Han tilføide ikke: hvis du bare vil gaa — hvis du bare vil la mig være i fred. Men det forekom Ida, da hun forlot hans værelse, at disse ord lød haanende for hendes ører.

Men hendes besøk hos ham hadde dog ikke været uten resultat. Neppe var hun gaat, før Francis tok en pen og skrev paa et stykke papir følgende ord:

„Selvmotsigelsene i Sylvesters sjæl eller: En sjæls goldhet!“

Han stirret et øieblik med brændende øine paa disse linjer, saa tok han et folioark og begyndte at skrive.

Hurtig og fast for pennen henover papiret. Han skrev og skrev. Stemmen ute fra haven — Ida hadde stort haveselskap idag — angrep ikke idag hans nerver. Han hørte ikke noget av den muntre passiar, av den tomme, indholdsløse konversation derute. Han skrev, til hans haand blev stiv, til solskinnet begyndte at falde ind gjennem det vestlige vindu og gled bak træerne mot nord, indtil den milde aftenvind viftet henover hans pande og den svake lyd av gongonen mindet ham om at dagens arbeide burde være slut nu.

Men ikke engang det vilde ha gjort indtryk paa ham, hvis hans arbeide ikke hadde været fuldbragt — men det var det. Uten at læse de papirer som laa omkring ham samlet han dem hurtig sammen, puttlet dem ind i en konvolut, skrev nogen faa linjer og adresserte konvolutten til sin forlægger. Saa gik han med en sælsom og uvant glans i øinene gjennem gangen utenfor sit værelse, la brevet i postkassen og sprang saa op i sit paaklædningsværelse med en følelse som om der brændte en ild i hans hjerne og hjerte.

Denne aften var han sjælen og livet ved middagsbordet — noget han aldrig før hadde været eller prøvd paa at være. Han saa meget godt ut — alabaststatuen glødet av ild — som Letty vilde ha uttrykt sig. Hun var blandt gjestene, og Francis hadde lat hende tilbords. Han vendte sig leende mot hende for at svare paa et spørsmål:

„Kjære Lady Letty, det er aldrig spørsmålene som er indiskrete — det er svarene! Derfor undgaar alltid kloke folk at svare!“

„Hører De til disse kloke folk? Nei, det behøver De ikke at svare paa. Jeg vil gjøre Dem et andet spørsmål: Hvad skal man helst gjøre for at være charmerende og avholdt i selskapslivet?“

„Det er let at svare paa det — for en mand, og jeg vil være indiskret for Deres skyld, Lady Letty. Hemmeligheten ved at bli avholdt og populær ligger i at blande mødrer og døtrer sammen i haablos forvirring. Si til de unge piker at de ser modne og værdige ut og til mødrene at de er barnslige, naive og ungpikagtige. Saa vil De opnaa at alle synes De er „forførdelig elskværdig“, og De vil bli bedt alle steder.“

En ung, livlig utseende pike saa tvers over bordet paa ham med et aapent skjælmisk smil.

„Aa, nu begynner jeg at forstaa litt av det! Der var nogen forleden dag som antok mig for at være mors mor — og det blev hun frygtelig glad over. Saa forklarte han mig senere at det var blit sagt ham at døtrer i almindelighet saa ti aar ældre ut end deres mødrer, saa man maatte jo være litt forsigtig. Det fik mig til at føle mig litt forvirret. Jeg vilde gjerne ha spurt han hvor gammel han trodde jeg var. Kan De gjætte det?“

„Jeg vil heller, De skal spørre mig om noget andet,“ sa Francis. „Jeg kunde gjerne bli fristet til at være indiskret. Vet De hvad nogen kloke mænd sier om unge piker? At De alltid spør om sandheten om livet og om os — men hvor farlig er det ikke at si dem det! Hvis de hørte den, vilde de ikke se paa os mer. Jeg formoder, De blir støtt hvis jeg sier at De ser ut som om De er sytten aar?“

„Ja, det gjør jeg riglignok. Jeg har været med i to hele sæsoner. Jeg føler mig rent gammel. Sier man ikke at en kvinde er saa gammel som hun føler sig? — Hvorfor ler De, Lady Letty? Jeg er sikker paa, De er paa mit parti.“

„Mit kjære barn, jeg tar aldrig parti. Det

er en vanskelig ting — for det kan gjerne ende med at man blir seriøs og nervøs — og saa faar man kjedsommelighetens stempel —

„Det kan Lady Letty selv si,“ sa Francis, „for andre vilde aldrig tænke paa at sætte et slikt ord i forbindelse med hende.“

Hun bøide leende hodet, idet hun svarte: „Ja, det er nu altsammen meget godt, men glem ikke at det er en litt risikabel historie at faa ry for at være charmerende —“

„Men hvorfor, Lady Letty?“ spurte den muntre, unge pike.

„Fordi, min kjære, at alle tvilsomme ting i verden blir utført av de indtagende kvinder — og alt det gode og dydige av dem som er kjedelige og uinteressante. Det er saa ærgerlig at tænke paa. Hvorledes skal man forene at være helt god og ulastelig med at være fiks og indtagende som man dog gjerne vil være?“

„Efter det princip at folk som ingen dyder har er meget mør tiltalende end dem som skryter av sin dyd,“ sa Francis. „Aa, vore deilige barndomsdager, da den samvittighetsløse skurk var vore drømmes helt! Kanskje han er det endnu, men vi kalder ham bare ved et andet navn.“

„Allikevel tilbøder vi folk med vakre idealer!“ Lady Lettys klare øine saa paa Francis med et uttrykk av beundring som fikk ham til at fare let sammen.

„Ja, indtil han begynner at prøve paa at handle efter dem og svare til dem,“ sa han med en pludselig bitterhet i sin klare stemme, „saa fornegter verden ham — eller overgir ham til det onde.“

Letty forstod ham ikke helt; men Ida hadde nu bøiet hodet til tegn paa oppbud, og hele selskapet reiste sig. De gikk ind i den nydelige dagligstue som straalte i et gyldent lys fra de med skjerm bedekkede elektriske lamper, i forening med den svindende dags gyldenrøde skjær. Letty gikk bort til sin vertinde og hvisket hende i øret.

„Der er hendt Francis noget. Han var straalende iaften — som om han pludselig er vaaknet op av en drøm!“

IV.

„Vi har med største interesse læst den skitse til Deres nye roman som De var saa venlig at sende os, og vi vover at forutsi at den vil gjøre endnu større lykke end dens forgjængere. Temaet er litt pinlig og historien faller jo i det tragiske; men vi tviler ikke paa at de dystre punkter under Deres behændige behandling vil bli lysere og at lys og skygge vil bli fyldestgjørende fordelt.“

Vi beklager at boken ikke kan komme ut i denne sæson; men vi haaber at vi kan faa den færdig i løpet av høsten, saa at den kan komme ut sammen med jule-

litteraturen eller senest først paa vaaren. Muligens vil den vinde større interesse hvis den kommer ut i begynnelsen av næste aar efter det rikholdige julemarked.

Vi skal sørge for at den blir avertert itide og i alle aviser, og vi vil sætte stor pris paa i god tid at faa vite den virkelige tittel — hvis der blir foretat nogen forandring i denne — og naar vi kan vente at Taa det færdige manuskript. Det skal være os en glæde at utarbeide en kontrakt, naar vi hører nærmere fra Dem angaaende —

Brevet faldt ned paa bordet, og Francis reiste sig med en bevægelse næsten av motvilje og gikk over gulvet bort til vinduet, hvor han blev staaende og stirre ut over den lange, grønne eng — en vane, han hadde faat naar noget satte ham i bevægelse.

En sagte støi i værelset fikk ham til at vende sig om og vaakne op av sine drømme. Han saa Ida staa med forlæggerens brev i haanden. Hendes ansigt hadde et uttrykk av triumf og hendes øine straalte. Hun gikk mot ham med hurtige, svævende skritt, og hun strakte sine hender ut som om hun hadde lyst til at ta hans ansigt mellem dem og trække det ned til sig. Men hun gjorde det ikke. Han syntes at holde sig saa stiv og stram. Var der ikke til og med et glimt av vrede i hans blik? Hun kunde ikke tro det, men det fikk hende til at stanse.

„Francis — det har du slet ikke fortalt mig! Jeg er saa glad!“

„Der er ikke noget avgjort endnu!“ svarte han.

„Men det later da til at det snart blir avgjort. Francis, vil du fortælle mig hvorledes den blir —“

Han visste hvad hun mente — — hvilke erfaringer, scener og opplevelser han vilde gjøre til grundlag for sin nye bok. Han gav hende ikke noget bestemt svar og undgikk hendes blik.

„Jeg formoder, handlingen vil bli henlagt dels til New York, dels til London. Men jeg vil helst ikke tale om det, Ida. Jeg har nok at leve av i det —“

Igjen lød der i hans stemme den svake bitterhet som Lady Letty hadde hørt for noen aftener siden og som hun hadde undret sig over. Ida undret sig ogsaa over det, men hun spurte ikke.

„Vi! du underskrive kontrakten?“

„Helst ikke. Sæt, jeg opdager at jeg ikke kan skrive boken? Jeg har forsøkt det hele tiden, siden vi kom hit —“

„Nu har du jo lagt din intrige tilrette — resten kommer av sig selv. Underskriv kontrakten, Francis. Det vil være en spore —“

„Eller som en skruestik om min hals!“

„Det tror jeg ikke. Det vil minde dig om at du har pligter mot verden — plig-

ter mot din hustru —“

Han for sammen som om han hadde faat et slag.

„Hvad mener du, Ida?“

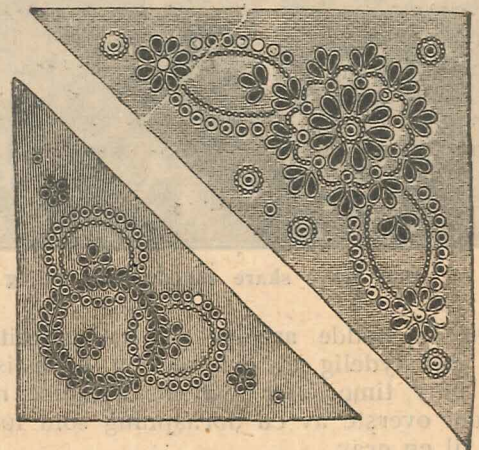
„Francis, jeg mener at din hustru ønsker at du skal vinde berømmelse. Din triumf vil bety meget for hende. Alle ting som man kan kjøpe for penger er allerede hendes — og dine ogsaa. Men der er noget som man ikke kan faa for penger. Den skat har du inde i dig selv, Francis. Du maa dele den med andre. Alt hvad jeg eier er ogsaa blit dit, skjønt jeg ikke har forpligtet mig til det ved mit egteskapsløfte. Du som har lovet at skjænke mig alt hvad der er dit maa holde dit løfte. Du maa ikke holde dit ene store talent tilbake. Deri begaar du en uret mot dig selv — imot verden — og imot mig. Du har begyndt at føle skaperevnen røre sig i dig. Dette brev beviser det. Francis, du maa ikke la din impuls slumre ind igjen!“

Hun smilte til ham, mens hun talte. Hun saa pragtfuld ut som hun stod der; i hendes utseende var der en understrøm av bydende magt og i hendes ord en rolig autoritet som forekom Francis ny. Han hadde set hende utøve denne magt overfor andre. Nu for første gang omtrent følte han den rettet mot sig selv. Han visste at Ida talte sandt. Han visste at han skyldte hende det hun krævet. Hun hadde giftet sig med ham for geniets gave der var ham medfødt — kanskje det hadde været en litt forhastet handling av hende, tænkte han med litt bitterhet — og nu fordret hun sin ret — fordret det som tilkom hende. Han maatte betale denne gjæld, koste hvad det vilde.

(Fortsættes).

10de haandarbeide.

2 broderte hjørner til putevar.

Disse smukke hjørner broderes paa hvit lin med engelsk broderi, kontursting og plattsom. Mønstrene er omtrent 21 og 17 cm. store.

Materiale: Paategnet lin og garn til 1 hjørne, pris kr. 1,30 gjennom „Nordisk Mønster-Tidende"s broderi-avdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren“ paa side 28.

Optegnelser av en listig detektivs dagbok.

Den listige detektiv, som hadde et øie paa hver finger (hvilket altsaa ikke kunde hjelpe ham, naar han hadde hansker paa), opdaget en dag at en skummelt utseende person lot et eller andet gli ned i en gammel, hul træstub. Det saa nærmest ut som en fydte pengesæk.

Detektiven, som ikke uten grund ante at her var ikke alt som det skulde være, og som ikke brydde sig om at faa fat i pengesækken, naar ikke tyven selv fulgte med, la sit listige hode i blot og utpønslet en raffineret plan: Han lot etpar selvlukkende haandjern gli ned til pengesækken i træstubben.

Hans teori var enkel og bygget paa mange erfaringer: en tyveknekt lar ikke sit kostbare tyvegods forsvinde ned i en gammel træstub for at la det ligge der til evig tid. Han vil nok komme tilbake og hente det, naar tiden synes ham beleilig. Og neppe var maanen kommet op paa himlen, før teorien slog til: tyven kom listende.

Ingen lyd avbrot naturens dype fred, og man kunde derfor tydelig høre tyvens begjærlige aandedrag, idet han grep efter den tunge pengesæk nede i træstubben. Da lød der pludselig et skarpt smeld, — det var de selvvirkende haandjern som slog sammen om tyvens brodefulde haandled — han var fanget, og detektiven nærmet sig smilende og skrev hans tilstaaelse op med sirlige bokstaver.

Dronningens ring.

Av H. Rider Haggard.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

(Fortsat.)

Da mændene saa at deres herre, hvem de nærte stor hengivenhet for, hadde begyndt at arbeide, begyndte de ogsaa. I ca. tyve minutter gravet de muntert løs for at gjøre ham tilpas, for de var allesammen overbevist om at der ikke fandtes nogen grav.

Tilslidst saa Smith at de skulde holde op, for skjönt de nu var kommet to meter ned, viste fjeldet intet tegn paa at være bearbejdet.

Med et ærgerlig utbrud kastet han en spadefuld sand fra sig, men dermed slog spaden mot noget som stak frem. Han tok litt mer av sandet væk og nu saa han en opbløining i fjeldet som kunde se ut som en kransliste.

Han ropte saa paa mændene, pekte paa det, han hadde fundet, og uten at si et ord begyndte de alle at grave igjen.

stener, som skjodesløst og i en fart var anbragt paa deres forrige plads.

„Grav! Grav!“ sa Smith igjen.

Ti minutter endnu, og aapningen var der. Den var akkurat saa stor at et menneske kunde komme gjennom den.

Det var imidlertid blit eftermiddag, og Solen gik netop ned. Det forekom Smith at den skyndte sig mer end sedvanlig med at komme bort fra himlen.

Et øieblik spilte den et grønt lysskjær paa det sted, hvor den hadde staat, men saa forsvandt ogsaa det, og det ægyptiske merke indhyllet dem pludselig.

Fellahene begyndte at mumle til hverandre, og etpar av dem gik bort under et intetsigende paaskud. De andre kastet sine redskaper og saa paa Smith.

„Mændene dem si, dem ikke holde av at bli her; dem bange for aandene! Alt for mange leve i denne grav, det er hyad dem sier. Komme tilbake og gjøre arbeidet færdig imorgen, naar det blir lyst. Meget simple folk og dumme folk de fellaher!“ bemerket Muhamed i en overlegen tone.

„Ja, ja,“ svarte Smith, som meget godt

Han hadde ret; det var hans mænd, og det var ikke færre end tyve, for i mindre antal turde de ikke risikere at gaa mot aandene, som de trodde huserte i dalen efter mørkets frembrudd.

Lyset kom nærmere; men det var ikke Muhamed som bar det. Hans sygdom hadde forværret sig saa meget at han ikke kunde følge med. Snart faldt lyset paa Smiths høie skikkelse, som klædt i sin hvite arbeidsbluse stod og lænet sig opad en fjeldvæg.

Med et faldt løgten og med et rædselens hyl flygtet den store skare saa hurtig de kunde.

„Eiendige kujonen!“ ropte Smith efter dem paa arabisk. „Det er jo mig, eders herre og ingen aand!“

Da de hørte dette vendte de sig om og kom forsiktig nærmere. Nu saa han, at de som paaskud for at komme saa talrike som mulig, hadde forsynt sig med hver sin gjenstand av det han skulde bruke. En kom med brødet, en anden bar løgten, en tredje hadde tat en sardindaase, en fjerde nøklen til at lukke denne op med, en femte en æske fyrstikker, en sjette en flaske ol — og saa videre. Men da tingene ikke strak til, hadde to av dem tat hans frak mellem sig.

„Læg nu tingene ned,“ sa Smith. Og de adlød. „Og nu,“ vedblev han, „er det bedst dere kommer herfra litt hurtig. For det forekom mig, at jeg for litt siden hørte to aander snakke med hverandre om, hvad de vilde gjøre med profetens tilhængere, som drev spot med deres guder, hvis de traf dem paa deres hellige sted inat. Saa hvis dere har livet kjært, vil jeg raade dere til at bruke benene.“

Dette velmente raad blev fulgt med stor iver; og et minut efter var Smith alene med stjernene og den svake ørkenvind.

Han samlet sine saker sammen eller saa mange av dem som han vilde bruke og vendte saa tilbake til gravens indgang. Her laget han ved løgtens lys sit enkle maaltid og forsøkte at sove.

Men sønnen vilde ikke komme, — naar han holdt paa at sove var der stadig noget som vækket ham.

Først var der en sjakal som hylte mellem fjeldene, derefter bet en sandflue ham i ankelen, saa han trodde det var en skorpion. Saa begyndte kulden, da hans klær var blit gjennomvaate av sved efter det haarde arbeide.

Han turde derfor ikke bli liggende stille, han kunde let paadra sig en sterk forkjølelse eller kanske ogsaa en feber; altsaa stod han op og begyndte at gaa frem og tilbake.

Maanen var imidlertid staat op og belyste det melankolske, vilde landskap i alle dets enkeltheter. — Ægyptens gaadefulde skjønhed betok hans sind; men det virket nedtrykkende paa ham.

Hvor mange hensovede majestæter laa under haugen, paa hvilken han stod? Var de alie virkelig døde, eller hadde disse fellaher kanske allikevel ret? Kom deres aander endnu frem om natten og vandret ut over landet, som de fordem hadde hersket over?

Dette var den almindelige tro blandt alle ægypterne; de følte sig fast overbevist om at Ka, det vil si menneskets andet jeg, til evig tid færdedes paa det sted, hvor dets jordiske halvdel var blit lagt til hvile.

Naar man kom til at tænke over det, var der under en stor del uforstaaelig symbolisme allikevel meget i den ægyptiske tro, som det var vanskelig for en kristen helt at tvile paa. Forsoning gjennom en frelser

Den brave skare snudde helt om og flygtet saa hurtig deres ben kunde bære dem.

Da de hadde arbeidet i fem minutter var det tydelig at det var en kransliste. En halv time efter var de kommet ned til det øverste av en døraapning som førte ind til en grav.

„Det være i meget gammel tid at dem har muret den grav til,“ sa Muhamed, idet han pekte paa de flate stener, hvormed døraapningen var lukket, og som var opmuret med dynd istedetfor kalk, samt paa den maate hvormed døren var forsejlet av de embedsmænd, hvis bestilling det hadde været for bestandig at lukke det sidste hvilested for den kongelige døde.

„Kanske vi finder dronningen vel bevart derinde,“ vedblev formanden, da han ikke fik noget svar paa sin første bemerkning.

„Ja, kanskje,“ sa Smith kort. „Grav, mand, grav, og spill ikke tiden med at snakke!“

Med al kraft gravet de nu videre, indtil Smith saa noget som fik ham til at stønne høit. Der var hul i murverket — der hadde altsaa været nogen inde i graven før. Muhamed hadde ogsaa faat øie paa hullet, og han undersøkte det med sit erfarne blik.

„Meget gammel tyv,“ sa han. „Se, ham prøve at bygge mur op igjen, men løpe bort, før han færdig dermed.“

Med disse ord pekte han paa nogen flate

visste, at intet tilbud kunde faa hans mænd til at fortsætte gravningen efter solnedgang.

„La dem bare gaa, saa vil du og jeg bli her og passe paa stedet til imorgen.“

„Det gjøre mig meget ondt, herre,“ sa Muhamed, „men mig ikke føle mig rigtig vel indeni. Mig tro, mig har faat feber. Mig gaa med tilbake til leiren og be under riktig mange tepper.“

„Ja, gaa bare,“ sa Smith. „Men hvis der er en som ikke er en saa stor kujon som de andre, saa la ham bringe mig min tykke frak hit, samt noget at spise og drikke og saa løgten, som henger i mit telt. Jeg skal nok gaa ut og møte ham i dalen.“

Muhamed, som hadde sine store tvil, lovet ikke desto mindre at det nok skulde bli gjort, efter at ha tigget Smith om at følge dem, for at ikke den aand som boode i graven, skulde gjøre en ulykke paa ham i nattens løp. Uten at han dog vilde ta noget hensyn dertil, gik de hurtig bort.

Smith tændte sin pipe, satte sig ned i sandet og ventet. En halv time senere hørte han nogen synge, og gjennom mørket, som var meget tæt, saa han et lys komme op gjennom dalen.

„Det er allikevel bra mænd,“ tænkte han og kröp av fordyppningen for at gaa dem imøte.

Saa kom likvognen, trukket av okser, og efter den hele det øvrige sørgetog.

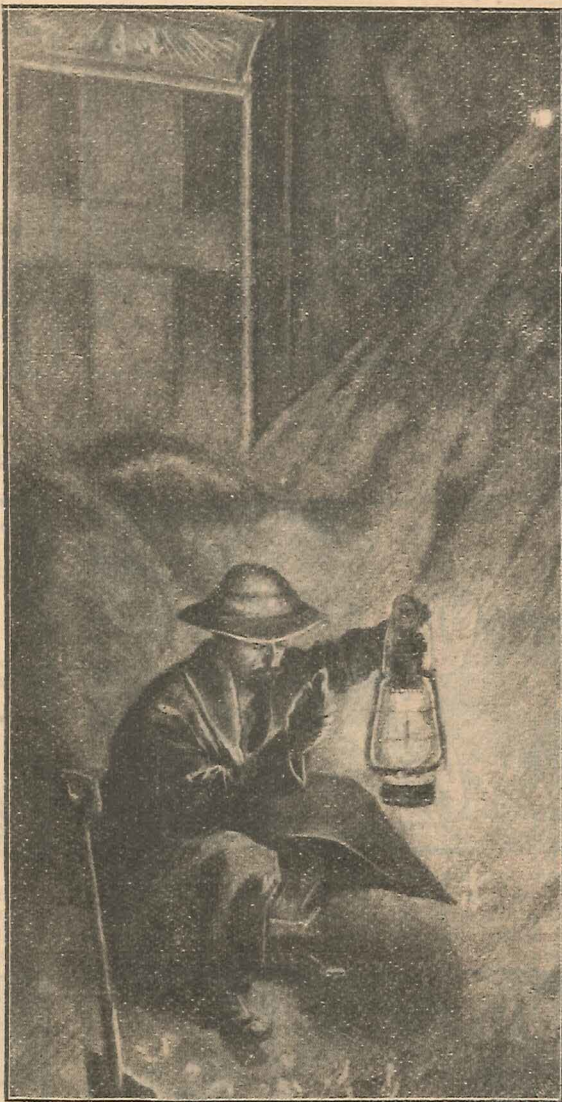
for eksempel og gjennops' andels en efter døden. Hadde han, Smith, ikke ogsaa for længere tid siden skrevet en avhandling over denne likhet med den kristelige religion, en avhandling, som han hadde i sinde at utgi, dog ikke under sit eget navn.

Naa — han vilde ikke gaa og tænke paa dette nu; dertil var anledningen slet ikke passende — disse tanker var allfor uhyggelige for den, som stod i begrep med at forstyrre gravfreden. Hans tanker, eller rettere hans fantasi — og den var stor og let bevægelig — slog ind i en anden retning. Hvilke ting hadde dette sted skuet for aartusener siden? En gang for tusener av aar siden hadde en procession bugtet sig frem ad den vei, som rimeligvis laa tildækket under sandet, hvorpaa han stod, og processionen hadde bevæget sig bort mot dette gravkammers mørke aapning. Han kunde i aanden tydelig se den, mens den slynget sig mellem smaa fjeldene: De glatrakede prester, indhyllet i leopardskind eller nogen av dem i et skinnende klædebon, bærende de mystiske symboler paa sit hellige embede. Likvognen trukket av okser — og paa den store, firkantede kasse, som indeholdt den ytre og indre kiste, og inde i dem mumien av en eller anden hensovet majestæt. I det ægyptiske billedsprog: „Høken som hadde spredt sine vinger og var fløiet ind til dødsguden Osiris' barm“. Derefter kom graaterne, som sønderrev luften med sin hyl og jamren, derefter dem, som bar det hvormed graven skulde utstyres samt ofringene. Efter dem kom rikets høie dignitarer og Amons og de andre guders yppersteprester, dernæst søsterdronningene med sine undrende barn og saa Faraos voksne sønner, bærende emblemene paa deres høie rang. — Allersidst Farao vandrende alene, iført sit kongelige forklæ, sin dobbeltkrone av lerret, prydet i toppen med den gyldne slange, sine indlagte armbaand og de tunge, klirrende ørenringer — Farao, med bøiet hode og tunge, trøtte skridt — og i sit hjerte — hvilke tanker? Sorg — kanskje over hende, som var gaat bort, og det uagtet han hadde andre dronninger og medhustruer uten tal. —

Uten tvil hadde hun været yndig og vakker, men ynde og skjønnhet var ikke skjænket hende alene. Desuten — hadde hun ikke brukt at si ham imot og tvile paa hans hellighet? Nei, sikkerlig er det ikke alene hende, han tænker paa, hende, for hvem han har beredt denne prægtige grav med alle de ting som krævedes for at forene hende med gudene. Han tænker ogsaa paa sig selv og paa hin grav over paa den anden side av fjeldene, hvor hans arbei-

dere og kunstnere arbeider dag efter dag — ja, og har arbeidet allerede i mange aar. —

Synet forsvandt. Det hadde været saa levende, at Smith trodde, han hadde drømt. Men nu var han lysvaaken, og han frøs endnu mer end før. Dertil var sjakalene tiltat i antal og de var ikke langt borte. Se, en av dem var kommet indenfor lög-

„Billedet av dronningen!“ utbrøt han med et gisp.
„Ja, ved himlen, det er hende!“

dens lysskjær — et slunkent, snikende, gult dyr, som veiret levningene av maaltidet — eller kanskje det var ham selv, den veiret.

Hadde han ikke ogsaa hørt tale om, at forbrydere og andet utskud færdedes mellem disse fjeld? Og han var nu ganske alene og ubevæbnet. Kanskje burde han slukke lögten, som saa tydelig viste, hvor han

befandt sig. Det vilde være det klokkeste. Men lyset var jo et slags selskap for ham i ensomheten.

Da det var ham umulig at faa sove, maatte han gripe til et andet middel for at faa tiden til at gaa, og han begynte da at arbeide. Det hadde den fordel fremfor søvnen, at det hjalp ham mot kulden.

Han tok en spade og begynte at kaste sandet bort fra døraapningen, men sjakalene begynte at hyle endnu avskyeligere av forbauselse; for et slikt syn var de slet ikke vant til. I tusener av aar — hvad den gamle maane deroppe ogsaa kunde ha git allest paa — hadde intet menneske eller ialfald intet enkelt menneske, dristet sig til at forstyrre gravfreden paa en saadan tid av døgnet.

Da Smith hadde arbeidet omtrent tyve minutter, var det noget som klirret paa hans spade.

„Det er vel en liten sten, og den kommer meget beleilig; for sjakalene trenger til en hilsen,“ tænkte Smith, idet han langsomt rystet sandet av spaden, for at faa fat i gjenstanden.

Nu saa han den, den var ikke stor og kunde ikke gjøre meget nytte, men allikevel tok han den i haanden og da følte han, at det ikke var nogen sten, men en ling av bronse.

„Et bilde av Osiris,“ tænkte Smith, — „jordfæstet foran graven for at hellige den. — Nei, det er nok en Isisfigur? — Nei, nu ser jeg det er hodet av en statue, et meget vakkert hode, saavidt jeg kan se og det ser ut som om det har været forgyldt.“

Han grep lögten og holdt den foran gjenstanden.

I neste minut sat han i bunden av det hul, han hadde gravet, med lögten i den ene haand og hodet i den anden.

„Billedet av dronningen!“ utbrøt han. „Den samme — den selvsamme. Ja, ved himlen, det er hende!“

Nei, det kunde ikke være tvil. Det var jo akkurat de samme læber — litt fyldige og fremstaaende, de selvsamme næsefløie — buet og dirrende og litt brede, de samme hvælvete øienbryn og drømmende øine, som sat litt langt fra hverandre.

Men fremforalt var det det samme tilfokkende og gaadefulde smil. Der var bare den forskjell paa dette mesterstykke av ældgammel kunst og alt, han hadde set i British Museum, at dette hode her kronedes med en hel uræos.

Under kronen sat en stor paryk eller hodeprydelse, hvis ender naadde helt ned paa brystet.

Statuetten var bevart fuldstændig fri for rust eller patina, da den hadde været forgyldt, men den var blitt litt brukket paa midten, øiensynlig ved et enkelt haardt slag.

(Forts.)

Løsningene paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 7.

19. Gaaden: Maske, aske, ask.

20. Fastelavnsopptøget: Planen for sammenstillingen av bokstavene paa de forskjellige deltagere er denne: Over æresporten sitter, som man vil huske, tre personer: en klovn, en gammel kone og en som elefant utklædt gut. Den nummerorden, hvori disse sitter, er bestemmende for i hvilken rekkefølge bokstavene skal læses. Man begynner nemlig med bokstavene paa alle klovnene og skriver dem op, som de kommer. Derefter tar man bokstavene paa alle de gamle koner og tilsidst bokstavene paa alle „elefantene“. Man faar da: „Nu har vi fastelavn igjen!“

21. Logograf: Top, navn, stop, galop, tavle, solopgang, stolt, slot, — fastelavnsopptog.

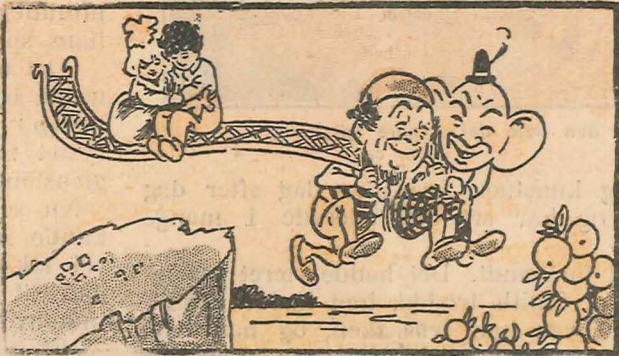
Da Hans og Grete reiste paa „det flyvende teppe“ og paa heksenes „Bloksberg-kost“.

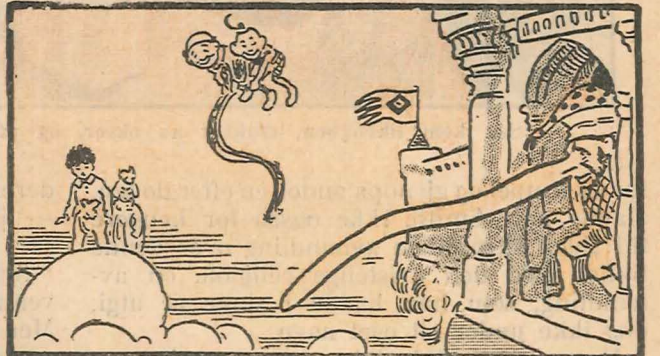
1. Hans og Grete hadde netop læst historien om „det flyvende teppe“ i eventyrboken og nu stod de og ønsket at kaminteppet hadde været et slikt flyvende teppe som kunde tal dem med paa eventyrlige oplevelser.

2. De var saa optat av at ønske, at de ikke la merke til to smaa, rare eventyrmænd som stod inde stuen, før disse sa: „Vil dere være med ut at fly, saa kom med os!“ Saa kröp de alle fire op gjennem kaminen.

3. Og de smaa, rare eventyrmænd bredte ut et langt teppe og paa det satte Hans og Grete sig, og saa for de to mænd avsted med teppet gjennom luften. Hu-hei, hvor det gik susende over land og hav.

4. Da de to barn hadde reist langt og længe i den merkelige „flyvemaskin“, kom de til en borg, og her avleverte de to mænd Hans og Grete. I porten til borgen stod en mand med en lang næse. Den gik barna opover.

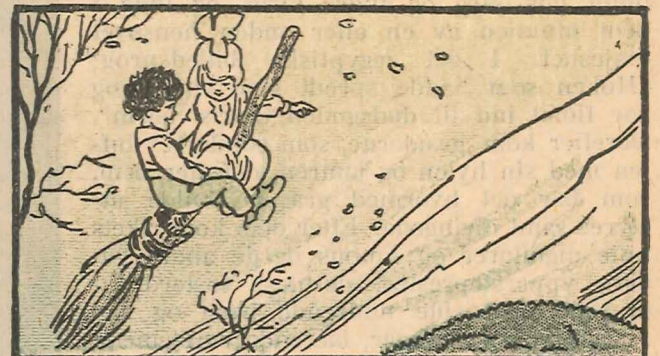
5. Saa kom de ind i borgen. Men manden med den lange næse blev saa sint fordi de hadde traadt paa næsen hans at han alarmerte folkene paa borgen, saa de løp efter Hans og Grete, som maatte flygte saa fort de kunde.

6. Opover borgtrappen løp de, og gjennom et av vinduene lyktes det dem at komme ut paa en gammel ruin av en mur, og her traf de visdommens fugl, en gammel uglemor. „Kan du ikke hjelpe os?“ sa barna.

7. „Jeg selv kan ikke skaffe dere bort fra dette farlige stedet!“ sa den snille, gamle uglemor. „Men jeg skal vise dere veien til de to mesterheksere. De kan nok hjelpe dere!“ Og saa fulgte uglem dem bort til heksenes hule.

8. „Ja,“ sa heksene, „egentlig hadde vi mest lyst til at spise dere op! Det er længe siden vi har smakt menneskekjøtt. Men la gaa! Dere kan faa laane vor Bloksbergkost!“ Og den kom Hans og Grete op paa og red avsted.

9. De red og red over berg og dal. Men tilslidst blev kosten træt og vilde ikke mere. Den avleverte barna i et rart land hos en snil, gammel kone. „Nu skal dere faa smake maanekake!“ sa hun og gav dem en kake hver.

10. Saa viste konen dem veien hjem. Paa hjemveien saa Hans og Grete maanen ute over havet. „Der kan du se!“ sa Grete. „Det var virkelig maanen vi spiste av! Nu blir det aldrig fuldmaane mere!“

Sætsykke til

„Cirkusarna“, 5. akt: Stormatten paa

I begge ender av nedenslaende sætsykke sees et lille X. Efter disse merker stans der paa baksiden av sætsykket en klods eller flat pinde hvorpaa redningsbaaten kan staa, og naar dillekket kommer trækkes den bortover scenen (se modellen). Sætsykket stilles mellem de bakenste knusser og bakteppet.

(Bak dette sætsykke føres redningsbaaten over scenen.)

Ønskerne.

Det var en vakker sommerdag, da Knut og Inger og lille Per gikk ut i skogen sammen med sin lille hund Snap. De kom til et stort tre som det saa ut til at være let at klatre op i, og Per prøvde ogsaa paa det. Pludselig satte han i et høit rop.

„Knut og Inger, skynd dere og kom hit skal dere faa se noget rart.“

Naturligvis klatret de eller, og i en kløftet gren fik de øie paa et lille litet hus, ikke større end Knuts haand. Det var hvitt med rødt tak, og grønne vinduer og dører, og en liten blank klokkestreng hang paa siden.

„Undres paa hv m som bor i det søte lille huset?“ spurte Per.

„Det skal vi snart faa hvide,“ sa Inger og trak forsigtig i klokkestrengen. Straks efter blev et vindu lukket op og en lille liten mand klædt i en grøn dragt som saa ut som den var laget av blader, stak hodet ut.

„Naa, er det dere, barn,“ sa han venlig, „hvad vil dere mig?“

„Vi vil slet ingenling,“ sa Knut, „vi ringte bare paa for at se om der bodde nogen i dette nydelige, lille huset.“

„Her bor jeg; det er mig som sørger for skogen. Jeg pakker knoppene godt ind hver høst, saa de ikke fryser ihjel om vinteren, og om vaaren pakker jeg dem ut igjen. Og jeg har ogsaa meget andet arbejde at gjøre. Jeg er skogmanden. Men siden dere ikke kommer for at forlange noget, saa vil jeg selv gi dere et ønske hver, og hvad dere saa ønsker skal gaa i opfyldelse.“ sa barna.

„Da maa vi tænke os godt om før vi ønsker noget,“ sa Inger.

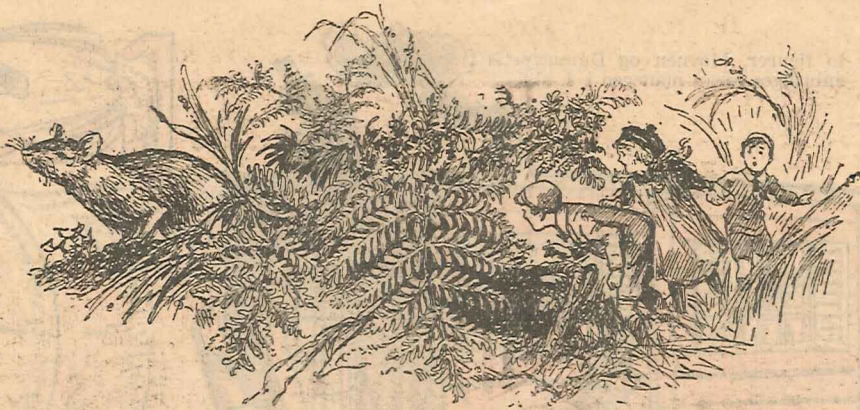
„Ja, det er rigtig. Dere later til at være fornuftige barn,“ sa skogmanden. „Det er synd at dere er saa store, ellers skulde jeg ha indbudt dere til at se indenfor.“

„Ja, jeg skulde ønske at vi var saa smaa som du, skogmand,“ sa lille Per.

I det samme begyndte de allesammen at vokse nedover, indtil de var bli bitte smaa og kunde komme ind i huset.

„Nu har vi bare to ønsker igjen, dem maa vi passe godt paa,“ sa Knut til Inger.

Inde hos Skogmanden var det meget fint, alle møblene var laget av den fineste, bløte mose, gardinene var av spin-

Barna fik øie paa det forfærdelige uhyre — men det var bare en rotte.

delvæv, og St. Hansormer hang som lysekroner i takene.

De saa paa altsammen, og Skogmanden forklarte dem hvorledes han hadde laget altsammen.

„Men nu maa dere gaa, for jeg har det saa travlt,“ sa han venlig. „Dere kan kjøre ned i elevatoren.“

De kjørte i elevator gjennom hele træstammen helt ned til jorden og gik ut mellem rottene. Saa sa de farvel til Skogmanden og vandret videre. Men hvor ganske anderledes verden saa ut nu da de var saa bitte smaa!

Trærne var saa høie som fjeld, og bregner og busker var som høie træer for dem, smaaastene lignet fjeldstykker og en stor kampesten maatte de gaa utenom, for den lignet et helt hjerg. Paa den maatte kom de svært langsomt frem, men pludselig kom Per farende og ropte forskrekket:

„Der kommer en vældig elefant eller noget slikt. La os gjemme os.“

Barna krop hurtig ind i en hule i jorden og Snap fulgte efter dem. Nu lik de øie paa det forfærdelige uhyre — men det var bare en stor rotte, nu lignet den næsten en elefant i størrelsen. De blev saa rædde for at den skulde finde dem, at de krop længer ind i hulen, men i det samme var der nogen som ropte:

„Hvad er det for et spektakel dere holder?“

Frem kom en anden stor rotte, men den saa snilt ut og sa:

„Dere skal ikke være rædde, barn.

det er jo bare min mand, han gjør dere ikke noget. Kom med mig herind hvor vi bor og se hvor pent vi har det.“

De fulgte med rottekonen længer ned til de kom til rotteboligen; der lekte syv rotteunger og spiste grot. Men ikke for hadde de faat øie paa Snap for de skrek:

„Mor, mor, der er han, den væmmelige hunden som løp efter os igaar. Idag er den liten, men igaar var den saa stor som en kjempe.“

„Det kan da ikke være sandt,“ sa rottemoren og saa paa Snap som blev saa ræd at den krop bak Inger. Hun hvasket til den:

„Dette var sannelig kjedelig, jeg skulde ønske du heller var hjemme.“

Vips var den borte. Og nu ropte Inger at det andet ønske var brukt op. Hun fortalte det til Knut, men han sa at det var det bedste hun kunde ha gjort, for det hadde været kjedelig om rottemoren var bli sint paa dem. Saa lekte de med rottebarna til det blev paatide at komme avsted, og saa vandret de al- ter ut i skogen.

Pludselig hørte de et vældig spektakel. Tre slæmme graaspurver angrep en stakkars liten bokfink som slet ikke kunde forsvare sig mot dem.

„Hjælp den,“ ropte Knut, og de løp allesammen bort til fuglene. Da spurvene saa dem komme, fløi de sin vei, og bokfinken pudsét sine fjær og sa:

„Dere skal ha saa mange tak, fordi dere hjalp mig. De stygge spurvene vilde overfalde mig.“

„Ja, de var rigtig slæmme,“ sa Inger og rettet paa dens fjær.

Saa fortalte de bokfinken om sine oplevelser og den blinket muntert og sa: „Dere vet vel at alle ønsker holder op, naar solen gaar ned?“

„Nei, det visste vi ikke,“ utbrøt barna.

„Det er forresten bra,“ sa Inger, „for hvis de ikke hadde gjort det, saa vet jeg ikke hvorledes vi skulde kommet hjem idag. Saa smaa som vi er maatte vi vel gaa i mange uker før vi kom ut av skogen.“

„Har dere aldrig tænkt paa at ønske dere vinger,“ spurte bokfinken.

„Vinger?“ sa Knut. „Det var igrunden en dog idé. Skal vi ønske os vinger?“

Det syntes baade Inger og Per kunde være morsomt. Knut ønsket og straks efter vokste der ut de nydeligste sommerfuglvinger paa barna. De prøvde straks at fly og bokfinken hjalp dem og gav dem gode raad, og tilsidst flagret de avsted.

„Jeg vil fly ind gjennom vinduet i barneverrelset,“ sa Per og skyndte sig at fly hjemover.

„Saa bare paa at solen ikke gaar ned, mens du er oppe i luften,“ ropte Inger efter ham.

Hun og Knut og bokfinken flagret omkring i haven, og med et øie solen ned

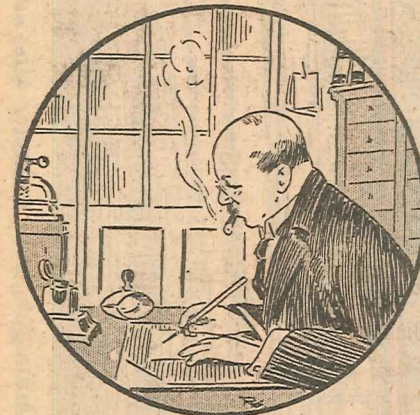
„Hjælp den!“ ropte Knut, og de løp alle tre bort til fuglene.

og begge barna laa bums i bakken. Men oppe fra barneverrelse-vinduet hørte de Per rope:

„Jeg klatret gjennom vinduet, jeg er alt heroppe.“

Det var han ogsaa og Snap kom gjøende ut og hoppet om dem. Saa gik de ogsaa ind i huset.

Lømmepenge-opgave nr. 28.

Denne mand kom i et brev til at ombytte to tal. Hvori bestod feiltagelsen?

En forretningsmand sat ved sit skrivebord og skulde skrive et brev, hvori han vilde sende bestilling paa en vare. Han bestilte 300 kilogram av denne vare. Han vilde ogsaa skrive prisen paa varen. Men ved en tankeløshet kom han i brevet til at ombytte de to tal, som angav varens pris i øre pr. kilogram. Derved paaførte han selv et tap av 27 kroner og varen blev ham 20 pct. dyrere end den ellers vilde være bli. Nu spørres der: Hvori bestod feiltagelsen? Hvad skulde varen ha kostet, og hvormeget kom han til at for den? Om lømmepenger se ovenfor.

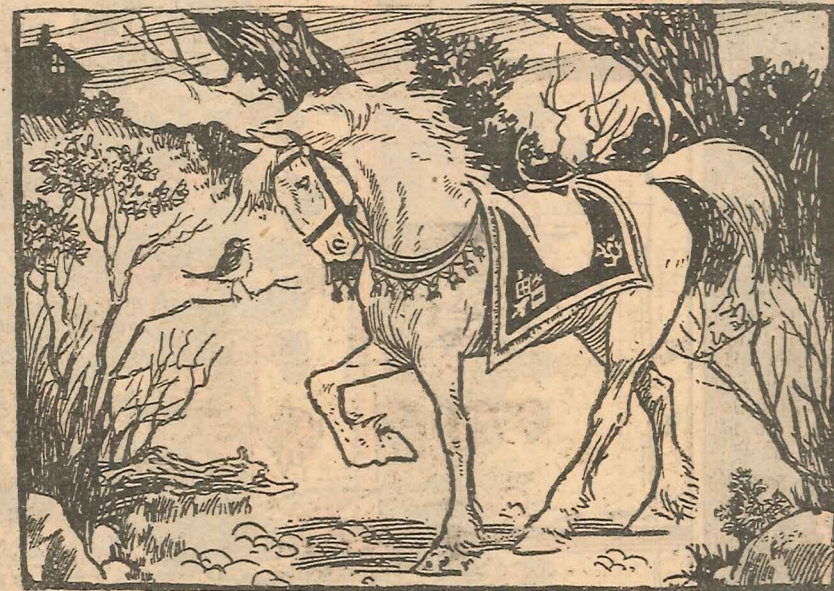
Mottagerne av lømmepengene for opgavene i nr. 7:

Opgave nr. 19: Gunvor Bergmann, Ystenesgt. 33, Aalesund, 5 kr.; Ulrik Winstem, Løvy, Helgeland, 2 kr.; Sigfred Lund, Wesselsgt. 55, Stavanger, 2 kr.

Opgave nr. 20: Sverre Aukland, Vignostad pr. Mandal, 5 kr.; Nilmor Tommervik, Baadstø, Helgeland, 2 kr.; Ingeborg Nilsen, Christiesgt. 20, Kra., 2 kr.

Opgave nr. 21: Ingeborg Molvig, Kallum pr. Moss, 5 kr.; Margrethe Aune, Gjetemyrsn. 11, Kra., 2 kr.; Marie Fladveit, Støren st. pr. Tr. hjem., 2 kr.

Lømmepenge-opgave nr. 29 (fikserbillede).

Hvem kan finde prinsene, prinsessen og den gamle heksemester?

„Hvor kommer du fra?“ sa den lille fugl, som sat og pippet paa sin gren. „Hvor jeg kommer fra?“ gjentok den hvite ridhest, som prustende kom travende gjennom skogen. „Jeg har været med prinsen ute for at befri den skjønneste prinsesse fra den onde, gamle heksemester, som hadde bortført hende.“ „Jeg kan ikke se hverken prins eller prinsesse!“ sa fuglen. „Hvor har du gjort av litt bedre, vil du opdage baade prinsen.

dem?“ „Se dig bedre for!“ sa gangeren. „Hvis du bruker dine smaa øine litt bedre, vil du opdage baade prinsen, prinsessen og den onde heksemester!“ „Ja, nu ser jeg dem!“ ropte den lille fugl. Kan læseren ogsaa se dem? Prøv at finde dem og fortal dr. X hvor de er! Han vilde ogsaa gjerne se prinsen, prinsessen og heksemesteren.

Om lømmepenger se ovenfor.

Lømmepenge-opgave nr. 30.

Logograf. 9. 8. 1.

Jeg høres tit i skogen, naar gjennom busk og krat blaasten farer hvirvlende ved dag og ved nat.

7. 8. 5. 3.

Jeg var i fordums tidet for mennesker et bo, men nu mest dyr alene i mig sig slaar til ro.

1. 2. 8. 6.

Jeg vedde tør at ofte, naar sne gjør landet hvitt, og det er kaldt derute, av mig du har visit.

7. 3. 5. 1.

Mit komme klokke varstær med dyp og malmfuld klang. Jeg byder fred og hvile fra arbeidslivets gang.

5. 8. 6.

Jeg læmmer let og er da en tjener god og tro. Men hvis jeg blev din herre, jeg rovet dig din ro.

1. 6. 5. 3.

Ved mig er der det egne, — ja, tro mig blot, min venn! — at aller mest jeg bæres av hester og av mænd.

8. 4. 5. 6.

Skjønt jeg for klokskap æres og er en stille fyr, jeg hates og jeg jages, især av andre dyr.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9.

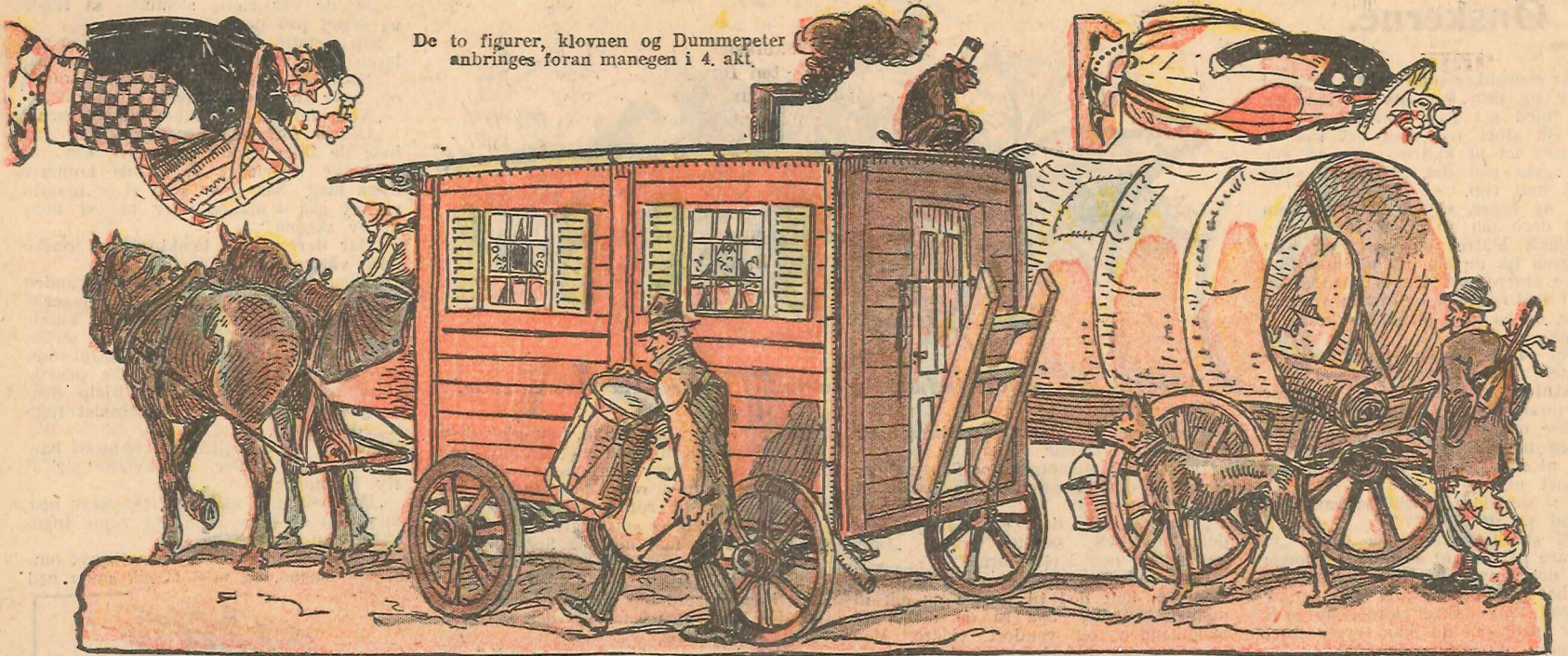
Av menneske jeg kaldes haardnakket for et hus, skjont ei jeg jører bygget av tømmer, sten og grus.

Men mit maa vel formode, jeg har mit navn fordi at lit hos mig der lever et væsen indeni.

Om lømmepenger se ovenfor.

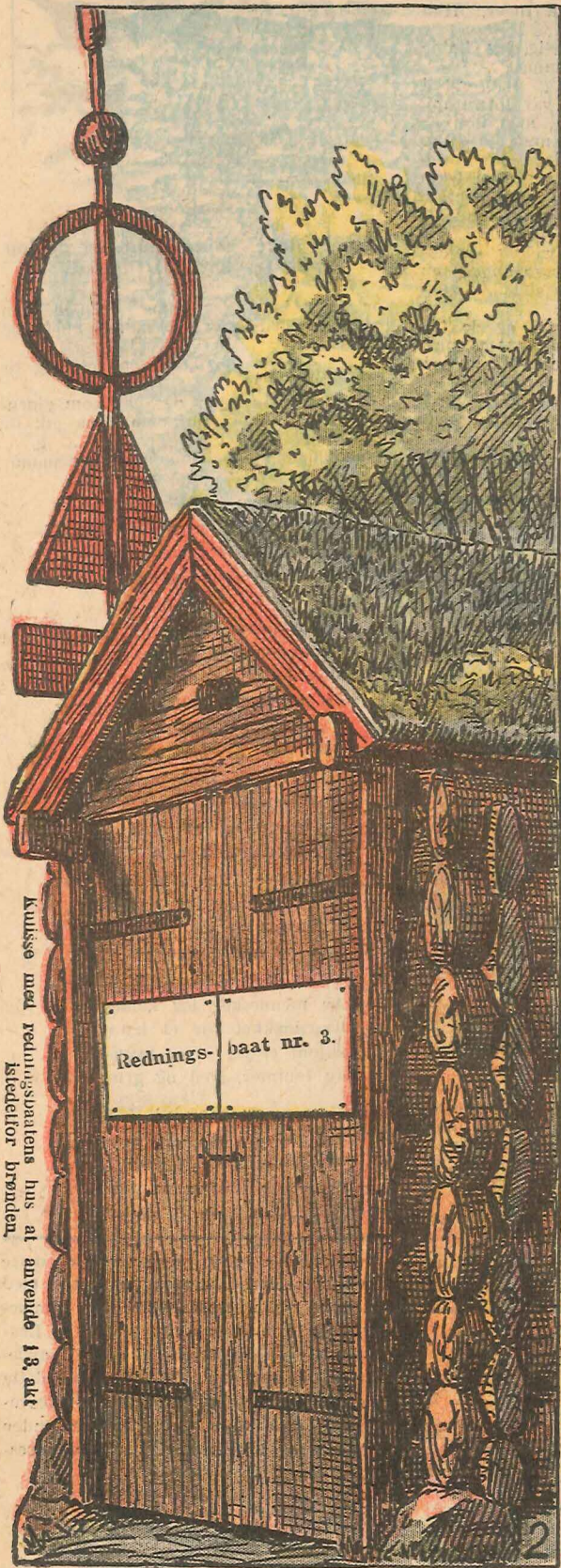
Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres samme med navnene paa mottagerne av lømmepengene i bladets nummer 13. — Løsningene paa opgavene i dr. X-afdelingen i nummer 7 findes i dette nummer av bladet side 21. — Besvarelsene maa være dr. X ihænde inden 8. mars, og brever med løsninger adresseres saaledes:

Til dr. X, (nr. 10), „Allers Familie-Journal“, Kristiania.

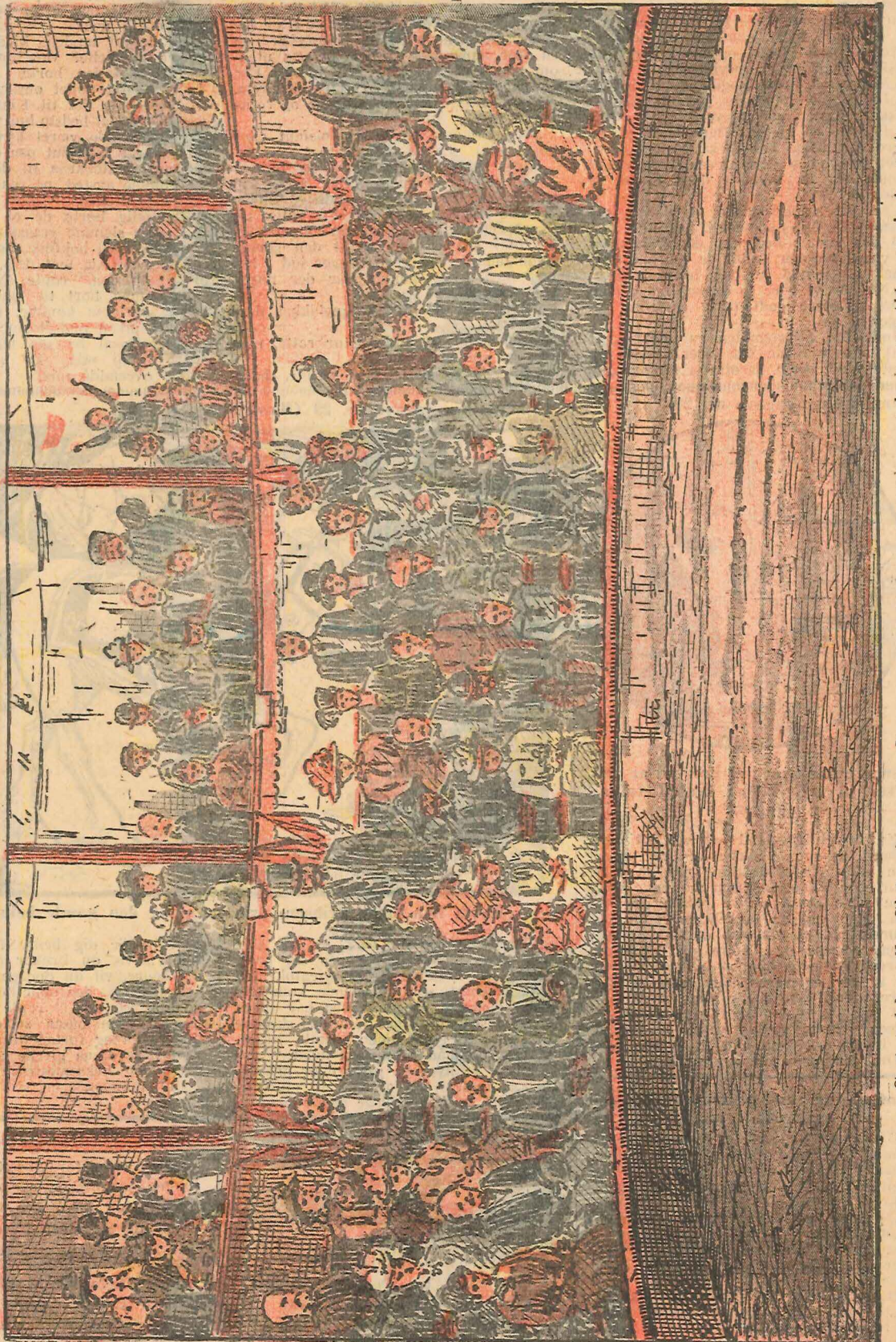

De to figurer, kloven og Dumme-peter anbringes foran manegen i 4. akt.

Det bortdragende cirkus i „Cirkusbarna“s 1. akt. 2. afdeling.

Kvise med redningsbaatens hus at anvende i 3. akt
Istedellor brennen.

Støtstykke til „Cirkusbarna“: Manegen, som kommer ind og kommer ud af portierene i 4. akt.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortellinger fra nær og fjern.

Lavendelduft.

Efter Douglas Newton.

I.

London i vaarsæsonen, en ung mand, en kunstner med et let hjerte, og en fuldmaane — kan man ønske sig noget mer romantisk?

Peter Ambrosius var fra Beaulieu og han var kunstner, som iagttok alt med en kunstners blik. Klokken var to om natten og han var endnu lys vaaken. Han hadde deltatt i selskaper og baller i den sidste tid og truffet udelukkende vakre damer — saa mange og saa vakre at det var ham umulig at vælge mellem dem.

Han støttet albuene i vinduskarmen og bøide sig ut av sit hotelvindu, som vendte ut mot parken — og slik gikk det til at han merket en eien-dommelig duft.

Det var en svak, fin, diskret duft — den mindet om gamle dager, om skjønne kvinder, i knitrende silke og brusende kniplinger — det var ikke rose, ikke liljekonval, ikke heliotrop, det var lavendelduft.

Jo, han hadde ret, det var lavendler som duftet.

Men der hvor der dufter slik, maa der ogsaa være en dame. Hvorledes kunde der være en dame klokken to om natten utenfor i parken?

Han strakte hals og stirret — jo, ganske riktig, ikke tre meter fra ham sat — en dame.

Det var igruunden ganske utrolig, men hun sat der virkelig. Maanelyset kastet et henrivende opalsør over hende, han saa bare et fint formet hode, et let tyllsjal, en hvit hals og hvite skuldrer — alt var fortryllende.

„Et deilig haar,” sa han til sig selv, „og en nydelig holdning. Og saa maanen, den gjør det hele endda skjønnere. Hun ligner en fedronning — jeg har rigtignok aldrig set en fedronning — men jeg er sikker paa at hun ikke kunde være deiligere.”

Før han kom videre i sine spekulationer, begynte lavendeldamen at gjøre noget som passet merkværdig godt til det hele — hun begynte at synge dæmpet.

Den sølvklare melodi steg op til ham, likesom lavendelduften hadde gjort det før. Det var paa en uforklarlig maate som om den ogsaa var av lavendel. Der var noget som en gammel verdens lavendelduft over den. En friskhet, en naivitet som syntes født av lavendel. Peter kom til at tænke paa et maleri av en fin og skjær kvinde — en yndig ung pike, som var likesom sammensatt av perlemor og kniplinger.

Det gjorde ham rent hørdt, da hun holdt op at synge; han kunde ha hørt paa sangen hele sit liv uten at bli træt av den.

II.

Det maatte ende paa denne maate; han maatte skride ind itide.

„Bravo! Bravo!” utbrøt han sagte. „Det var en nydelig og De sang den udmerket.”

Han ventet i største spænding paa hendes svar.

Men han fik ikke noget svar. Nedenunder sig hørte han en raslen, som om nogen var blitt forskrækket. En nervøs silkeraslen frembragt av hans uventede ord, som uten foregaaende varsel lød ut i natten fra hotellets mur. Men andet skedde der ikke. Peter begynte at bli alvorlig ængstelig for sin romantik. Han talte igjen — ganske sagte.

„Jeg vil da haabe, jeg ikke gjorde Dem forskrækket. Det vilde gjøre mig forførdelig ondt. Jeg er —” han kunde ikke i øieblikket finde paa hvad han passende kunde være. Han syntes ogsaa det var utvilsomt at si alle de smagfulde og blændende vittige ting som en helt i en roman vilde ha sagt

Hun sat i hotellets have like nedenunder ham.

i et slikt øieblik — og den feagtige lavendeldame sa ikke en stavelse.

Det var skrækkelig; hun vilde altsaa ikke være med i leken, og hvorledes skulde en herre kunne komme i forbindelse med en heltinde som fortsætter at være stum? Han var tre points fra forvilelse, da det hele pludselig forandret sig.

„De gjorde mig virkelig aldeles forskrækket,” lød det fra en frisk, velklingende, ungdommelig og kvindelig stemme. „Jeg hadde ikke anelse om at der var nogen her i nærheten.”

„De maa endelig ikke bli sint for det,” skyndte Peter sig at svare. „Der er ingen her.”

„Ingen?” sa den yndige, melodiske stemme. „For noget tøv; De er da solid og jordisk nok.”

„Jeg bare later slik,” paastod Peter. „Jeg forsikrer Dem, jeg er en venligsindet 'ingen'. Jeg er Mr. Ingen her fra stedet. Dessuten er jeg her bare som enslags drabant for maanen.”

Der lød en svak latter op til ham. En elskelig, liten latter, syntes Peter; den var ogsaa av lavendler. Det forekom ham at han igjen kunde spore en svak duft; det var vel et pust av vellugt som var utstøtt av hendes leende læber — fra hendes lavendelsjæl. Han syntes det var en skjøn tanke.

„De har en saa yndig latter,” sa han høit; „har De noget imot at fortsatte med at le evindeligt?”

Nu stanset latteren naturligvis øieblikkelig. „Aa,” hvisket stemmen, „jeg synes De er urmelig.”

„De har opdaget min hemmelige svakhet . . . men det bedste middel mot den er at le . . . eller at synge. Andre lægemidler findes der forresten ikke. Derfor maa De være saa elskværdig at synge.”

„Jeg er saa elskværdig at la være,” svarte hun leende, men bestemt.

„Aa nei, hør —” avbrøt Peter hende. „— fordi jeg ikke kan fortsatte, der er ikke noget at fortsatte med. Komedien er tilende; sangen er forbi.”

„Ja,” sa han dristig, „men hvorfor saa ikke synge en anden? Natten eigner sig saa velsignet til det. Se paa maanen — er det ikke en deilig, umaskert teatermaane? Eller hvorfor kan De ikke synge den første sang engang til?”

„Ja, hvorfor ikke?” sa hun spottende. „Det kunde se ut som et glimrende paafund, hvis —”

„Jeg liker ikke dette 'hvis,’” sa Peter; „det har en slik usikker og skurrende karakter.”

„Hvis jeg agtet at bli her,” sa damen halsstarrig. „Men jeg agter ikke at bli — jeg agter at gaa nu.”

„Aa nei!” ba han forskrækket, „det kan jeg slet ikke komme over. Det maa De virkelig ikke gjøre. De faar mig til at føle mig saa ryggesløs; det var jo mig som brøt ind i Deres paradys. Det burde være mig som gikk. Og nu gaar jeg ogsaa — godnat!”

Han vinket med haanden til avsked og rørte sig derefter — ikke av flekken.

Men det gjorde lavendeldamen. Hun sa op til ham i en bekymret tone:

„Aa nei, det maa De ikke gjøre — naar alt kommer til alt, er jo natten rummelig nok for os begge, og ærlig talt, saa er De vel den av os to som har mest grund til at beklage Dem.

Jeg er temmelig sikker paa at De kom til vinduet for at kaste en støvel — ja, vær nu ærlig og bekjend: min sang forstyrret Dem.”

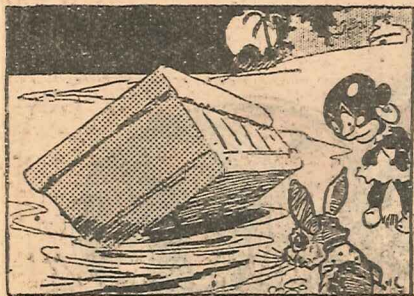
„Jeg kan ikke saa mig selv til at lyve — ja, det gjorde den.”

„Saa—aa,” utbrøt damen synlig forvirret. Derpaa fortsatte hun stramt: „Det gjør mig meget ondt —”

„Og jeg er meget glad,” sa skjøieren. „Det var en henrivende, fortryllende forstyrrelse — aldrig er jeg blitt saa deilig, saa berusende forstyrret. Jeg —”

(Forts. side 29.)

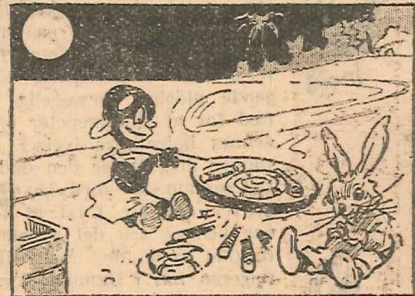
Farlige „pølser“.

„Jeg gad vite hvad det er i den store kassen der!” sa Niggy. „Kanskje det er noget spiseligt i den!”

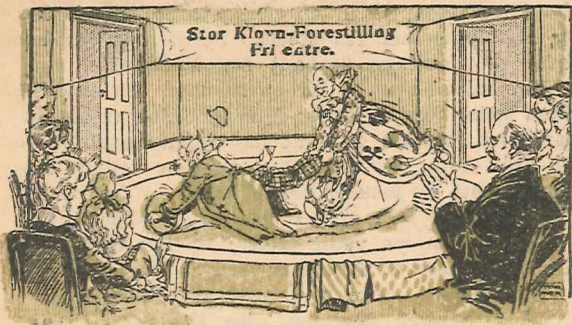
„Du kan holde stekepanden, Bimbo,” sa han til sin tamme kanin, „saa skal jeg aapne kassen. Nei, for en masse pølser der er i den!”

Saa tok Niggy et utvalg av de lækre „pølser“ og la i panden og holdt den over ilden, mens Bimbos tænder løp i vand.

Bum! Bum! Der lod nogen forførdelige knald, Niggy og Bimbo og stekepanden blev kastet høit iveiret. — „pølserne” viste sig at være . . . fyrverkerisaker!

Dilettant-manegen.

Dilettant-manegen egner sig ogsaa, som antydet forrige gang, til opførelse af smaa, muntre klovn-pantomimer, og det er kanske et spørgsmaal om den ikke i særlig grad byr gunstige betingelser netop for det stumme spil med dets større bevægelsesfrihed, idet man her ikke hemmes af replikkens baand. Men ihvertfald gir klovn-pantomimene en behagelig avveksling i dilettantmanegens program. Et forsøk med nedenslaende pantomime „Duellen“ vil ogsaa snart overbevise en herom.

Som det vil sees kræver denne pantomime bare to personer, en klovn og en Dumme-peter, og disse maskeres paa lignende maate som angit i forrige nummer.

Av særlige apparater kræves der, som det vil sees, bare en nogenlunde rummelig tønne, som det vel ikke vil volde vanskelighed at anskaffe. Det tilraades under prøvene at anvende speciel omhu paa indøvelsen av scenen med Dumme-peters anbringelse i tønden og med at rulle tønden ut tilslut. Skulde Dumme-peter føle tilhøielighet til svimmelhet under rulleturen over manegen og ut av døren, kan dette bøtes paa ved at han lukker øinene, mens klovn triller ham rundt. Naar Dumme-peter efter endt trilletur atter skal ut av tønden, vil det lormodentlig være nødvendig at række ham en hjælpende haand, da det ellers kan ha sine vanskeligheter for ham at slippe løs.

Med hensyn til de hyppig forekommende fald forover og bakover i klovnkomedier og klovn-pantomimer kan det bemerkes at man under prøvene paa disse maa øve sig godt paa at strække begge hændene frem foran sig, resp. bak sig, saa man falder paa haandflaten, da dette ikke alene tar av for støtet, men ogsaa fremkalder et virkningsfuldt smeld til markering av faldet.

Ørefikser gis paa den maate at den som gir dem bare løfter haanden og gjør bevægelsen, mens mottageren samtidig med størst mulig kraft og støi slaar haandflaten mot hverandre.

Duellen.

Klovn- og dumme-peterpantomime for to personer.

Personer: Klovn Dandy.
Dumme-peter.

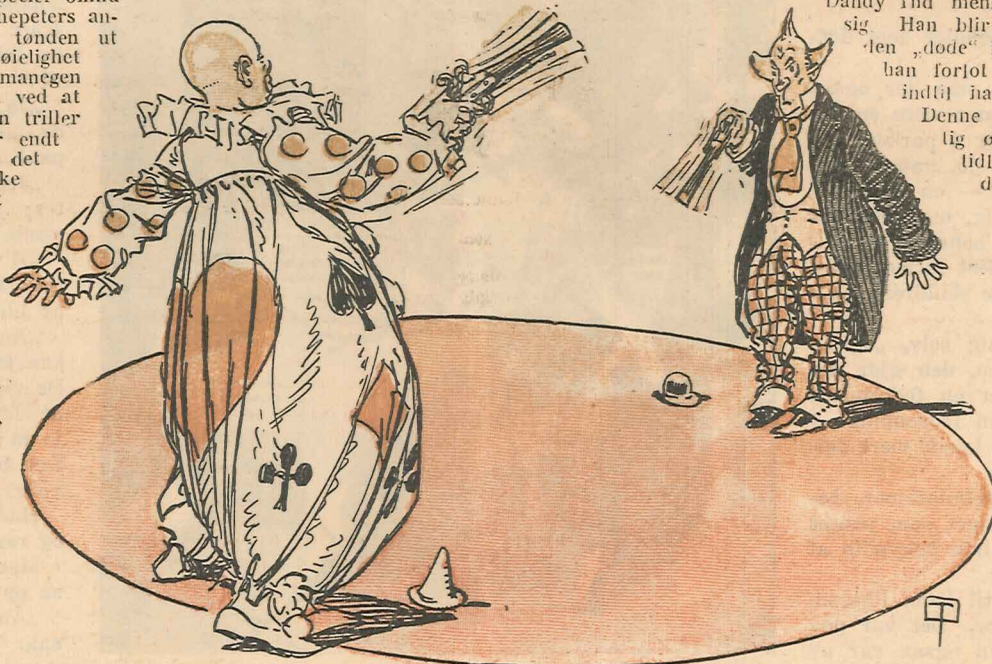
Dandy kommer baklængs ind av døren og falder pludselig over noget. Ligger et øieblik stille, reiser sig saa forsigtig op, yunker sig, kikker undersøkende

Det viser sig vanskelig at faa den „døde“ mand til at staa op mot væggen.

til alle sider, taar endelig øie paa noget som ligger paa gulvet, reiser sig helt op, viser triumferende frem en spørgsugsbillet og antyder ved miner og fakker at det var den han faldt over. Der høres støi utenfor. Dandy lytter, og lafer som om han pludselig har faat en god idé, glatter omhyggelig spørgsugsbilletten ut og lægger den forsigtig paa gulvet et stykke ind i for døren. Dumme-peter kommer ind, kikker nysgjerrig rundt til alle sider, faar pludselig øie paa Dandy, vil glædesraalende løpe bort til ham, men falder med stort brak over spørgsugsbilletten. Dandy klapper skadefro i hændene. Dumme-peter „sier“ paa pantomime-sprog at det er Dandy som har lagt billetten slik at han faldt over den. Dandy benægter det. De løper paa hverandre, gir hverandre gjensidig ørefikser saa det smelder, og falder begge i gulvet. De reiser sig samtidig, gir hverandre igjen ørefikser, falder atter om paa gulvet, reiser sig paanyt og løper synlig fornærmet ut av hver sin dør, mens de gnir sig paa kindene. Et øieblik efter kommer de atter ind, hver med et spilkort i haanden, f. eks. ruterknækt og kløverknækt. De bytter kort med hverandre, idet de tydelig gir at forståa at de utfordrer hverandre til duel. De rækker to fingrer iveiret for at antyde at klokken to præcis skal duellen gaa for sig. Kneisende og stolte forlater de saa scenen gjennom hver sin dør.

Manegen er nu et øieblik tom. Saa høres utenfor to slag paa en klokke, og Dandy og Dumme-peter kommer ind igjen. De har nu hver sin pistol i haanden. Begge er yderst rædde og nervøse og omgaas skytveabnene med den største forsigtighet og berører dem bare med

Duellen skal begynde. Duellantene „hilser“ paa hverandre.

fingerspissene. De hilser meget værdig og standsmæssig paa hverandre og presenterer — stadig like ænstelige — pistolene for motstanderen. Mistroisk kikker hver av dem paa den andens pistol, som de gjensidig „laaner“ hverandre et øieblik. I al hemmelighet — mens de vender ryggen til hverandre — pirker hver av dem kulen ut av motstanderens vaaben. Kulene putter de glædesraalende i lommen, efter først at ha vist dem frem til publikum. Allikevel oprær de rædde og ænstelige overfor hverandre, ingen av dem tør komme den anden nær, med bortvendte ansigter løfter de pistolene iveiret, hændene ryster mere og mere, og tilsidst mister de samtidig pistolene paa gulvet. Da lyder et sterkt smeld som frembringes av en medhjælper utenfor scenen. Dandy og Dumme-peter styrter begge skrækslagne bakover og blir liggende en stund aldeles ubevægelige.

Saa løfter Dandy litt paa hodet og kikker forsigtig bort paa Dumme-peter, reiser sig og gaar paa tærne bort til ham, staar litt og stirrer undersøkende paa ham, hvorefter han puffer til ham med foten for at faa ham til reise sig. Dumme-peter blir imidlertid liggende aldeles ubevægelig. Dandy blir nu ræd for at Dumme-peter er død. Han løfter dennes høire arm iveiret, men saasart han slipper den, falder den død og tung i gulvet. Det samme sker med den venstre arm. Dandy prøver derefter først at løfte Dumme-peters ene ben og saa det andet, men med samme resultat som før. Saa stikker Dandy pekefingeren ind i Dumme-peters mund. Dumme-peter biter til og holder med tændene fast i Dandys finger. Dandy vil befri sin finger, men trækker derved Dumme-peter med op, saa denne kommer til at sitte paa gulvet. Dumme-peter slipper Dandys finger, men falder derpaa straks bakover. Dandy tar nu sit brogede

lømmetørkle frem, holder det op for ansigtet og hylter og graater. En gang imellem vrir han lømmetørkleddet, hvori der er skjult en drivvaat svamp.

Saa forsøker han at reise den „døde“ op. Dumme-peter holder sig under dette forsøk fuldstændig stiv i kroppen og alle lemmer, og navnlig maa han gjøre sig umake for at holde halsen og knærne stive. Saa snart Dumme-peter er reist helt op, slipper Dandy ham og vil gaa, men i det samme begynder Dumme-peter at falde forover, saa Dandy hurtigst mulig maa springe til og gripe ham. Dette gjentar sig to-tre ganger. Tilsidst faar Dandy en god idé. Han griper Dumme-peter om livet og bærer ham med stort besvær bort til en av væggene og stiller ham op mot den. Men ikke før prøver han at gaa sin vei, for Dumme-peter atter truer med at falde stivt forover. Saa bærer Dandy ham bort til et andet sted paa væggen, og det samme gjentar sig. Efter at ha tænkt sig grundig om spytter Dandy paa væggen i høide med Dumme-peters hode (husk paa at det er pantomime! Det maa altsaa ikke være ordentlig spyt!) hvorefter han med nogen kraftige bevægelser trykker dennes bakhode ind mot væggen og oppnaar paa denne maate at faa den „døde“ til at bli staaende uten støtte. Dandy prøver nu at fjerne sig fra Dumme-peter, og da han ser at denne ikke mere falder overende, viser han paa en overlegen og grotesk maate hvor glad han er over sit geniale paafund. Mens han stadig snur sig om for at konstatere om Dumme-peter fremdeles staar der, gaar Dandy ut av døren til venstre. Saasart Dandy er ute av døren ser Dumme-peter sig noksaa fornøiet omkring og gaar derpaa smilende bort og stiller sig som „død“ op langs væggen paa den motsatte side av stuen. Saa kommer Dandy ind mens han triller en tom tønne foran sig. Han blir synlig overrasket da han ser at den „døde“ ikke lenger befinner sig der hvor han forlot ham, og gaar forferdet baklængs, indtil han støter ryggen mot Dumme-peter.

Denne gir ham i samme øieblik en kraftig ørefik, men indtar straks efter sin tidligere stilling som „død“. Dandy falder forskrækket forover. Litt efter løfter han hodet og blir endda mere forferdet, da han faar øie paa Dumme-peter. Han truer nu med haanden mot denne, reiser sig op og antyder med miner og fagter at det er hans mening at „begrave“ Dumme-peter, d. v. s. putte ham ned i tønden. Dumme-peter har under alt dette staaet aldeles stiv og ubevægelig. Dandy ruller nu tønden bort i midten av manegen, river med et kraftig ryk Dumme-peter løs fra væggen og anstrenger sig paa en komisk maate med at faa transportert Dumme-peters stive krop bort til tønden, hvilket ogsaa langt om længe og efter det største besvær lykkes ham. Dandy lægger nu Dumme-peter paalvers over tøndens aapne ende med ryggen ned, staar litt og tænker sig om og planter derpaa sit ene ben paa Dumme-peters mave. I det samme høres en knækkende lyd, som naar et stykke træ brækker over — en lyd som frembringes av en medhjælper bak scenen ved hjælp av et vedtræ som knækkes over —, og man ser nu pludselig Dumme-peter slappes av og synke sammen ned i tønden. I en fart vetter Dandy forsigtig tønder overende og triller derefter denne over manegen ut av døren, og pantomimen er forbi.

Endelig er den „døde“ mand kommet paa plass — „begravelsen“ kan foregaa naarsomhelst.

Nordisk Musikforretning

AVD. 1
Sogaten 2, Christiania. Tlf. 16834.

Norges største specialforretning i Trækspil.
Egte HB Gera Trækspil

Billigste priser. Katalog gratis og tas i bvtte.
„Brukte trækspil kjøpe og tas i bvtte“.

Parba

Gjør et forsøk med Parba, der er hudens naturlige næringsmiddel; den rensar alle porer og gir den fine hvite teint, som er saa eftertragtet av alle.

Parba crème i tuber, i krukke.

METALUTSTYR.

Oppussning. Patning. Oksydering. Reparationer. Metalltrykning. Fornikling. Formssing. Forkobring.

Dør- og firmaskiltet i messing. Metalarbeide efter bestill. og tegn. Metalutstyr, Dronningensgt. 40, Kristiania. Tlf. 210.8.

Alf Bjerckes FERNISSER

Norsk Lotteri-Tidende

atkommer i Kristiania en gang hver maaned og koster kr. 3.00 pr. aar frit tilsendt. Bladet vil inta trekningslisterne for alle av politiet tillatte utlodninger. Abonnenterne vil gjennem bladets «Spørsmålsside» faa alle oplysninger ang. utlodninger. Har De lodder om hvilke De ikke har vishet, saa send bladet en forespørsel og De vil faa alle oplysninger. Bladet kan bestilles gjennem alle postanstalter i Norge eller ved at sende anvisning kr. 3.00 direkte til exp. Teatergt. 3, Kr.a.

Det gaar! Det gaar! Det er gaat!

Brøk Bibrin, itide, saa mister De ikke haaret. Bibrin er det mest effektive middel mot Haar.

BIBRINFABRIKEN · FREDRIKSVÆRM

Skaldethed helbredes fuldstændig

ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.

Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

Lomme-, Væg- og Vække-Ura. Uhrkjæder, optiske Artikler m.m. kjøbes billigst i Skandinavia m. fra Aug. Peterssens Uhrlager, Gislaved Sverige. Illustr. Prislister gratis.

Haarfletter

av egte haar og i alle farver fra 9.00, 12.00, 15.00 og 20.00 kr.

Prove av haaret indsendes. Exp. diskret mot oprav.

Nordregt. ll. **Einar Lehn** Trondhjem.

En stedfortræder.

Den fremmede paa kafeen: „Undskyld, er denne stol optat?“
Gjæsten: „Hm! Jeg venter egentlig en ven som jeg vilde be om et litet laan. Men værsgo' at la plads. Kan-ske De vil overlato mig fem kroner?“

En tur i flyvemaskine

kan ikke enhver faa. Men send Deres fotografi, saa kan De faa et billede af Dem selv i flyvemaskine (brevkort-format), der er meget naturligt. 6 stk. 4 kr., 12 stk. 6 kr. Indsendte fotografier tilbakesendes uskadt med ordren pr. post. Hurtig og reel expedition!

Atelier „KTR“, Kristiansstad 6, Sverige.

Ernst Voss's Ovne Kaminer

er en pryd for ethvert hjem.

- Billige - Solide - Brændselsbesparende

Skriv efter katalog til Eneforhandleren for Norge:

Gunnar Bradley, Bergen - Kristiania - Aalesund.

Urmakere Fournitur og verktoel for urmakere. Billigst og bedst!

Skriv efter katalog! Aktieselskabet „JUDITH“ Christiania St. H. 3.

I alle norske hjem, hvor der spilles og synges, maa heretter findes:

Den nye Folkeutgave av

Halfdan Kjerulfs Romancer og Sange.

Dette bind indeholder paa 70 sider de 30 mest sunge sange med piano av vor første sangkomponist, og koster kun: Hefet kr. 5.00, indbundet kr. 6.00, i Pragtbind kr. 7.00. Porto udenbys 0.50.

Edvard Grieg - Album.

Indeholder 52 av Griegs vakreste og mest populære kompositioner for piano og for sang og piano. Folkeutgave. Hefet kr. 5.00, indbundet kr. 7.00. Porto 0.80.

NORSK MUSIKFORLAG, Kristiania: **Karl Johansgd. 39.** Bergen: **Olav Kyrresgd. 29.**

Deres graa Haar

gjenantager sin naturlige farve ved 8 dages bruk av det prisbelønnede, vandklare, franske haarmiddel **Jouventine de Junon.** Faacs å kr. 3.00 pr. flaske i parfumerier, damefrisørsaloner. Hovedoplaget **Olga Bakke, Akersgd. 20, Chr.a.**

NORSKE KJØBMÆND Foreningsaktieselskap. TELEFON 20587

INDBRUD

lev. Da vilde den anden trække sig sky tilbake og angre bitert at nan naude aapnet sig, som om han ved det hadde kastet bort noget fint og hellig.

Menneskene vet jo ogsaa mer og mindre om hverandre, og ofte vet de ingenting. Kanske er det derfor at de er saa likegyldige i omgangen med haa likedydige i deres egne, ydre omstændigheter kunde gjøre det ønskelig Derfor kan man si at der ikke findes større vildnis end samkvemmet mellom menneskene indbyrdes, fordi saa faa av dem eier den egte Ariadnetraad, som fører sikkert ind i labyrinten. Man forvilder sig atter og atter og gjør paany „sine erfaringer“. I bedste tilfælde skjænker man hverandre nogen faa tanker, man blir i det velgjørende tussmørke, famler sig frem, og glæder sig naar man ikke faar altfor mange støt.

Og saa sker pludselig et under. Der falder klart lys paa veien. Hvor kom det fra? Paa en eien-dommelig maate er livsforholdene blitt aldeles forrykket — eller en tredie, en uviktig tredie person er blitt det middel som bidrog til at vi kom til at staa det menneske ganske nær, som vi hentil saa skynde sig forbi os som en skygge i taaken. Det er ikke det,

at denne andens indre liv nu ligger aapent utbredt for dig; men du følger pludselig en ny indflydelse, skridt som gaar i takt med dine, du merker at dine eier er blitt oplatt og du ser ved siden av dig et menneske som du vet i mangt og meget vil komme til at gi dine tanker og gjerninger ny retning. Og denne gjerninger virker som en dyp forbauselse. Dette menneske, som forekom dig saa fjernt, som ikke paa nogen maate hører nu til i dit trænge liv. Ganske uventet, som ved et trylleri er sandheten dukket op for dig. Det er ikke det lange tidsrum som har bevirket det, ikke det ydre, nære samkvem som for længe siden var blitt en vane, men det er et pludselig lys som falder over din livsvei. En opdagelse, en forklaring. Og du er dig ikke bevisst at du selv har gjort noget til det, like-saa litet som du kunde gjøre noget i mot det, selv om du vilde. Men meget er blitt anderledes i dit liv paa grund av det — lettere eller tungere, det vil tiden vise. Men det er i alle tilfælder noget nyt. Du ser dig tilbake og maa forbause dig over, at for et aar siden, den maaned eller kanske endnu kortere tid siden, hadde du lke faat noget varsel om denne „erkjendelse“, som kom som en aabenbaring, og herefter skal ha indflydelse paa dit individuelle liv.

Dette er merkelige, stille, smaa erfaringer. Men i vor lod, maa vi være forsiktig i omgangen med vore medmennesker. Vi maa være

varsomme og skaansomme i den maate vi behandler dem paa, og samtidig avventende. Fra en av dem kunde den store overraskelse komme til os en dag. Et menneske kan gaa omkring i en eller anden forklædning og bære spiren i sig til en betydningsfuld forvandling. Da er det godt hvis vi kan si: „Jeg har ikke ødelagt noget her.“ Mine hænder er fri, mit ord rent, mit hjerte aapent. La derfor det komme som maa komme. Hundreder vil gaa forbi mig i livets taaker. Men en eller ganske faa vil pludselig staa for mig i erkjendelsens klare lys og si: „Her er jeg. Det er dig jeg leter efter.“

Og da er det bra at kunne svare igjen uten samvittighetsnag.

Hjemmet.

Kauekaker.

3 egg røres med 250 gr. sukker, 2 teskefulde kanel, 1 teskefuld nellik, 1 teskefuld hjortetaksalt og 250 gr. hvetemel; det settes paa platen i smaa klatter og stekes ved god varme.

At vaske pudseskind.

For at rense pudseskind, som er blitt smudsig eller haarde, oppløser man tre teskefulde boraks i to liter varmt vand. Naar vandet er blitt fuldstændig kaldt, legger man skindet i det i nogen timer, saa det kan bli godt oppløst, hvorpaa man vasker det godt ut. Etter dette vaskes det endnu en gang i lunkent vand, hvori man har skrapet hvit sape; heri gnir og klemmer man skindet endnu en gang, indtil det er ganske rent. Skindet skal ikke skylles. Man henger det op til toring i skyggen. Mens

det endnu er fugtig, gnir man det dygtig med hændene, trækker det i fason og ruller det glat sammen. Man kan ogsaa rense gammelt polerskind til sølvtøi paa denne maate, ved denne behandling blir det igjen som nyt, baade rent, blødt og strækbart.

Om at rense svamper.

Svamper burde renses temmelig ofte, da der let samler sig støv og urenheter i alle de smaa huller. Det er bedst at bestro den fugtige svamp med god boraks, og naar pulveret har trukket ind, da at hælde over svampen lunkent vand og la den ligge i det i nogen timer. Derpaa vasker man svampen godt ut i den samme opløsning, skylles den efter med en ny, fortyndet boraksopløsning og lar den tørre i luften. Hvis svampen er slimet, har man en spise-skefuld salmiak i en halv liter varmt vand og vasker svampen i det, hvor, paa man skyller den med rent vand. Hvis svampen er haard, kan man la den bli liggende længere tid i en liter kokende vand som man har tilsat 30 gr. kloversalt, saa det blir bløtere. Den skal skylles flere ganger over i varmt vand, som man har tilsat med 20 draapper natronlut, og derefter straks lægge den i bromvand. Derefter skal den igjen skylles med natron, til luften av bromen er forsvundet og tilsidst tørres i luften.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 10.

Pris _____ kr. _____ øre.

For beløp under kr. 2.00 bedes betalingen indsendt i frimerket sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postoprav uten utgift for abonnentene.

Filipenser, hudorme og alle andre mispdyelser fjernes med ansigtsbadevand „1917“. Er ogsaa fortrinlig mot **ansigtsrødme og blodaaer**. Huden blir blendende hvit, kr. 3,00. — Rynker fjernes med „Creme de Paraffine“. Forbavsende vi kning. Æske kr. 5,00, prøvekr. kr. 3,00. Gyldenblond haar faas av „Guldine“, kr. 2,50. Næseformer, ny model 25, overtraffer alt. Retter alle formleil, saafremt de ligger i den bevægelige del av næsen. Kan indstilles saa den passer til enhver næse. Anbefalet av Dr. v. Eck. Kr. 9,00 og 12,50. Sendes pr. efterkrav. Porto 65 ore.

„El Azhar“, Svinget 23, KØBENHAVN C.

Hvad folk siger om „Macko“-balsam!

»Takker, har mottatt den av Dem tilsendte »Macko“-balsam. Da jeg finder den saa enestaaende god, ber jeg Dem pr. omgaende sende mig fire krukke »Macko“-balsam til en pris av 5 — fem kr. pr. krukke, tilsammen 20 kr., som bedes tat i postopkrav.

Skulsfjord, 29/6 1919.
Med agtelse
Hilbert E. J.

»Kan bemerke, at jeg er fornøiet med den »Macko“-balsam, som jeg fik tilsendt mig. Den har virket over al forventning. Min ansikts-hud blir finere for hver dag. Sorum, 2/6 1919.
Ærb. Frk. Emma G.

»Jeg var sterkt plaget av kviser og utslet i ansiktet og har herfor med overraskende godt resultat brukt »Macko“-balsam. Takker Dem for samme.
Kristiania, 29/6 1919.
A. Jacobsen.

„Macko“-balsam er det eneste, virkelig probate middel mot filipenser, hudorm, røde irriterede flekker og al anden urenhed i huden, i ansiktet og ellers paa kroppen. — „Macko“-balsam gjør en grov hud floielsblot og fin og er et fortrinlig middel mot den plagsomme hud-kise samt er utmerket mot flasdannelse og derav følgende haaravfald. „Macko“-balsam er den bedste hudcreme. Kr. 3,50 og 5,00 pr. krukke.

Virkning garanteres.

Forlang »Macko“-balsam i enhver drogeri- eller parfumerforretning. Av forhandlere der fører »Macko“-balsam nævnes:

A/S Norsk medicinsk varehus, Akers-gaten 53, Kristiania.
J. G. Jørgensens parfumerforretning, Bergen.
Einar Lehn, Nordregt. 2. Tr. hjem.
C. H. Engelsen. Stavanger.

Torps parfumeri- og drogeriforretning, Kristianssand S.
Anna Eilelsens parfumeri, Aalesund.
O. J. Hansen, Haugesund.
Kristian Østreng, Gjøvik.
Hagbart Jacobsen, Fredrikstad.

„Macko“-balsam kan ogsaa bestilles direkte og sendes utenbys mot postopkrav eller forskudsbetaling til antorte priser + porto.

„JANUS“, tekn. kem. fabrikk, Rusløkv. 12, Kristiania.

Den norske Handelsbank

Forhen TRONDHJEMS HANDELSBANK oprettet 1885.

Kristiania, Kirkegaten 17. Trondhjem, Søndregate 13

Aktiekapital og fonds kr. 80.000.000.
Forvaltningskapital kr. 325.000.000.

Mottar midler til indskud paa 6 maaneders opsigelse paa 5½ pct. rente.
» » » » » sparevilkaar 5 » »
» » » » » folio 2 » »

Utfører alle arter av bankforretninger.

Gramofoner og plater.
Norges største utvalg Forlang katalog. Avbetaling indrømmes solide kjøpere.
Imerstrand & Co. A/s.
Kristiania, Torvgaten 18.
Musik- & Fotohandel

Husmødre
forlang
MARINE PUDSEKREM
hos Deres kjøbmand.

Krystal-Garniturer, Manicure-Etuier, Speile.
Marth. Jacobsen, Parfumeri, Grønsen 17, Kristiania.

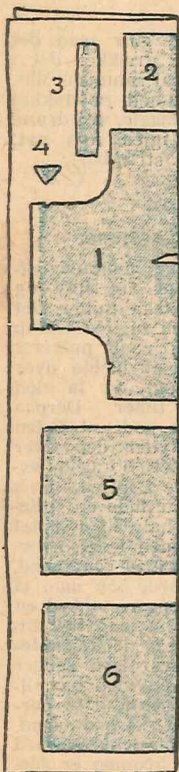
Ny illustrert
frimerkekatalog
Nr. 47 mot 25 ore frim.
Harry Wennberg, Stockholm 1.

DECIL *Bruk kun det bedste*
Sæpe er betryggende i bruk
fineste kvalitet
Desinficerer
Faaes overalt

PHOSPHOR-ENERGON-BILLER
ORDIN. AF LÆGER
ved alm. Svaghed, Nervøsitet, Overanstrengelse og Søvnløshed
SELGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

AMERIKANSK SKOTØI

12 Grøndsons Skotøimagasinet 12 Christiania.

All. F. m. Journ. 3 sukury.

U e t i e tilskaarne il e-apir-ønsr til dame- og v rne-ga-dero en Skriv navn og adr. paa nedenst. blanket og end den tilklemmed 15 ore i frim. til „All.F. m. Jour.“, Storgt. 49, Kra., og de vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Kjole med kimonoærmer til smaa-piker paa 5-7 aar.

Blusen er sydd i jumperfasong til at trække over hodet. Under slaget, til hvilket den store kravesys, er en stor silkesløife i samme farve som kjolen. Det mørkeblaa skjørt sys i folder og lukkes i venstre side. Der medgaar 2 m. stof av 110 cm. bredde. Mønstreret bestaar som bill. viser av 6 deler.

Fig. 1. Den halve bluse.
2. „ „ krave.
3. Ærmeopslag.
4. Skulderkile.
5. Halve for-skjørt.
6. „ „ bak.

Ved tilklipningen lægges mønstreret langsmed stoffet. Midten av bluse-

sen kraven og skjørtet langsmed stoffets bredt

Bestillings paa
Sukury nr. 10. Pris 15 ore.

Navn: _____

Adresse: _____

NB. Utydning skrift volder fejl-ekspedition.

Hvorledes vi lærer at se-

Ordsproget sier, at for at lære hverandre at kjende maa man først spise en skjepe salt med hverandre. Men det gamle ord-sprog er ikke uangripelig. En „skjepe salt“ eller det lange tidsrum som det er meningen at uttrykke med dette begrep, gjør ikke noget fra eller til. Aar ut og aar ind kan mennesker leve ved siden av hverandre, uten egentlig at kjende hverandre. Hvis de vilde være ærlige mot sig selv, kunde de efter fem eller ti aars for-løp spørre: „Hvad vet jeg egentlig mer om den og den, end jeg visste de første dager av vort be-kjendtskap? Jeg kjender hans le-vevis, hans vaner, hans synspunk-ter om endel aldeles overfladiske ting — men hans inderste, det som danner det egentlige men-neske naar han er alene med sig selv, avskaaret fra al indflydelse, fra alt paatat, det er mig likesaa ubekjendt nu som det var den-gang.“

Ja, det maa vi ofte indrømme overfor os selv, naar vi spekule- rer over den store gaade som vor næste er for os. Der fører ingen

bro fra sjæl til sjæl. Hvert men-neskesinds inderste, dypeste kjer- ne ligger likesom omgitt av et mørkt, stille vand, som skiller den fra nabolandet og er ufarbar for lette skib med flagrende vimp-ler. Vi lever kanskje paa samme samfundstrin og i samme selska- belige kreds, eller vi møtes i sam- me forretningsinteresser eller er medlemmer av samme familie, samme husstand; men hvad har disse berøringspunkter lært os om det egentlige menneske? Intet. Han kan være os aldeles fremmed og leve helt ensomt i den egent- ligste forstand, selv om forhold- ne daglig fører os sammen, selv om vi lever livet ved siden av hverandre. Og hvorledes er det med os selv? Har det ikke en eneste gang hendt at vi har følt likesom et sjælelig ryk naar en anden pludselig har aapnet et stykke av sit inderste, av sit hem- melige hjerteliv, og det selv om vedkommende var et menneske som i ydre livsforhold stod os ganske nær? Da kunde vi bli saa forvirret og fylles med en under- lig følelse av skam og ængstelse. Det var næsten som om man ba om at bli forskaanet fra at faa mer indblik i vedkommendes sjæ-

(Forts. fra side 25.)

Lavendelduft.

„Det faar være det samme. Jeg maa allikevel gaa ind nu — det maa jeg virkelig. Det er en halv time siden jeg tænkte paa det; men natten fængslet mig. De vet vel at klokken er over to. Jeg hadde slet ikke tænkt mig at nogen var oppe saa tidlig — det er jo umoralsk.”

„Aa,” svarte han, „hvorledes vil De saa forsvare Deres egen umoralitet?”

„Aa, med mig er det en helt anden sak.”

„Det er merkelig; men jeg er ogsaa en 'mig' som det er en helt anden sak med. Slik er det med alle os 'mig'er. Men hør her, gaa ikke ind nu. Hvis De bare visste hvor jeg tørster etter en liten, menneskelig samtale med Dem — for De er da vel menneskelig?”

„Aa jo,” svarte hun og smilte, „jeg er menneskelig nok. Hvad trodde De jeg var? Et spøkelse?”

„Nei, ikke akkurat et spøkelse — bare en fedronning.”

Damen lo sagte.

„Fedronning — ja, naturligvis bare det.”

„Men er De ikke det da?” spurte han ivrig.

„Nei, det maa jeg tilstaa, jeg ikke er,” sa hun bestemt; „jeg er bare vaskekone.”

Peter sukket, men det var et uhyre lettelsens suk.

„Aa, gudskelov for det!” utbrøt han, „nu er jeg glad igjen. Jeg for min part er kelner.”

Han opfanget en kvalt lyd, som kunde bety alt mulig fra en latter til et suk.

„Aa, jassaa — kelner,” lød det fra den friske, fuldtonende stemme.

„Det er netop det jeg er — det vil si, jeg er overkelner. De er formodentlig overvaskekone — ikke sandt? Overvaskekone paa et fint vaskeri og med utpræget sans for fortryllende, berusende duft.”

„Duft?”

„Lavendelduft,” fuldentde Peter. „De vil da vel ikke fornekte lavendelen? Jeg kjendte duften — den yndigste —”

„Nu blir De sentimental,” avbrøt hun ham hurtig. „Det er bare en ordinær lavendel av den almindelige sort.”

„Hvem vilde ikke bli sentimental paa en nat som denne?” sa han. „Da maatte man være laget av matematik. Den er likefrem arrangert til at bli sentimental i. For en maane og for en bløt luft, og saa haven og lavendelduften og den elsk—”

„Nu gaar jeg ind!”

„Vaskekone. Det hele kunde sættes ret ind i en roman. Straks da jeg kjendte denne svake duft av lavendel og saa Dem dernede indhyllet i et slør av maaneskin, sa jeg til mig selv: „Her er et kapitel av en saare læseværdig bok. En fortryllende skjøn nat; en yndig dame —”

„Naturligvis maatte en ung mand straks anta at jeg var ung og yndig.”

„Ja, naturligvis — det maatte han selvfølgelig.”

„Og saa er jeg tvertimot otti og ser endda ældre ut.”

„Aa,” sa han let spottende, „den gaar ikke. Det er bare de meget unge som roser sig av sine aar; og desuten — har jeg ikke selv hørt Deres deilige, unge stemme —”

„Maanen er tydeligvis gaat Dem til hodet,” sa den unge dame og lo, „og naar maanen gaar til hodet paa unge mænd som henger ut av andentages vinduer — især naar det er hotelvinduer, — saa er det paatide for gamle jomfruer i ottiaarsalderen at trekke sig tilbake. Derfor gaar jeg nu.”

Peter protesterte. Han blev meget ivrig.

„Nei, nei,” sa han, „aa nei,” De maa endelig ikke gaa ind; jeg skal være saa snil — saa snil. Jeg skal være likesaa litet sentimental som en regnskapsbok.”

Men hun gikk allikevel ind.

Et øieblik stod hun ret foran ham — en slank, ung skikkelse. Maanen skinnete paa hendes haar og paa hendes hvite hals; men som den skøieragtige dæmon maanen er, lot den hendes ansigt være i skygge. Bare et øieblik, saa var hun forsvundet. Og om det hadde kostet Peter hans liv, kunde han ikke si hvilken vei hun hadde tat.

Peter var ute av vinduet som et lyn. Det var mellom tre og fire meter til jorden; men de to

meter klarte han ved sin egen længde. Men saa hurtig han var hoppet ut, var det allikevel ikke hurtig nok. Hun var fullstendig forsvundet i taaken, som om hun selv hadde været av taake. Peter kunde ikke opdage mindste tegn av hende, eller rettere, han fandt bare ét tegn. Et meget litet tegn. Paa bænken hvor hun hadde sittet fandt han en ting som bare en dame vilde kalde et lommestørklæ. En klar, liten lap med kniplingsfrýser. En liten stump kammerduk, gjennemvævet med romantik, og duftende av — lavendel.

III.

Peter Ambrosius undersøkte naturligvis lommestørklædet meget grundig. I et av hjørnene var der brodert et silkemonogram: „J. S.” Han hadde læst sine romaner med grundighet, derfor visste han at med den nøkkel han her hadde faat, skulde han nok finde sin lavendel-dame, hvor hun end hadde gjemt sig. Han følte sig sterkt oprømt, men nede paa hotelkontoret næste morgen følte han sig langt fra oprømt. Han hadde fundet en fatal „S” i hotelbøkene; men de fire andre bokstaver i navnet var „mith”, og den som bar navnet var dertil Mrs., og hun var seksti aar. „Ikke engang otti,” tænkte Peter.

„Ja, men,” sa Peter, „det forekom mig at jeg saa — var der ikke nogen unge 'S' — jeg mener damer her paa hotellet igaar — inat?” Portieren smilte.

„Jo, der var vist omtrent etpar hundre stykker,” sa han.

„Hvorledes det?” spurte Peter forbauset.

„Jo, der var offentlig bal oppe i Paladin-salene helt til klokken tre idagmorges. Hørte De ikke — nei, det er sandt, Deres vinduer vender til den motsatte side.”

Peter sukket som en dødsdømt forbryder og lusket bort.

IV.

I ti dager gikk han omkring i London, og kom paa det rene med at opalluften var taake, at parkene ikke var andet end marker med enkelte trær og at livet ikke var andet end motgang og skuffelse.

Den tiende dag trak en gammel, ugift tante ham meget mot hans vilje op paa vaarutstillingen, hvor han skulde vise hende sit billede. Det var ham meget imot at gaa derop. Han hadde allerede vist sit billede til fire ugiftte tanter og tyve halvsvaksne kusiner, og derfor var denne fremvisning begyndt at kjede ham. Men han var nødt til at bli med — hun var av den sort ugiftte tanter, og det var godt han gjorde det, for han vandret ret ind i det, en lykkelig skjæbne hadde tiltenkt ham.

Han hadde bragt sin kjære, gamle tante tilro for et øieblik foran et stort maleri av Poynter, og var imens gaat ind i en anden sal, da han pludselig stanset bak en ung, slank dame, som stod med hodet let tilbakebøjet for at se paa et billede, som hang høit oppe. Han stanset pludselig; for hans næse opfanget en svak duft — en himmelsk duft som ikke kunde utgaa fra andre end denne skjønne fremtoning — en duft av lavendel.

„Du store himmel!” utbrøt han. „Lavendel — endelig lavendel!”

Og fra den slanke unge dame lød et forbauset ekko — „Lavendel?” uttalt med en frisk, melodisk, ung stemme. Hun vendte sig om og rødmet fra kindet og helt nedover sin hvite hals, mens hun saa Peter like ind i øinene.

„Hvor hun er deilig!” tænkte Peter Ambrosius, og holdt paa at si det.

„Lavendel!” gjentok hun, og et skjelsk smil kjæmpet med en søt forvirring om overtaket i det uttrykk som gled over hendes fine, vakre porcelænsansigt.

„Ja,” sa Peter halvt hviskende, „lavendel! Netop den rigtige, egte lavendel,” og derpaa tilføyde han med ærbødig dristighet: „Hvorledes gaar det med vaskeriet?”

Hun var nu ganske sig selv igjen; hun saa paa ham med et friskt, straalende smil — slikt et yndig, skjelsk, litet smil, syntes Peter.

„Aa,” sa hun med sin klare stemme — „munter som altid, Mr. Peter Ambrosius — jo tak, det gaar meget godt.”

„Hvad?” utbrøt han forbauset. „De kjender mit navn? Hvorledes har De faat fat paa det?”

„Aa,” svarte hun, „De vil da ikke fortælle mig at ikke De ogsaa kjender mit — det er bare en maaned siden —”

„Bare en maaned siden — ikke mer?” avbrøt Peter hende; „jeg trodde det var ti evigheter, som ellers kaldes dager.”

Den unge dame lo; dette uttrykk moret hende gjensynlig.

„Naa — ellers har De altsaa ikke den fjerneste erindring om en middag og den unge pike, De hadde tilbords? og om den muntre og aandfulde konversation? og —”

„Nei,” svarte han, „har De?”

„Aa fy, De spør mig — har De? og De vet —”

„Nei, han gjør ikke. Han vet bare at han har lett og lett efter Dem i evigheter.”

„Ikke en maaned?”

„Ikke en maaned, men i ti avskyelige, mørke, sorte, melankolske, haabløse, triste, skyede dager — like siden den maaneklare —”

„Aa ja, det var nok maaneskin,” sa hun — „bløtt, bedragerisk maaneskin. Det er forresten meget interessant — det er likefrem romantisk. Men er det ikke litt vanskelig at skjelve tydelig i maaneskin?”

„Tror De jeg nogensinde kan glemme det jeg saa i det maaneskin?”

„Aa, det later da til at De har glemmt middagen.”

„Ak,” sa Peter motfalden, „synes De det er riktig av Dem at erte mig slik. Naturligvis var det galt og forbryderisk av mig ikke at —”

„Nei, se,” lød i det samme Peters kjære, gamle tantes hyggelige stemme like ved siden av dem, — „saa dere to kjender hverandre allerede, og jeg hadde endda gaat og glædet mig til at faa anledning til at presentere dere for hverandre.”

Den gamle tante saa fra den ene til den anden med glædestraalende ansigt. Men det var ærgerlig at hun ikke kom til at nevne den unge lavendelpike ved navn. Peter Ambrosius syntes at den gamle, haarde verden var særlig haard mot unge kunstnere.

Den unge lavendel-dame følte sig ikke det mindste forlegen. Hun sendte Peter et ertende, gaadefult smil, hvorefter hun pekte paa et av male-riene og sa, at hun syntes „Stang” hadde været særlig heldig iaar. Hun gjorde notater i en katalog, og i den næste halvttime snakket de om engelsk kunst med en dristighet som vilde ha faat utstillingskomiteen til at skumme av raseri, hvis den hadde hørt det.

Da de endelig skiltes, var det en ynke at se paa Peter. Han bøide sig over hendes haand for at si farvel; men hans øine sa mange sørgmodige ting, og det endte med at han sukkende hvisket: „O, grusomme skjæbne, skal dette farvel være for bestandig?”

Og hendes øine — de sa ogsaa noget. Noget som næsten tok pusten fra Peter; men hendes læber sa:

„Au revoir, hvis De vil love ikke at glemme mig igjen.”

Saa trak hun haanden til sig; hun trak den til sig braat, men hun etterlot noget. Noget meget litet, let, næsten aandeagtig ubestemmelig, noget som en dame vilde kalde et lommestørklæ — en liten stump kammerduk, gjennemvævet med romantik og duftende av — ja, historien gjentar jo alltid sig selv — duftende av — lavendel.

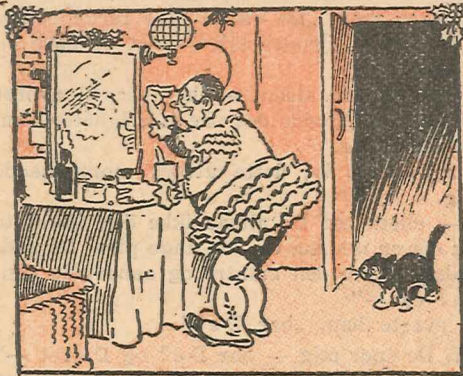
I det ene hjørne saa han der stod et silkebrodert monogram: „J. S.”, men i midten laa der et kort — et damevisitkort som bar navnet Jaqueline Solanges — nedenunder navnet var der med blyant skrevet en meget fin West-London adresse, og nedenunder den igjen stod:

„Vaskekone mottar kelnere — det vil si naar det er overkelner, hver dag til te klokken fire.”

Jeg behøver vel ikke at fortælle, at i det mindste én kelner — som tilfældigvis var overkelner, indfandt sig til te den næste dag.

Og hvis læserne gjerne vil vite, hvorfra hun hadde faat sin viden, saa maa jeg minde dem om at Peter Ambrosius var en „løve”, og takket være avisene og deslike er „løvene” nu for tiden kjendt, selv av „vaskekoner”. Og saa var der jo naturligvis maanen.

Hvorledes det kan gaa, naar der spilles fastelavnskomedie, og de optrædende ikke er gode venner.

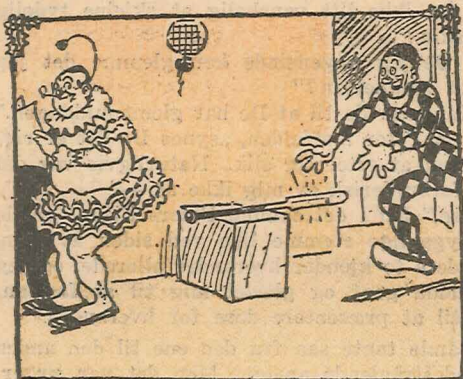
1. „Med skarpt blik for det aktuelle hadde direktøren for byens teater besluttet at gi en Harlekin-pantomime i fastelavnsdagene, og med dyp forståelse av enhver personlige egenskaper og fortrin hadde han utpekt mig til at overta en klovnns ansvarfulde rolle. Jeg var meget begeistret over dette hverv og utfoldet under forestillingen mit eminente maskeringstalent.

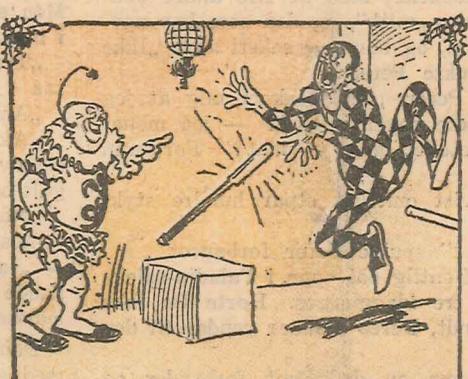
2. Saa begyndte stykket, og jeg tok nok — uten at rose mig selv — si at det stormende bi tid hvormed man mottok stykket, for en væsentlig del var mynnet paa mig og min udmerkede maske. Alt gik storartet helt til Harlekin, som blev spillet av en ondskapsfuld og altfor lystig person, ga mig et slag i hodet med sin lange, haarde træsabel.

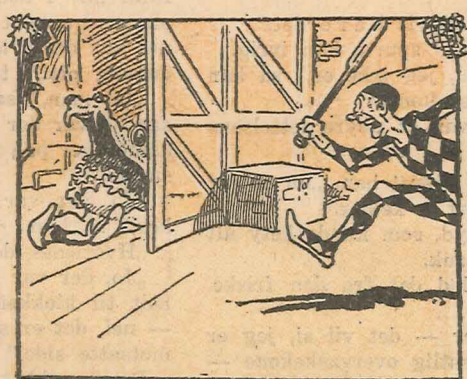
3. Jeg skal ikke benegte at jeg blev sint og et oieblik holdt paa at falde ut av rollen. Men jeg behersket mig og tænkte: Der skal en finere hevn til her! I næste pause løp jeg ut paa gaten og bort til en mand som holdt paa at koke tjære. For gode ord og betaling fik jeg laane stokken han brukte til at røre i gryten med.

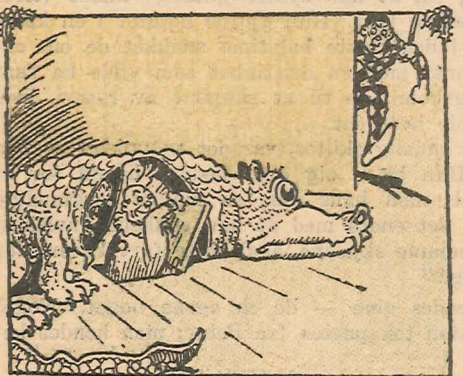
4. Den lignet nemlig paa en prik den stav som hørte med til min maske (se billede nr 2) bare med den forskjjel at tjærestokken var av jern og meget varm i den ene ende. Da jeg kom tilbake, la jeg tjærestokken paa en kasse — med den varme ende mot Harlekin — og ikke før fik han øie paa den, før han øiensynlig fik en glimrende idé.

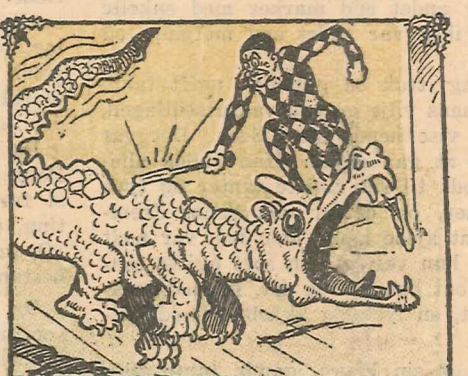
5. Den glimrende idé gik ut paa at han vilde nappe til sig min klovnstav, mens jeg vendte ryggen til. Han visste jo ikke bedre end at det var den som laa der. Men han skulde snart faa lære noget andet! Med det samme kom nær tjærestokken satte han i et jammer-skrik som kunde høres helt ned paa tilskuerspladsen, og slap taket i den.

6. Og mens han hylte, lo jeg. Men da han var færdig med at hyle, laant jeg det raadeligst at bringe min dyrebare person i sikkerhet. Alle tegn og omstendigheter tydet nemlig paa at Harlekin hadde opdaget at stokken ikke var like varm i begge ender, og at det nu var hans hensigt at svinge den over min arme ryg. Derfor løp jeg min vei

7. Jeg løp og gjemte mig inde i den store krokodillen som skulde brukes i sidste akt av stykket. Her tænkte jeg jeg var sikker. Men saa hørte jeg Harlekin komme løpende, og da syntes jeg det var bedst at se at komme paa et endda sikrere sted. Derfor aapnet jeg ganske stille lemmen i gulvet og krøp ned under scenen, ned til alle teaterrottene.

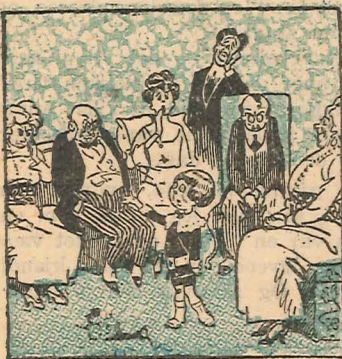

8. Harlekin ante naturligvis ikke at jeg var forsvundet gjennom lemmen, — han trodde jeg gjemte mig inde i krokodillen og med al den kraft han eide lot han nu den gloende jernstav falde ned paa krokodillens ryg, idet han haabet at den som var inde i krokodille-skindet skulde faa sig en ordentlig straf.

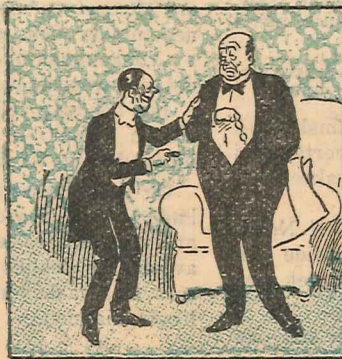

9. Hans beregning slog ogsaa til — bare med den forskjjel at den som fik slaget ikke var mig, men derimot manden som skulde spille krokodillen. Og det var øiensynlig en mand som ikke forstod spøk! Med lynets fart grep han jernstangen, og med dens varme ende og like for publikums ansigt bearbejdet han den stakkars Harlekens syndige krop paa en maate som han sent vil glemme.”

Folk, man helst vil undgaa.

Moren med det femaarige „vidunderbarn“ som deklamerer hoitrvarende vers ved enhver givne anledning.

Den humorløse ældre herre som gravalvorlig horer en fortælle en morsom historie.

Manden med den glimrende hukommelse som minder en om dengang da man ikke kunde betale husleien.

Veninden som titter indom netop som man skal ut, — „og bare skal sitte i to sekunder“

Smaapluk.

1 kuppeen.

En snil herre gir en liten gutt en appelsin. Guttens mor: „Hvad sier du til herren naar han gir dig en appelsin?“ Guttens tanker sig litt om, gaar saa like bort til herren og rækker appelsinen frem: „Skrel den!“

Kontorchefen: „Hvorledes kan De vente at faa post i vor statistiske afdeling? Vi søkte jo uttrykkelig en mand som hadde været i lignende stilling før. Ansøkeren: „Undskyld, men jeg har i tre aar været statist ved et filmteater.“

Guttens (som sammen med sin far ser paa en statue av Holger Danske, hvis storeskjeg er vokset fast til bordet): „Far, venter han paa telefonforbindelse?“

Naar man trætter.

„Hvad sier du? Skal jeg si noget, sier du? Ja, jeg skal straks si dig hvad jeg sier. Jeg sier ingenting.“

Poesi og prosa.

Han (sværmerisk): „Jeg tar disse tusener av stjerner til vidne paa at jeg elsker dig.“ Hun: „Ja, det kan være bra nok; men jeg foretrekker to vidner for presten.“

„Lægen: „Drikk De nu øl igjen stik imot min ordre? Sa jeg Dem ikke at hver bayer De drikker blir en pinde til Deres likkiste?“

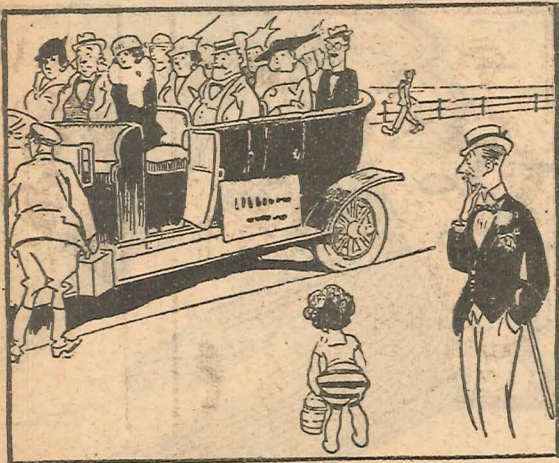
Patienten: „Jeg kan ikke la være, doktor, og saa sa jeg til mig selv: „Hvad gjør det igrunden om min kiste kommer til at se ut som et pindsvin naar jeg er død!“

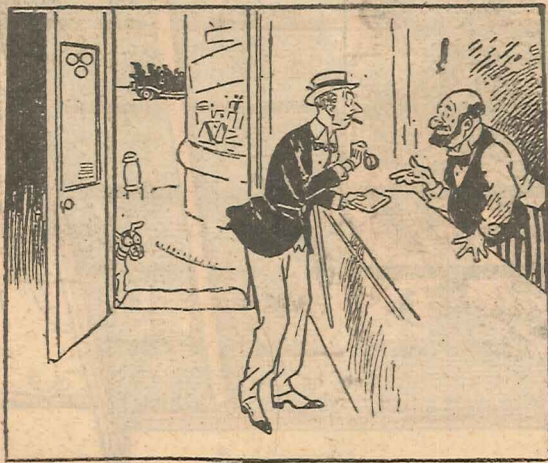
Telefonbetjeningen.

Announce: Den herre som i forrige maaned ringte Central B 17590 bedes melde sig. Den er klar!

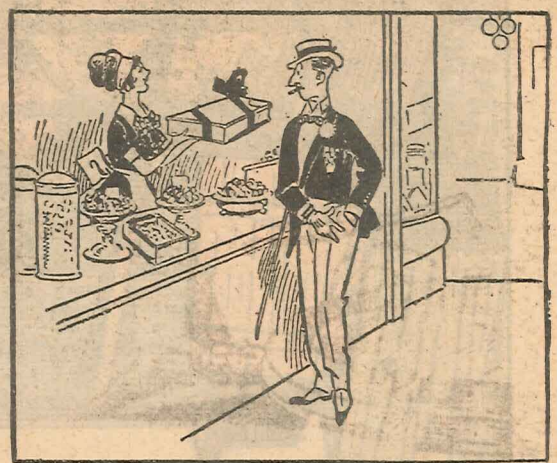
Naar en smuk ung dame skal „holde pladsen“ for sin snille, men ikke egentlig vakre tante.

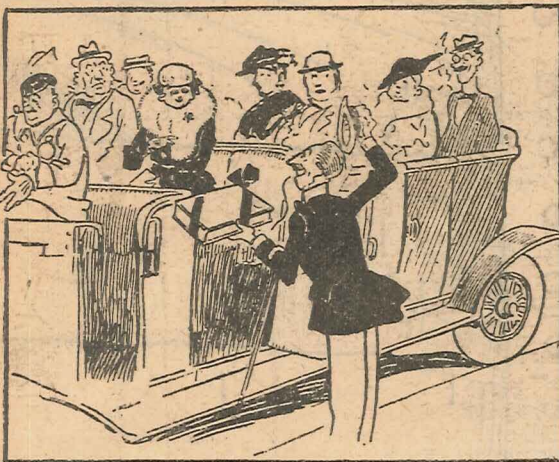
1. „Hvad ser jeg! Der er akkurat en plads ledig i turist-automobilens ved siden af den underskønne Miss Mabel! Der maa jeg sandelig med!“

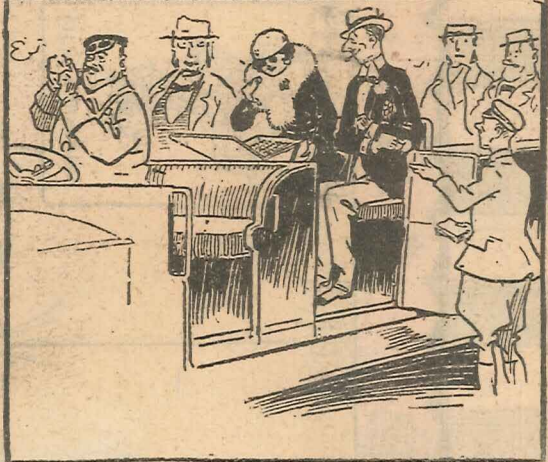
2. Saaledes tænkte den forelskede Mr. Naso og ilte hurtigst ind til en nærboende „onkel“ for at laane litt mot at sætte sit guldur ipant.

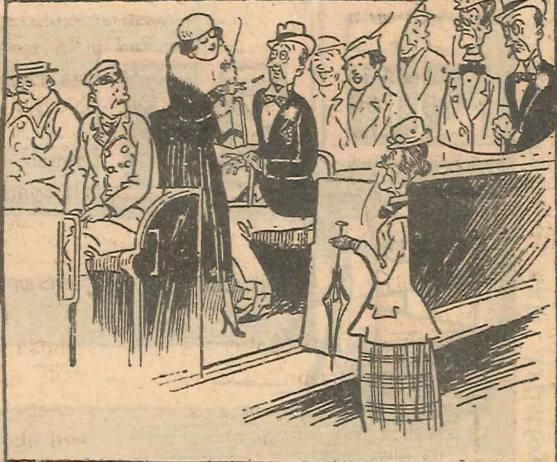
3. Derfra for han ind i en konfektforretning og kjøpte en vældig, sløifeomvundet røske av den dyreste spisechokolade, bestemt for Mabels lille mund.

4. Saa gik turen i hast bort til automobilens, som heldigvis endnu stod der. „Maa jeg ha fornøielsen av at ta plads her ved frøknens ærede side?“

5. Ja, det maatte Mr. Naso hjertelig gjerne, især naar han var saa gentil at by paa saa fin chokolade. „Det er virkelig altfor meget!“

6. „Naa, der har vi tante! Ja, saa farvel, Mr. Naso! Nu maa jeg 'ut, jeg skulde bare sitte og holde en plads til tante! Den „lyst“-tur glemte Mr. Naso sent!“

Pi bruker Nordström & Düe's

Crème Suzon og Savon Crème Suzon!

Et ekte gulduhr

er noget enhver ønsker sig, dog maa man betale 200 kr. og derover for, et saadant. Hos os faar De for

13 kr. 35 øre

vort bekjendte „Guld“ uhr, som er overordentlig holdbart og lik et ekte gulduhr til 200 kr. i utseende. Uhret er forsynet med en elegant graveret springkapsel foran talskiven og to bakkapsler, altsaa ialt 3 svære kapsler. Det er desuten prisbelønnet og har et enstaaende godt og holdbart schweitzerwerk, hvorfors vi paa dette uhr gir vor allerlængste garanti for god og sikker gang nemlig i hele 5 - fem - aar. Hvert uhr blir naturligvis forinden afsendelsen omhyggelig efterset og regulert. Med hvert uhr følger en forgyldt panser-uhrkjede aldeles gratis. Uhret sendes pr. efterkrav; 2 uhre sendes portofrit. Saafremt De ikke er fuldt ut tilfreds med uhret, betaler vi Dem alle Deres utlagte penge tilbage. Vort forraad er yderst begrænset, indsend derfor bestilling endnu idag.

VAREMAGASINET A/S, Kristiania G.

Ved kjøp av lomme-, væg- og vækkeure, urkjedder, medaljoner, ringe m. m. billigste pris for videreforhandlere. Illustreret prisliste sendes gratis.

Jared Johansson, urlager,
Värnamo, (Sverige).

Tegn abonnement
paa
Allers Familie-Journal
30 øre pr. nr. - kr. 3,75 pr. kvartal.

Primerkesamlere.
Bemerk!!!
Noget, som alle vil have Tyske kolonimerker: 36 stk. forskj. ustemp. kr. 2. 58 „ kr. 6 50. Porto ekstra. Forlang itide! Stor illustrert prisliste, lige utkommet, forsendes mot 50 øre, som godtgjøres ved første ordre over 5 kr.
H. Lichtenstein, A. E.
Ældste svenske Primerkehandel, Stochholm 3.

Det Norske Livsforsikringselskap
FRAM A/S
overtar alslags livsforsikring ogsaa med ukentlig præmiebetaling.

Ennas fotografi-
apparater er de bedste, med dem kan enhver straks fotografere overalt. Pris fra 11 kr. komplet.
„Amator-Fotografen“, Vimmelskiftet 47, Kbhvn. Forlang prisliste.

Barberknive
fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv elt. Katal. og Prisliste.

Nyhed! Nyhed! Nyhed!
I sikkerhets barberapparater er „RATIO“.

Av erfaring ved enhver, der har brukt de ældre modeller av barberapparater, at man med disse - selv de aller dyreste - har meget vanskelig for at blive ordentlig glat barberet. Ja, hvis man har stiv skjægvevt, er det absolut umulig. Med „Ratio“ derimot tar man straks skjægget like indtil huden - uten den ringeste fare for at skjære sig. „Ratio“ er dertil enkel og let at behandle, „Ratio“ er sammenlagbar, tar liten plads, „Ratio“ har bøiet blad, „Ratio“ er patentbeskyttet og „Ratio“ er billig, koster helt forsvøvet og med et blad kun kr. 3.00 pr. stk. (Reserveblade pr. stk. 30 øre - 10 stk. kr. 2.80).

Af indkomne uttalelser, der beror hos os til eftersyn, hitsættes:

»Da jeg har modtaget et »Ratio«-barberapparat, finder jeg at maatte hude min absolute tilfredshet med samme. Det tar skjægget let og like indtil huden, hvilket jeg til sammenligning ikke har opnaact med andre langt dyrere barbermaskiner.«
Kristiania, 12/10 1919. O. Torgersen.

»Undertegnede, der har modtaget en »Ratio« barbermaskine finder den at være utmerket god og usædvanlig billig.«
Kristiania, 14/10 1919. L. N. . . .

»Ratio« leveres til anførte pris, utenbys med forskudsbetaling eller efterkrav + porto fra: **L. Handberg & Co., Ruslokveien 12, Kristiania.**

Nilen kem. Fabrik,
Kristiania.
Telegr. adr.: itwollo.
Husholdningssenser
Citron, Mandel, Vanilje
er og blir bedst.

Deres haar begynder at bli graat.
Man tror derfor ikke mere paa Deres fulde arbeidsdygtighet og Deres levevei lider derunder. Bruk derfor straks Dr. Taylors Haarvand, saa faar haaret igjen sin naturl. farve. Letvindt, uskadel. og bill. i bruk. Pris kr. 4.50 Dobbelt portion kr. 6.50. Porto for utenbys 50 øre. Woll's Magasin, Kristiania. A.

»Nordisk Mønster-Tid.«s
Abonnenter kan gennem Ekspeditionen erholde

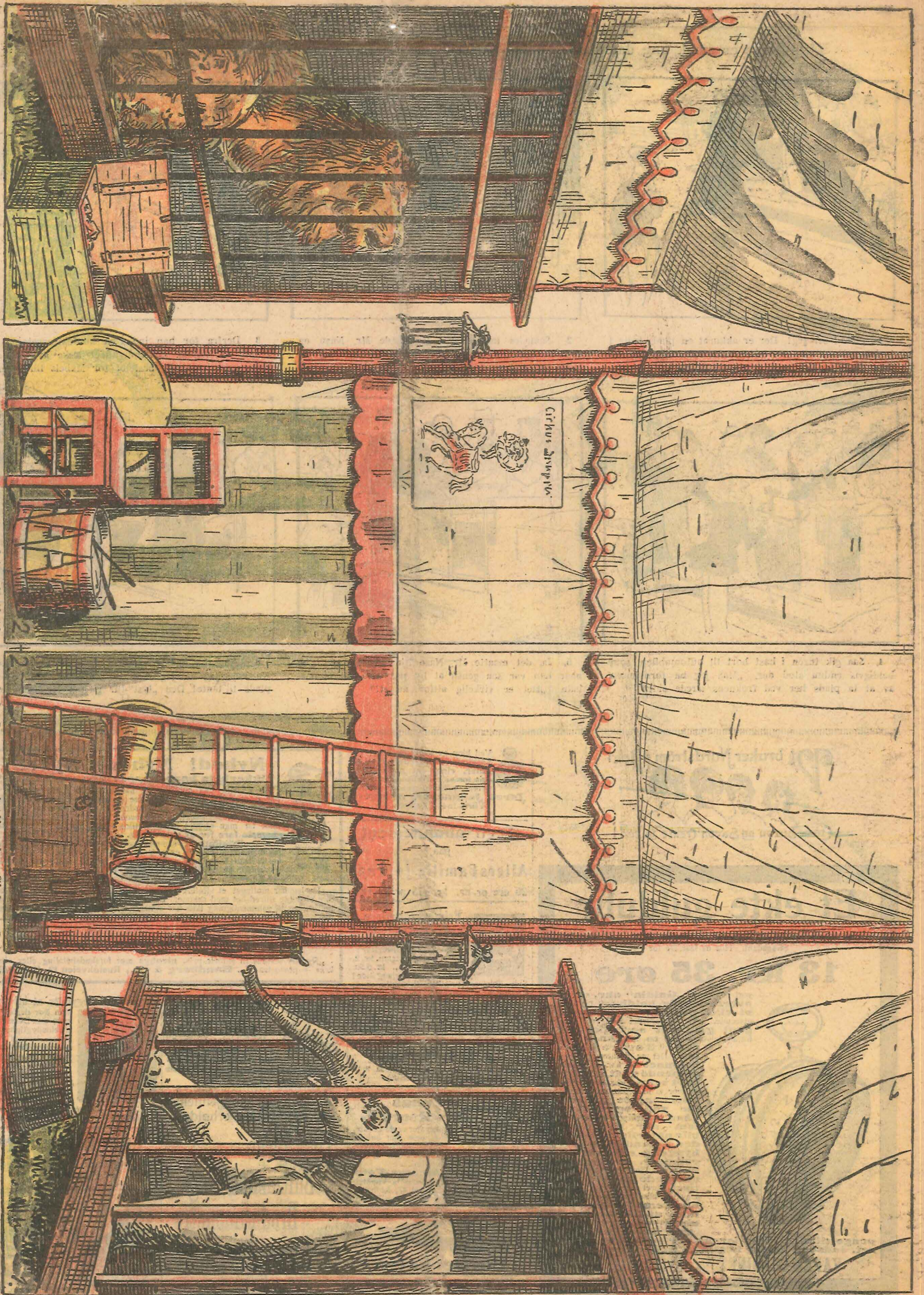
Tilskaarne
Snitmønstre og Broderimønstre

mod Indsendelse af Bestillingsseddelen samt 35 Øre i Frimærker

„NORSKE FOLK“
Livstorsikring med maanetlig præmiebetaling.

Faste, lave priser. Godt utvalg i barne-, sports- og dukkevogne, barne-stole m. m. Ill. katalog mot 50 øre i frim. Carl J. Sjøstedt, Sørdregt 4 (ved Ankerbroen), Kr. a.

Kulisser til „Cirkusbarna“, 4. akt: Artistforyeren bak den store italienske Cirkus Opacelli.